

”โปรดช่วยข้าด้วยเถิดเจ้าคะ!

ข้าทรงรักษัตริย์ผู้ทรงมีเมตตาหาที่ไหนอีกแล้ว

การพิมพ์ครั้งนี้

ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558
ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกส่วนหนึ่งส่วนใด
เพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เท่านั้น

โปรดช่วยข้าด้วยเถิดเจ้าค่ะ! ท่านองครักษ์ผู้นั้นมีเจตนามิชอบต่อข้า

จงจื่อเล่อ

chapter 1 : ตรอกลับหยิน

ยามราตรีอันมืดมิดปกคลุมเมืองหลวงราวกับผืนผ้าไหมสีดำแห่งราตรี ในตรอกลับหยินอันคดเคี้ยวและแคบราวกับลำไส้ของสัตว์ร้าย คุณหนูลีหย่าและสาวใช้เสี่ยวลี่สองสาวก้าวเดินตามกันอย่างระมัดระวัง

ความชื้นที่โชยมาจากกำแพงอิฐเก่าแก่ สองข้างทางเรียงรายไปด้วยร้านรวงเก่าทรุดโทรมที่ซุกซ่อนอยู่ในเงามืดของอาคารสูงตระหง่าน ผู้คนที่มาเยือนตรอกแห่งนี้มักจะมาด้วยความเจียบจันและระมัดระวังราวกับเงา

ตรอกลับหยินเป็นเสมือนเขาวงกตที่ซ่อนตัวอยู่ในหัวใจของเมืองหลวง แสงจันทร์ที่ส่องลงมาจากท้องฟ้าราวกับหยดน้ำตาแห่งสวรรค์ ไม่สามารถส่องผ่านความมืดมิดที่ปกคลุมตรอกแห่งนี้ได้

ผู้คนที่เดินผ่านไปมาล้วนแต่ปกปิดใบหน้าราวกับเกรงกลัวสายตาของผู้ใดบางคน กลิ่นอายของความลึกลับและอันตรายโชยมาตามสายลมราวกับกระซิบความลับที่ไม่อาจเอื้อนเอ่ย

ยามที่ลีหย่าและเสี่ยวลี่เดินลึกเข้าไปในตรอกลับหยิน พวกนางก็ได้พบกับเหล่าคุณหนูจากตระกูลใหญ่หลายต่อหลายท่าน ล้วนมาจากตระกูลขุนนางและพ่อค้าผู้มั่งคั่ง ถึงจะคลุมหน้าตามิดชิดราวกับเกรงกลัวสายตาของผู้ใดบางคน แต่ก็ยังพอมองเห็นว่า พวกนางเหล่านั้นต่างสวมใส่ชุดผ้าไหมชั้นดี ประดับด้วยเครื่องประดับทองคำและหยกอันวิจิตรบรรจง

“อะ องค์..... อู๋บ!”

สาวใช้เสี่ยวลี่จำได้ว่าสตรีหนึ่งในนั้นคือองค์หญิงแห่งราชวงศ์ นางเกือบจะคุกเข่าคารวะด้วยความหวาดกลัว แต่ลีหย่าและบรรดาเหล่าคุณหนูทั้งหลาย

ที่ยืนอยู่ในที่แห่งนั้นก็รีบปิดปากห้ามปรามนางไว้ทัน

สายตาคมกริบทุกคู่ เหลือบมองไปยังเสี่ยวลี่ นีมิใช่เพียงเดือน แต่ยัง
แฝงความเย็นยะเยือก

เหล่าผู้มาชุมนุมในสถานแห่งนี้มีปรารภนาให้ผู้ใดล่วงรู้ตัวตน พวกนาง
เร้นกายมาเพื่อซื้อหาสิ่งที่ปรารภอย่างลับๆ แล้วจากไปโดยไร้ร่องรอย การ
เปิดเผยตัวตนของผู้ใดผู้หนึ่งย่อมนำพาความเดือดร้อนมายังผู้อื่นในสถานที่แห่ง
นี้

คุณหนูตระกูลสูงส่งทั้งหลายต่างหลั่งไหลมาด้วยจุดประสงค์เดียวกัน
นั่นคือการแอบแสวงหานิยายนิยายประโลมโลกอันลือชื่อ ผลงานอันเลื่องล้า
ของอาจารย์หลี่ ชิงเหยา

นามของเขาตั้งก้องไปทั่ว สตรีผู้รักการอ่านนิยายประโลมโลกใฝ่ฝันต่าง
ไยดีในลายเส้นอันวิจิตรบรรจงของเขายิ่งนัก หากกล่าวถึงภาพประกอบใน
นิยายต้องห้ามอันงดงามย่อมนึกถึงเขาเป็นอันดับแรก

หากกล่าวถึงนิยายประโลมโลกที่บรรดาคุณหนูเหล่านี้มาแสวงหาล้วน
เป็นนิยายต้องห้ามที่มีได้มีบทความกล่าวถึงเรื่องราวเหมือนนิยายธรรมดา แต่
ในเล่มกลับมีภาพวาดต้องห้ามของชายหญิงประกอบอยู่ในนั้นด้วย

"ข้าได้ยินมาว่าท่านมีนิยายเล่มใหม่" ลีหย่าเอ๋อ

"ใช่คุณหนูข้าเพิ่งจะทำมันเสร็จเมื่อไม่กี่วันนี้" หลี่ ชิงเหยาตอบ ลูบ
เคราขาวตอบ

เสี่ยวลี่เอ๋อถามด้วยความใคร่รู้ว่า "นิยายเล่มนี้มีราคาสักเท่าใดหนอ
ท่านอาจารย์?"

"สองตำลึง" หลี่ ซิงเหยาตอบ

เสี่ยวลี่สาวใช้ทำหน้าที่บูดบึ้ง "ราคานี้สูงส่งยิ่งนัก"

"แต่ว่านิยายของท่านล้ำเลิศแท้" ลีหยากกล่าว "ข้าเคยได้อ่านเล่มก่อนๆ ของท่านมาแล้ว"

เสี่ยวลี่ลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะควักเงินสองตำลึงออกมาจ่ายให้หลี่ ซิงเหยา ตามความต้องการของนายหญิง

"หลี่ ซิงเหยาขอบนิยายให้แก่ลีหย่า 'ขอบน้ำใจท่านยิ่งนัก' เขากล่าว"

ลีหย่ารับนิยายมาถือไว้ในมืออย่างทะนุถนอม "ขอบคุณท่านเช่นกัน"

นาง กล่าว

ลีหย่าและเสี่ยวลี่เดินออกจากบ้านของหลี่ ซิงเหยาและกลับเข้าสู่ความมืดมิดของตรอกลับยิบ นิยายเล่มใหม่ของหลี่ ซิงเหยาอยู่ในมือของลีหย่า นางรู้สึกตื่นตันที่จะได้อ่านมัน นางรู้ว่านิยายของเขาเป็นนิยายประโลมโลกที่บรรดาสาวน้อยในเมืองชอบหามาอ่านและเก็บสะสมไว้นัก มันเหมือนสิ่งที่เปิดตาและสนองความอยากรู้อยากเห็นของสาวแรกรุ่นอย่างพวกนาง

"แต่ว่านิยายของท่านบัณฑิตช่างวิเศษนัก" ลีหยากกล่าว "ข้าได้อ่านเล่มก่อนๆ ของท่านมาแล้ว"

สาวใช้เสี่ยวลี่ลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะควักเงินสองตำลึงออกมาจ่ายให้หลี่ ซิงเหยาแทนนายหญิง

หลี่ ซิงเหยาส่งนิยายเล่มใหม่ให้ลีหย่า "ขอบคุณยิ่งนัก" บัณฑิตเฒ่ากล่าว

ลีหย่าเหลือบซ้ายแลขวาอย่างระแວดระวัง ก่อนจะรับนิยายลับนั้นมาซุก

ไว้ในแขนเสื้อด้วยความรวดเร็วและแนบเนียน นางก้มศีรษะน้อย ๆ พลาทง
กระซิบเสียงแผ่ว

“ข้าขอบพระคุณท่านอาจารย์ยิ่งนัก”

สายตาของนางเป็นประกายวิบวับด้วยความตื่นเต้นและความอยากรู้อยากเห็น ขณะที่หัวใจเต้นรัวด้วยความหวาดหวั่นว่าจะถูกจับได้

และเมื่อลาจากบัณฑิตเต่าแล้ว ลีหยาและเสี่ยวลี่ก้าวออกจากร้านของ
หลี่ ชิงเหยา กลับคืนสู่ความมืดมิดของตรอกลับยิบ ลีหยารู้สึกตื่นเต้นยิ่งนักที่จะ
ได้อ่านบันทึกเรื่องราวเล่มนี้

นางตระหนักดีว่านิทานวาสนาของเขาเป็นที่ใฝ่ฝันของบรรดาสาวน้อย
ในนคร ซึ่งล้วนปรารถนาจะได้อ่านและเก็บสะสมไว้ มันเปรียบเสมือนสิ่งที่เปิด
โลกทัศน์และสนองความใคร่รู้ของสตรีแรกแย้มดั่งพวกนาง

ทว่า นิยายนี้เป็นสิ่งต้องห้าม มันผิดกฎหมายและผิดศีลธรรม ถึงกระนั้น
สาวน้อยผู้ใคร่รู้ทั้งหลายก็ยังคงแอบแสวงหากันอย่างลับๆ

chapter 2 : สิ่งสำคัญที่นางเก็บไว้

เสียงฝีเท้าของลีหยาและสาวใช้เสี่ยวลี่สตรีสองนางเดินตามกัน ดังก้องไปตามตรอกซอกซอยรกร้าง บ่งบอกถึงความกังวลและความตื่นเต้นของทั้งสอง ดวงจันทร์ครึ่งเสี้ยวลอยเด่นอยู่บนท้องฟ้าราตรี ห่มคลุมเมืองหลวงด้วยความมืดมิดราวกับผืนผ้าไหมสีดำ ตรอกซอกซอยแคบ ๆ ที่เรียงรายไปด้วยบ้านเรือนเก่าแก่ เงียบกริบไร้เสียงรบกวน ยกเว้นเสียงฝีเท้าเบา ๆ ของพวกนางที่ลอบเดินอย่างระมัดระวังราวกับแมวป่าในค้ำคืน

ดวงตาคมกริบของลีหยาเหลือบมองไปทางด้านหลังอย่างระมัดระวัง นิ้วเรียวยาวของนางกำแน่นรอบผ้าไหมสีแดงที่ใช้คลุมศีรษะ นางไม่ต้องการให้ใครรู้ว่านางแอบออกจากจวนในยามวิกาล เพราะเกรงว่าหากท่านพ่อและท่านแม่ทราบจะเป็นเรื่องใหญ่

“คุณหนู เร็วเข้าเถิด” เสี่ยวลี่สาวใช้ประจำตัวของลีหยา กล่าวอย่างร้อนรน ท่าทางตื่นเต้นจนมือไม้สั่น นางจ้องมองไปยังประตูจวนที่อยู่ไม่ไกล

ลีหยาพยักหน้ารับ ก่อนจะเร่งฝีเท้า นางรู้สึกอึดอัดและผิดหวังกับตัวเองที่ต้องแอบออกจากจวน แต่ความปรารถนาที่จะได้อ่านนิยายเล่มใหม่นั้นแรงกล้ากว่าความกลัว

"เสี่ยวลี่ ท่านแม่ของเราคงไม่ทราบเรื่องที่เรแอบออกมาใช้ไหม" ลีหยาถามอย่างหวาด ๆ

"ฮู้หยินไม่ทราบหรอกเจ้าคะ คุณหนู" เสี่ยวลี่ตอบอย่างมั่นใจ

"หากท่านแม่รู้ เราคงโดนดุนแน่" ลีหยา กล่าวด้วยน้ำเสียงห้วนๆ

"ไม่เป็นไรหรอกเจ้าคะ คุณหนู คุณหนูออกไปไม่นานคงไม่มีใครสังเกตเห็น"
สาวใช้นามเสี่ยวลี่ปอบโยน ลีหย่า

ลีหย่าพยักหน้ารับ แม้จะรู้สึกกังวลแต่ก็อดที่จะมีความสุขไม่ได้
เมื่อลีหย่าและเสี่ยวลี่มาถึงห้องพักของลีหย่า คุณหนูลีหย่าพลิกดูนิยาย
ประโลมโลกเล่มใหม่ ใบหน้าหวานๆของนางแดงระเรื่อด้วยความสุข
"ช่างนี้สนุกจริงๆ นะ เสี่ยวลี่" ลีหย่า กล่าวอย่างตื่นเต้นเมื่อเปิดอ่านสิ่ง
ที่นางเพิ่งเสียดไปรับมา

"นั่นสิเจ้าคะคุณหนู เรื่องราวช่างสนุกยิ่งนัก" เสี่ยวลี่ที่แอบอ่านอยู่เบื้อง
หลังคุณหนูเอ๋ยเห็นพ้องอย่างยินดี

" ข้าชอบจังหวะที่... " ลีหย่ายกมือขึ้นปิดปากตัวเองอย่างเงินอาย
เสี่ยวลี่หัวเราะเบา ๆ นางชอบมองลีหย่าในยามเช่นนี้ นางเป็นสาวใช้
ของลีหย่ามาตั้งแต่เยาว์วัย ทั้งสองสนิทสนมกันดุจดั่งพี่น้องร่วมสายเลือด

คุณหนูลีหย่าที่เพิ่งอ่านจบนิยายประโลมโลกเล่มใหม่ที่นางเพิ่งซื้อมา
นางย่นนิยายเล่มนั้นให้แก่สาวใช้คนสนิท เสี่ยวลี่ ด้วยสีหน้าอัมเอมใจ

"เสี่ยวลี่ เจ้าช่วยนำนิยายเล่มนี้ไปห่อด้วยผ้าสีทึบด้วย" ลีหย่ากล่าวด้วย
น้ำเสียงนุ่มนวล "พຽງนี้ข้าจะนำไปมอบให้หยางหนิงยืมอ่านที่งานเลี้ยงในวัง"

เสี่ยวลี่รับคำสั่งด้วยความนอบน้อม นางรู้ว่าหยางหนิงคือสหายสนิท
ของคุณหนูของนาง เป็นบุตรพี่เพียงคนเดียวของคุณนางหยาง เจ้ากรมพิธีการผู้สูง
ศักดิ์ ซึ่งมีความสนิทสนมกับท่านขุนนางลี บิดาของคุณหนูลีหย่า

ขณะที่เสี่ยวลี่กำลังห่อนิยายด้วยผ้าไหมอย่างประณีต นางนึกถึงภาพ
ของคุณหนูหยางหนิง สตรีร่างท้วม แก้มแดงระเรื่อ ผู้มักจะซื้อายแต่ก็ชอบ

กล่าวคุยเมื่อคืนเคย นางทราบดีว่าหยางหนิงนั้นหลงใหลในนิยายประโลมโลก ไม่แพ้คุณหนูของนาง ทว่าด้วยฐานะอันสูงส่งจึงไม่อาจไปซื้อหามาอ่านเองได้ จำต้องรอคอยยืมอ่านต่อจากคุณหนูลีหย่าเท่านั้น

เสี่ยวลี่หอนิยายเสร็จแล้วจึงนำไปเก็บในหีบไม้แกะสลักลายมังกรและหงส์อันงดงามใต้เตียงของคุณหนู นางอดบ่นเบาๆ มิได้ "คุณหนูเจ้าคะ หีบลับที่เก็บนิยายของเราจะเต็มแล้วนะเจ้าคะ"

ลีหย่าฟังคำบ่นของสาวใช้แล้วหัวเราะคิกคักเบาๆ รวากับสายลมพัดผ่าน นางเดินเข้าไปใกล้หีบไม้ใต้เตียง มองดูด้วยความภาคภูมิใจในสมบัติล้ำค่าของตน "ไม่เป็นไรหรอก เสี่ยวลี่" นางตอบด้วยรอยยิ้มกว้าง "หากหีบนี้เต็ม เราก็หาหีบใหม่มาเก็บได้"

ว่าแล้วลีหย่าก็หยิบตะเกียงน้ำมันทองเหลืองขึ้นมาเปิด แสงสลัวสีส้มทอประกายวิบวาวบนผิวไม้แกะสลักของหีบ นางมองดูหีบที่บรรจุนิยายหลากหลายเรื่องราวด้วยแววตาเปี่ยมสุข รวากับกำลังล่องลอยไปในโลกแห่งจินตนาการอันไร้ขอบเขต

แสงไฟอ่อน ๆ จากตะเกียงส่องสว่างไปทั่วห้องพัก เผยให้เห็นสิ่งของที่เรียงรายอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้ง ลีหย่านั่งลงบนเตียง ขณะที่เสี่ยวลี่หยิบหวีไม้หอมมาสาธน์ให้นาง ผมดดับขลิบเส้นเล็กละเอียดสะท้อนกับแสงไฟประดุจแพรวไหม

"คุณหนู พรุ่งนี้คุณหนูต้องตามท่านขุนนางลีเข้าไปงานเลี้ยงในวังหลวง" เสี่ยวลี่เอ่ยขึ้นเพื่อเตือนลีหย่า

"ข้ารู้ แต่ข้าไม่ชอบงานเลี้ยงพวกนี้เลย" ลีหย่าตอบอย่างหงุดหงิด

ลีหย่าไม่ชอบงานเลี้ยงในวัง นางเบื่อหน่ายกับบรรดาขุนนางที่มาทัก

เพื่อหาคุณให้บุตรสาว นางอยากใช้ชีวิตอิสระ เหมือนคนทั่วไป

“พวกเขาจะจับคุณให้พวกเรา แต่ข้าไม่คิดที่จะแต่งงานในเร็ววันนี้” ลีหย่าบ่น

“คุณหนูอย่าเพิ่งคิดมากเลยเจ้าคะ เดี่ยวท่านพ่อและท่านแม่ก็คงจะหาคุณที่ดีให้คุณหนู” เสี่ยวลี่ปลอบโยน

ลีหย่าถอนหายใจ นางรู้ว่าหนีความจริงไม่ได้ การแต่งงานเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

เสี่ยวลี่ เริ่มจัดเตรียมเครื่องแต่งกายสำหรับลีหย่า สำหรับงานเลี้ยงในวันพรุ่งนี้ นางเลือกชุดผ้าไหมสีเขียวอ่อน ประดับด้วยดอกไม้สีทอง

“คุณหนู ดูชุดนี้สิเจ้าคะ” เสี่ยวลี่หยิบชุดผ้าไหมขึ้นมาให้ลีหย่า ลีหย่าพยักหน้าอย่างพอใจ กับชุดนี้

“ข้ารู้สึกอึดอัดใจกับพวกขุนนางเหล่านั้น” ลีหย่า กล่าวอย่างกังวล

“อย่าห่วงไปเลยเจ้าคะ คุณหนู” เสี่ยวลี่ปลอบ “ข้ากลัวเหลือเกินว่าเมื่อถึงวันนั้น บุรุษผู้อาจจะมาเป็นคู่เคียงของคุณหนูจะรู้ความลับเรื่องคัมภีร์ที่คุณหนูเก็บซ่อนไว้นะซีเจ้าคะ”

แล้วทั้งสองก็หัวเราะเบาๆ อย่างมีความสุข เสียงหัวเราะแผ่วเบาดูจาสายลมพัดผ่านใบไม้

chapter 3 : งานเลี้ยง

ในราตรีอันเยือกเย็น ภายใต้แสงจันทร์พร่างพราว เหล่าขุนนางและสตรีจากตระกูลชั้นสูงต่างทยอยกันเข้าสู่หอประชุมอันโอ่อ่าภายในวังหลวง บรรยากาศในงานเลี้ยงแม้ดูสงบเงียบ แต่แววตาของเหล่าผู้คนต่างเต็มไปด้วยความคิดลึกซึ้ง

ลีหยาก้าวเข้าสู่โถงจัดเลี้ยงอย่างเงียบงัน เคียงข้างบิดามารดาผู้เป็นขุนนางในราชสำนัก พร้อมกับสาวใช้เสี่ยวลี่ที่เดินตามหลังนางมาด้วย สายตาของนางกวาดมองรอบ ๆ โถงใหญ่ที่โอ่อ่าภายใต้หลังคาวังหลวง โครงสร้างสูงตระหง่านเสริมด้วยลายแกะสลักอันประณีต บรรยากาศในงานเลี้ยงดูเหมือนจะต่างจากที่นางคาด แต่ก็ยังคงเรียบง่ายในแบบที่มักพบในวังหลวง ความสำคัญของงานคืนนี้ นั่น ดูเหมือนจะซ่อนเร้นอยู่หลังม่านความบันเทิงที่เต็มไปด้วยการ กล่าวคุยและเสียงหัวเราะ

ฮูหยินลี่ดูมีท่าทีตื่นเต้นเป็นพิเศษ ดูดั่งจับจ้องสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีอาจเห็นได้ชัดเจน ลีหยารู้ได้ในบัดดลว่างานนี้หาใช่เพียงการเฉลิมฉลองธรรมดา นางสัมผัสได้ถึงแผนการบางประการที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลัง งานดูตัวเพื่อหาคุ้มครองให้บุตรขุนนางอาจเป็นจุดประสงค์สำคัญ

ขณะที่ลีหยาคุ่นคิด บิดาของนาง ท่านลี ขุนนางประจำกรมคลังผู้มีชื่อเสียง ก็ย่างกรายไปทักทายเหล่าขุนนางผู้ทรงเกียรติในงาน บิดาของนางเป็นผู้คุมคลังหลวงที่ได้รับความนิยมนับถือจากทั้งในและนอกวัง จึงมีแปลกที่หลายตระกูลปรารถนาจะเกี่ยวดองด้วย

ทันใดนั้น ขุนนางฉิน เจ้ากรมเสนาธิการ ก็เดินเข้ามาใกล้พร้อมกับบุตร

ชาย ฉินลู่ ผู้มีท่วงท่าเรียบร้อยและดูนอบน้อม ฉินลู่ก้าวเข้ามาคารวะมารดาของลีหยาดด้วยความสุภาพ ท่ามกลางเสียงชื่นชมจากเหล่าผู้คนที่จับจ้อง

แต่ในใจของลีหย่า มีอาการที่นางเคยเห็นมาก่อน เมื่อหลายเดือนก่อนในตลาดเมือง นางบังเอิญนั่งเกี่ยวผ่านไปเห็นฉินลู่และคนใช้ของเขากำลังทำร้ายขอทานชายคนหนึ่ง เพียงเพราะขอทานคนนั้นเผลอทำให้เสื้อผ้าของฉินลู่เประอะเปื้อน ลีหย่ายังจำได้ตีสายตาเย็นชาของเขาในวันนั้น ภาพนั้นตอกย้ำความคิดของนางว่า คนเรานั้นมิได้ตัดสินจากภายนอกเพียงอย่างเดียว

แม้ว่าฉินลู่จะดูเรียบร้อยและนอบน้อมเพียงใดในตอนนี้ แต่ลีหย่ากลับรู้สึกถึงความเย็นชาที่ซ่อนเร้นอยู่ในแววตาของเขา นางไม่สามารถวางใจในความสุภาพที่แสดงออกต่อหน้า

"งานเลี้ยงแห่งราชสำนักนี้ช่างน่าตื่นตาตื่นใจยิ่งนักเจ้าคะ" เสี่ยวลี่ สาวใช้ผู้ซื่อสัตย์เดินตามหลังลีหย่า กระซิบเบา ๆ ด้วยน้ำเสียงแฝงความสงสัยทันทีที่ซุนนางฉินและบุตรชายเดินจากไป "แต่ข้าว่าคงมีเรื่องอื่นซ่อนอยู่แน่" เสี่ยวลี่หรี่ตาลงเล็กน้อย สายตาจับจ้องไปรอบ ๆ อย่างระมัดระวัง ในใจนางทราบอยู่ว่านี่คืองานเลี้ยงจับคู่ของบรรดาบุตรซุนนาง

ขณะที่บรรยากาศยังคงดำเนินต่อไป ทันใดนั้น นกเหยี่ยวตัวหนึ่งบินเข้ามาในงานพร้อมกับข้อความลับ หวางหลิน องครักษ์ผู้ซื่อสัตย์ รีบเดินไปหาหวังหยาง หัวหน้าหน่วยองครักษ์ หวางหยางรับข้อความด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทั้งสองกระซิบกันอย่างเคร่งขรึม ท่ามกลางความงุนงงของผู้คนในงาน

เสียงลมปัดพัดโชยมาเบาๆ รบกวนความเงียบสงบในงานเลี้ยงอันหรรษา นกเหยี่ยวราตรีสีดำขนาดใหญ่โฉบลงมาจากฟากฟ้า ดวงตาสีเหลือง

ทองทอดมองลงมาที่กลุ่มคนเบื้องล่าง ก่อนจะปล่อยวัตถุสีขาวเล็กๆ ลงมาตรงหน้าบุรุษรูปงามคนหนึ่ง

หวางหลิน องค์กรักซ์เสื่อแพรผู้ตั้งงามราวเทพบุตร ใบหน้าคมสัน ดวงตาเรียวเล็กฉายแววฉลาดปราดเปรียว ร่างสูงโปร่งในชุดสีดำสนิทตัดกับผิวขาวผ่อง เดินตรงไปยังบุรุษอีกคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลนัก

หวังหยาง หัวหน้าหน่วยองค์กรักซ์เสื่อแพร ใบหน้าหล่อเหลาคมเข้ม ดวงตาคมกริบฉายแววเฉลียวฉลาด ร่างสูงสง่า แม้จะมองเพียงแค่แผ่นหลังก็ยิ่งรู้สึกได้ถึงความเป็นผู้นำที่แผ่ซ่านออกมา

หวางหลินยื่นวัตถุสีขาวนั้นให้หวังหยางด้วยสีหน้าเคร่งขรึม หวางหยางรับไว้ในมือพลาถก้มลงอ่านข้อความด้วยความระมัดระวัง สีหน้าของเขาเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัดจากความสงบเป็นความเคร่งเครียด

ทั้งสองสบตากันเพียงชั่วพริบตา ก่อนจะกระซิบสนทนากันเบาๆ ท่ามกลางเสียงดนตรีและเสียงเจรจาอันเจือยแจ้วของเหล่าบุตรหลานขุนนางที่ยังคงมัวเมาในความรื่นเริงแห่งงานเลี้ยง

ผู้คนรอบข้างต่างพากันจับจ้องมาที่ทั้งสองด้วยความฉงนสนเท่ห์ ไม่เข้าใจว่าเกิดสิ่งใดขึ้น แต่หวางหลินและหวังหยางหาได้ใส่ใจสายตาเหล่านั้นไม่ พวกเขาไม่ใส่ใจภารกิจสำคัญที่ต้องกระทำยิ่งกว่า

chapter 4 : ไม่ได้ระวังตัว

หวังหยางและหวางหลิน องค์กรักษ์เสือแพรทั้งสอง ยืนอยู่ในมุมลับ
สายตาของผู้คน อาศัยเงามืดของกำแพงที่ทอดเงาบังความพลุกพล่านรอบกาย
เสียงกระซิบกระซาบของทั้งคู่เบาเกินกว่าผู้ใดจะได้ยินชัด

พวกเขากำลังสนทนาถึงข่าวลับที่ได้รับจากชายแดน หวางหลินโน้มตัว
เข้าไปใกล้หวังหยางอย่างสนิทสนม พยายามขยับตัวให้พ้นจากสายตาที่อาจสอดส่อง

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง หยางหนิง บุตรีของเจ้ากรมพิธี ก็เพิ่งเดินเข้ามา
พร้อมกับบิดา นางอยู่ในชุดงามประณีตประดับด้วยลวดลายละเอียดอ่อน
ท่ามกลางสายตาของผู้คนที่มองตามด้วยความชื่นชม หยางหนิงเพิ่งเดินเข้ามา
ในงานเลี้ยงและทันใดนั้นเอง สายตาของนางก็เหลือบเห็นหวังหยางกับหวาง
หลินยืนสนทนากันอย่างใกล้ชิด นางเผลอคิดไปในใจว่า สององค์กรักษ์ผู้นี้เป็น
คู่รักกันโดยไม่ทันได้ตรวจสอบความจริง

หยางหนิงเดินเข้าไปทักทายคุณหนูลีหยา สหายสนิทของนาง พร้อมกับ
เสี่ยวลี่ สาวใช้ที่คอยติดตามอยู่ตลอด เมื่อทั้งสองกลุ่มได้พบกัน ต่างก็ทักทายกัน
ด้วยความคุ้นเคย

สายตาของหยางหนิงยังคงมองไปที่หวังหยางกับหวางหลินด้วยความ
สงสัยก่อนจะกระซิบเบา ๆ กับเสี่ยวลี่ “สองคนนั้น...พวกเขาเป็นคู่รักกันหรือ
ไม่?”

เสี่ยวลี่หันมองไปตามที่หยางหนิงชี้ และเมื่อเห็นทั้งสองยืนเบียดชิดกัน
กระซิบกระซาบ เสี่ยวลี่ก็พยักหน้ารับเบา ๆ ด้วยท่าทีเห็นด้วย

ความเข้าใจผิดนี้ยิ่งทำให้หยางหนิงเชื่อมั่นในสิ่งที่นางคิด ขณะที่คุณหนู ลีหย่าซึ่งได้ยินเรื่องนี้ พลันหัวเราะเบา ๆ ทำให้บรรยากาศระหว่างพวกนางดู สนุกสนานขึ้น

ขณะที่กลุ่มสตรีกำลังสนทนากันนั้น หวังหยางก็หันมาเห็นพวกนางจ้อง มาทางเขา ด้วยสัญชาตญาณที่คมคายขององครักษ์ เขารู้ทันทีว่ามีคนกำลังมอง จึงกระซิบบอกหวางหลินว่า “มีคนมองอยู่ ข้าขอตัวไปอ่านสารลับที่ได้รับจาก ชายแดนดีกว่า ข้าจะไปยังอุทยานที่คนน้อยกว่า เจ้าจงอยู่เฝ้าที่นี่แทน” หวาง หลินพยักหน้ารับคำ ก่อนที่หวังหยางจะหมุนตัวเดินออกไปอย่างเงียบ ๆ

ขณะนั้นเอง หวางหลินก็หันไปตามทิศที่หวังหยางบอก สบตากับคุณหนู หยางหนิงที่ยืนอยู่กับกลุ่มของนาง ดวงตาของเขาฉายแววเจ้าเล่ห์เล็กน้อย เขายิ้มออกมาอย่างสุภาพแต่ทว่าเจตนาภายในกลับชัดเจน “ข้ารู้ว่าพวกเจ้ากำลัง กล่าวถึงข้าอยู่” เหมือนคำกล่าวเหล่านี้จะส่งผ่านสายตาและรอยยิ้มไปยังหยาง หนิง ทำให้นางรู้สึกเขินอายจนใบหน้าของนางแดงขึ้น

หยางหนิงที่ไม่เคยถูกชายหนุ่มมองด้วยสายตาเช่นนี้มาก่อน รู้สึกร้อน วูบวาบทั่วทั้งตัว ใบหน้าแดงก่ำ หัวใจเต้นแรงจนนางต้องรีบหันกลับมาทางคุณ หนูลีหย่าและเสี่ยวลี่อย่างลนลาน ขณะที่ทั้งสองก็หัวเราะเบา ๆ กับท่าทีของ หยางหนิง นางพยายามหันเหความสนใจด้วยการถามลีหย่าเกี่ยวกับนิยาย ประโลมโลกเล่มใหม่ที่ลีหย่าบอกว่าน่าจะซื้อมาแล้ว

“ลีหย่า เจ้าได้ไปซื้อนิยายเล่มใหม่ที่ตรอกยिनมาแล้วหรือไม่?” หยาง หนิงถามเสียงเบา

“เจ้าใจร้อนกว่าข้าเสียอีกนะ” ลีหย่ากล่าวติดตลก ก่อนจะหัวเราะออก มาอย่างอารมณ์ดี ใบหน้าของหยางหนิงยิ่งแดงขึ้นไปอีก ลีหย่าหันมากระซิบ

เบา ๆ “ข้าอ่านจบแล้ว และข้าก็เตรียมนิยายเล่มนั้นมาให้เจ้าวันนี้ด้วย” เมื่อได้ยินเช่นนั้น หยางหนิงก็รีบพยักหน้ารับด้วยความตื่นเต้น เสี่ยวลี่จึงอาสาพานางไปยังรถม้าเพื่อเอานิยาย

ขณะที่หยางหนิงและเสี่ยวลี่เดินไปที่รถม้าของตระกูลลี่ เหลือเพียงลี้หย่าที่ยืนอยู่ในงานเลี้ยง และในขณะนั่นเอง ลี้หย่าได้รับข้อความจากนางข้ารับใช้ในวังคนหนึ่งที่เดินเข้ามากระซิบที่ข้างหู ว่าสหายของนางต้องการพบที่มูมอูทยานทันที

ขณะที่หยางหนิงและเสี่ยวลี่พากันเดินออกไปเพื่อหานิยาย เหลือเพียงลี้หย่าที่ยืนอยู่คนเดียวในงานเลี้ยง นางชื่นชมแสงโคมไฟกระทบกับผิวน้ำในสระเล็ก ๆ ท่ามกลางเสียงดนตรีที่บรรเลงเบา ๆ อย่างละมุน

ทันใดนั้นเอง เสียงฝีเท้าของใครบางคนก็เข้ามาใกล้ ลี้หย่าหันไปมองอย่างไม่ทันตั้งตัว พบว่านางข้ารับใช้ในวังผู้หนึ่งกำลังเดินตรงเข้ามาหานาง

นางข้ารับใช้หลวงนั้นหยุดยืนใกล้ลี้หย่า เอียงศีรษะเข้าไปกระซิบเบา ๆ ที่ข้างหู เสียงแผ่วเบาที่เต็มไปด้วยความลับ

"คุณหนู สหายของท่านมีเรื่องด่วน ต้องการพบที่มูมอูทยานเดี๋ยวนี้ เจ้าค่ะ"

คุณหนูลี้หย่ารู้สึกตื่นตระหนกเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้ให้ความสนใจ แสดงออกมา ใจหนึ่งคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องไปพบสหาย แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมถึงต้องรีบร้อนเช่นนี้ ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกประหลาด สายตาของนางข้ารับใช้เหมือนจะมีแววเร่งรัด ลึกลงไปในดวงตานั้นมีอะไรบางอย่างที่น่าหวั่นใจ

"ตอนนี้หรือ?" ลีหยากถามเสียงแผ่ว แต่ในใจเริ่มรู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากล

"ใช่เจ้าคะ ตอนนี้เลย หากท่านเข้าไป สหายของท่านอาจจะเดือดร้อน"

นางเข้ารับใช้กล่าวย้า ราวกับจะกดดันให้นางตัดสินใจเร็วขึ้น ลีหยาลังเลอยู่เพียงครู่หนึ่ง

ใจของนางเต้นรัวด้วยความกังวล นางหันมองไปรอบ ๆ งานเลี้ยงที่ยังคงดำเนินไปอย่างสงบ ราวกับทุกอย่างปกติดี แต่ความเป็นห่วงสหายทำให้นางไม่ทันสังเกตถึงสิ่งผิดปกติที่กำลังก่อตัวในอากาศ นางคิดเพียงว่าหากมีเรื่องร้ายเกิดขึ้นกับหยางหนิงหรือเสี่ยวลี่ ทั้งสองคนที่ออกไปเอานิยาย นางคงจะโทษตัวเองตลอดไป

“ขอเจ้าช่วยนำทางเข้าไป”

นางสูดหายใจลึก ตัดสินใจพยักหน้าให้นางเข้ารับใช้และเริ่มเดินตามไป โดยไม่ทันฉุกคิดว่าความมืดของอุทยานอาจกำลังซ่อนบางสิ่งที่น่ากลัว

นางเดินไปอย่างมุ่มม่น ด้วยใจที่เต็มไปด้วยความห่วงใยสหาย แต่ยิ่งก้าวลึกเข้าไปในความเงียบสงัด หัวใจของลีหยากก็เริ่มรู้สึกถึงสิ่งที่ไม่ชอบมาพากล ซึ่งค่อย ๆ คลืบคลานเข้ามาอย่างเงียบงัน

chapter 5 : ช่วยด้วยเจ้าค่ะ !

ท่ามกลางสายลมเย็นที่พัดโชยผ่านยอดต้นไม้ในอุทยาน ลีหยาตามนางข้าหลวงคนนั้นไป จนมารู้ตัวนางก็เข้าไปในมุขลับของสวน นางข้าหลวงผู้นั้นเดินเร็วมากจนลีหยาคลาดกันกับนาง

จู่ๆ ก็มีเสียง “พรีบ!” ดังขึ้น ลีหยาถูกดึงตัวเข้าไปในมุขลับของสวนโดยไม่ทันตั้งตัว

นางยังไม่ทันสังเกตถึงภัยร้ายที่ศิบคลานเข้ามา “กรี๊ด!” เสียงหวีดสั้นๆ หลุดออกจากปากนาง เมื่อผ้าหนา ๆ ถูกคลุมศีรษะของนางอย่างรวดเร็ว ร่างของลีหยาถูกกระชากไปอย่างแรง

“ตุ๊บ!”

เสียงเท้านางกระแทกกับพื้นขณะพยายามต้านทาน นางดิ้นรนสุดกำลังเพื่อปลดปล่อยตัวเองออกจากการจับกุม แต่เร็วแรงของนางเทียบไม่ได้กับชายที่ลอบโจมตี

เสียงหายใจของลีหยาดังถึ “ฟืด...ฟืด...” หัวใจของนางเต้นแรงอย่างไร้ที่พึ่งพา

ความตื่นตระหนกค่อยๆ ครอบงำนางขณะที่นางรู้สึกว่่าพันธนาการนั้นแน่นขึ้นเรื่อยๆ นางพยายามดิ้นหนักขึ้น แต่ทุกการกระทำของนางกลับเพิ่มแรงบีบรัดจากชายปริศนาจนทำให้นางเจ็บจนต้องกลั้นเสียงสะอื้น

“เจ้าอย่าขัดขืน” เสียงกระซิบเย็นเยือกดังขึ้นข้างหูของลีหยา เสียงนั้นฟังดูน่ากลัว มีความชั่วร้ายแฝงอยู่ในทุกคำ กล่าว “ข้าคือหวังหยาง

"ข้าคือหวังหยาง หัวหน้าน้องครักษ์เสือแพรวผู้ยิ่งใหญ่ สิ่งใดที่ข้าปรารถนา ล้วนเป็นของข้าทั้งสิ้น" ความเย็นชาของคำ กล่าวนั้นทำให้นางชนลูกเกรียว

มือหยาบกร้านของชายผู้นั้นจับแน่นที่แขนของลีหย่า นางพยายามดิ้นหนีแต่กลับถูกเขาบีบแน่นขึ้นเรื่อย ๆ จนรู้สึกเจ็บ

ร่างบางของลีหย่าถูกบังคับให้เคลื่อนไปตามทางที่เขาเลือก ไม่มีทางหนีให้หลุดพ้น สถานการณ์เริ่มทวีความเลวร้ายขึ้น

ชายปริศนานั้นเริ่มลวนลามนาง มือของเขาเลื้อยขึ้นไปทีละคอขา บริสุทธิ์ของนางอย่างช้า ๆ นางสะดุ้งทันทีเมื่อสัมผัสได้ถึงความตั้งใจชั่วร้าย นางพยายามเบี่ยงตัวหลบแต่ไม่สำเร็จ

"อย่าร้องออกมา... ถ้าเจ้าอยากจะให้เรื่องนี้เงียบ ไม่แพร่พรายไปทั่ววัง" ชายผู้นั้นขู่เสียงต่ำขณะที่ใบหน้าของเขาเข้ามาใกล้ลำคอของลีหย่า

นางรู้สึกถึงลมหายใจอันหนักหน่วงของเขาที่ไหลรินผ่านผิวเนื้อที่ละเอียดอ่อน สัมผัสอันน่าขยะแขยงของเขาทำให้นางตกใจกลัวจนตัวสั่น น้ำตาไหลอาบแก้ม

นางพยายามกลั้นเสียงสะอื้นอย่างสุดกำลัง นางรู้ว่าถ้าร้องออกไป นางอาจจะต้องเผชิญกับความอับอายและชื่อเสียงที่จะปนเปื้อน

ทันใดนั้น เสียงก้าวเท้าของใครบางคนดังขึ้นใกล้ ๆ นางเข้ารับใช้อีกคนหนึ่งที่อยู่ถัดมาเดินผ่านบริเวณนั้นโดยบังเอิญ

นางหันมาเห็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวทันที ร่างของลีหย่าที่กำลังถูกบังคับ และชายที่กำลังลวนลามนาง นางเข้ารับใช้ตกใจตะโกนลั่นด้วยเสียงที่ดังและแตกพร่า "ช่วยด้วยเจ้าค่ะ! มีคนร้าย!"

เสียงตะโกนดังก้องไปทั่วบริเวณงานเลี้ยง สร้างความโกลาหลในทันที

ในขณะที่เดียวกัน หวังหยางตัวจริงที่ยืนอ่านสารจากชายแดนไม่ห่างจากนั้นก็ได้ยินเสียงเรียกขอความช่วยเหลือ

พรีบ...

หวังหยางไม่รอช้า เขาใช้วิชาตัวเบากระโจนเข้ามาทางที่เกิดเหตุด้วยความรวดเร็ว

ว่าคนร้ายที่ลอบทำร้ายลี้หยานนั้นกลับไวพ้อ ๆ กัน เขาเห็นว่าการเริ่มต้นเริ่มไม่ดี รีบปล่อยร่างของลี้หยาลงในน้ำทันที ราวกับไม่มีการลั้งเล่ร่างบางของลี้หยาก็ถูกคลุมหัวไว้อย่างแน่นหนา นางตกลงไปในสายน้ำเย็นเฉียบ ดวงตาของนางมีดมัวด้วยผ้าคลุม ไม่สามารถมองเห็นสิ่งใด นางดิ้นรนสุดกำลัง พยายามตะเกียกตะกายเพื่อจะขึ้นมาหายใจ แต่น้ำเย็นยะเยือกได้ไหลเข้าปากและจมูกของนาง หัวใจของนางเต้นแรงขึ้น แต่แรงของนางเริ่มลดลง นางรู้สึกเหมือนจะจมน้ำ หายใจไม่ออก ความหวาดกลัวเข้าครอบงำทุกความคิดและการเคลื่อนไหว

หวังหยางมาถึงทันเวลาแต่ต้องเผชิญกับการตัดสินใจที่ยากลำบาก จะไล่ตามคนร้ายที่กำลังหลบหนีไป หรือจะช่วยสตรีที่ตกน้ำ?

เสี่ยววินาที่นั่น หวังหยางเหลือบมองไปยังร่างของลี้หยานที่ดิ้นรนอยู่ในน้ำ ความคิดมากมายแล่นผ่านในหัวของเขา ท้ายที่สุด เขาตัดสินใจกระโจนลงน้ำทันที

หวังหยางกระโดดลงไปในน้ำที่เย็นเยือก ด้วยความชำนาญและความรวดเร็ว เขาเข้าไปใกล้ร่างของลี้หยานที่กำลังจมน้ำ เขารู้สึกถึงความอ่อนล้าของนาง ร่างบางนั้นแทบไม่มีแรงที่จะพยุงตัวเองขึ้นมาอีกแล้ว

หัวหน้าองค์กรรักษาหนุม หวังหยาง ใช้แรงทั้งหมดที่มี พยายามดันร่างของ

สตรีที่จมน้ำ ขึ้นมาจากสระในอุทยานหลวง น้ำเย็นเยียบกัดกร่อนผิวกายราวกับ
คมมีด แต่เขากลับไม่สนใจ ทั้งยังต้องฝืนกายที่อ่อนล้าจากการต่อสู้กับกระแส
น้ำ เสียงหัวใจของเขาเต้นแรงจนแทบจะหลุดออกจากอก ลมหายใจที่ถี่กระชั้น
ผสมกับความเหน็ดเหนื่อยทำให้เขารู้สึกเหมือนจะสิ้นแรง

หวังหยางกัดฟันแน่น ใช้แขนที่เต็มไปด้วยพละกำลังดึงร่างของหญิงสาว
ที่หมดสติขึ้นสู่ฝั่ง ผ้าคลุมของนางยังคงพันรอบร่างอย่างหลวมๆ ทำให้เขาต้อง
ระวังไม่ให้หลุดออก จังหวะที่เท้าเหยียบถึงพื้นดิน เขารู้สึกเหมือนทั้งร่างกายจะ
พังทลายลง ความเย็นของอากาศยามราตรีที่ปะทะกับเสื้อผ้าเปียกชื้น ทำให้
หวังหยางหนาวสั่น แต่เขาก็ไม่อาจหยุดพักได้

ทันใดนั้น เสียงฝีเท้าของคนหลายคนดังโกล้งเข้ามา เสียงแว่วของผู้คนที่
อยู่ในงานเลี้ยงเริ่มดังขึ้นทีละน้อย หวังหยางหอบหายใจ พยายามดึงสติตัวเอง
กลับมา เขารู้ดีว่าอีกไม่นาน ผู้คนที่มาร่วมงานเลี้ยงจะมาถึงที่นี่

chapter 6 : เจ้าเป็นคนเลว!

หวังหยางรีบกระโดดลงไปในสระน้ำในวังหลวง ท่ามกลางสายน้ำเย็นที่โอบล้อมกายเขาอย่างไร้ความเมตตา

เมื่อฝ่ามือสัมผัสผ้าคลุมที่ปิดบังใบหน้าของหญิงสาว เขาก็รีบดึงออกอย่างรวดเร็ว นางที่นอนอยู่ใต้น้ำส่งเสียงครางแผ่วเบา

"อือ..."

เสียงน้ำพรีดตั้งขึ้นเมื่อหวังหยางช่วยประคองนางขึ้นมาจากรู้น้ำ

"เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง?" หวังหยางเอ่ยอย่างรีบร้อน นัยน์ตาของเขาจ้องมองหญิงสาวด้วยความเป็นห่วง

"อะ-ข้า..." นางยังไม่ทันจะ กล่าวอะไร หวังหยางก็คว้าผ้าคลุมเปียกชื้นออกจากตัวนางโดยไม่รีรอ

"ข้าคือ หวังหยาง องค์รัชกาล" เขากล่าวแนะนำตัวเอง น้ำเสียงของเขามั่นคงและสง่างาม ริมฝีปากของเขายิ้มเล็กน้อย เมื่อเขามองใบหน้าของหญิงสาวที่ยังตระหนก

ทันใดนั้น ใบหน้าของลีหยาก็แดงช้ำ นางข่มความเจ็บปวดจากการถูกดึงตัวเข้าไปในน้ำก่อนหน้านี้ แต่สิ่งที่ทำให้นางตกใจยิ่งกว่าคือการที่หวังหยางถอดผ้าคลุมออกจากตัวนางต่อหน้าผู้คน นางกัดริมฝีปาก ขอบตาเริ่มแดงเรื่อ นางคิดว่าเขาคือคนร้ายที่บังอาจลวนลามนางอย่างไร้ยางอาย

"เจ้า... เจ้า!" ลีหย่าเบิกตาโต ด้วยความรู้สึกที่ตีรวนในอก หยตน้ำยังคงไหลลงจากปลายเส้นผมและใบหน้า นางรีบยกมือขึ้นแล้วตบหน้าหวังหยางเสียงดัง เพียะ! เสียงสะท้อนก้องในความเงียบชั่วขณะ

หวังหยางนั่งอิงไปครู่หนึ่ง ใบหน้าของเขาหันไปตามแรงตบ นัยน์ตาของเขาฉายแววตกตะลึง แต่เขาก็ไม่ได้ตอบโต้ ลมหายใจของเขาหอบเล็กน้อย "หะ... หากข้าทำสิ่งใดที่ทำให้เจ้าต้องเข้าใจผิด ข้าขออภัย" หวังหยาง กล่าวเสียงแผ่วเบา ทว่าในใจกลับรู้สึกเหมือนมีความไม่เข้าใจเต็มไปหมด

ทันใดนั้น เสียงฝีเท้าดังขึ้นจากหลังต้นไม้ หลิวฉางที่ยืนชும்มอยู่ตลอดตะโกนขึ้นด้วยน้ำเสียงดุดัน

"หวังหยาง ลวนลามสตรีผู้นี้!"

เสียงดังนั้นทำให้บรรยากาศรอบ ๆ ตึงเครียดขึ้นทันที ทุกคนที่อยู่ในบริเวณนั้นเริ่มหันมองกันอย่างสนใจ เสียงกระซิบกระซาบจากกลุ่มคนที่มาร่วมงานเลี้ยดังขึ้น "เกิดอะไรขึ้น... องค์รักษ์หวังหยาง ลวนลามสตรีรึนั้นหรือ?"

"เจ้าเป็นใครถึงทำเช่นนั้น!" เสียงหนึ่งแทรกผ่านความเงิบสงัด ผู้คนที่อยู่รอบๆ เริ่มกระซิบกระซาบกันเป็นทอดๆ ทุกสายตาต่างจับจ้องไปที่หวังหยางด้วยความไม่พอใจและสงสัย

เหตุการณ์นี้ทำให้ทุกคนต่างตกตะลึงในพฤติกรรมของเขา บางคนส่ายหัว บางคนมองด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยการตำหนิ หลายคนเริ่มตั้งคำถามในใจว่าเหตุใดองค์รักษ์หลวงถึงได้กระทำการเช่นนี้ การฉุดหญิงในอุทยานหลวงทั้งที่วันนี้มีงานจัดเลี้ยงและผู้คนมากมายเช่นนี้ถือเป็นการไม่ให้เกียรติอย่างยิ่ง

ลีหย่า หญิงสาวในอ้อมแขนของหวังหยางเองก็ไม่อาจเก็บความอับอายและโกรธแค้นไว้ได้ ดวงตาของนางแดงก่ำ น้ำตาเอ่อล้นด้วยความเสียใจและโกรธจัด หัวใจของนางเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง

นางไม่เข้าใจเลยว่าทำไมถึงต้องถูกกระทำเช่นนี้ นางรู้สึกเหมือนถูกทำร้ายทั้งร่างกายและศักดิ์ศรี นางกัดริมฝีปากแน่น พยายามสะกดกลิ่นความรู้สึกเหล่านี้ แต่ความโกรธพลุ่งพล่านไปทั่วร่าง นางใช้แรงทั้งหมดผลักหวังหยาง ออกอย่างแรง

“เจ้ามันคนเลว!” เสียงตะโกนของลี้หยาดังขึ้น สั่นเครือและเต็มไปด้วยความขมขื่น

หวังหยางที่ยังคงยืนตกใจอยู่ไม่ได้หันตั้งตัวกับการตอบสนองเช่นนั้น ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความงุนงง นัยน์ตาแฝงด้วยความไม่เข้าใจ ในใจของเขาสับสน เขาไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคนถึงคิดว่าเขาลวนลามหญิงสาว ทั้งๆ ที่เขาเพียงแค่พยายามช่วยนางขึ้นมาจากสระ

แต่ลี้หยากลับไม่อาจทนอยู่ต่อได้ นางตะโกนเสียงดังพลางวิ่งหนีไปจากที่นั่น ทิ้งให้หวังหยางยืนอยู่คนเดียวท่ามกลางสายตาของทุกคน

หวังหยางตามหลังลี้หยาด ใบหน้าของเขายังเต็มไปด้วยความงุนงง แต่ก่อนที่เขาจะอธิบายอะไร เสียงกระซิบรอบๆ ก็เริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ “เขาลวนลามจริงหรือ?” “เป็นองค์รัชกาลวุ่นนี่นะ! ทำเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร?”

บรรยากาศในงานเริ่มคึกคักขึ้น แต่ไม่ใช่เพราะความรื่นเริง งานเลี้ยงที่เคยเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและบทสนทนา กลับเต็มไปด้วยความเงียบและสายตาที่จับจ้องมาทางหวังหยาง

“ข้าไม่ได้ลวนลามนาง ข้าเพียงแต่...” หวังหยางพยายามจะอธิบาย แต่เสียงของเขาถูกกลืนหายไป ในเสียงซุบซิบของผู้คน

ลี้หยายืนจ้องมองเขาด้วยความไม่ไว้ใจ ใบหน้าของนางยังแดงและเต็มไปด้วยน้ำตา

"เจ้า...เจ้าเป็นคนเลว!"

นางตะโกนอีกครั้งด้วยเสียงสั้นเครือ ก่อนจะหันหลังหนีไปจากที่นั่น ทั้งให้หวังหยางยี่นอยู่คนเดียวในกลางงานเลี้ยง

ท่ามกลางความสับสนและเสียงกระซิบที่ดังขึ้นทั่วบริเวณ หลิวฉางยังคงยืนยิ้มเล็กน้อยจากมุมต้นไม้ รอยยิ้มนั้นแฝงไปด้วยความพอใจ

chapter 7: ราชโองการ

บรรยากาศในท้องพระโรงนั้นเคร่งขรึมดุจเมฆหมอกที่ปกคลุมยอดเขา
แสงแดดอ่อนๆ สาดส่องผ่านทางเข้าสู่ใหญ่เข้าไปในห้องโถงกว้าง

แสงสะท้อนจากผนังหินอ่อนส่งประกายเงาทั่วท้องพระโรง เสียง
ฝีเท้าของเหล่าข้าราชการที่เดินเรียงรายตามลำดับชั้นดังก้องบนพื้น
กระเบื้อง ดวงใจของเหล่าผู้ยืนเฝ้าต่างเต็มไปด้วยความสงสัยและความ
ตั้งเครียดดูสายน้ำที่ไหลเชี่ยวในยามพายุ ด้วยเหตุว่าวันนี้จะมีการพิจารณาคดี
สำคัญ ซึ่งก่อให้เกิดเสียงลือเล่าอ้างสะท้านไปทั่วทั้งราชสำนัก

ลีหยาและขุนนางลี บิดาของนาง รวมถึงฮูหยินลี มารดา กำลังยืนอยู่
หน้าพระที่นั่งของฮ่องเต้ ทั้งสามคนต่างรู้สึกถึงแรงกดดันที่หนักอึ้ง คุณหนูลีหยา
ยังไม่กล้าสบสายตากับผู้ใดตั้งแต่เดินเข้ามาในท้องพระโรง ใจของนางเต้น
ระรัว ภายในเต็มไปด้วยความกลัวและความอายจากเหตุการณ์ในอุทยานหลวง
ลีหยาไม่คิดเลยว่าเหตุการณ์เพียงชั่วครู่จะนำพานางมาสู่สถานการณ์ที่เลวร้าย
ถึงเพียงนี้

ข้างๆ นั้น หวังหยางและนายพลหวัง บิดาของเขา ยืนอย่างสง่างาม
ท่าทางของเขายังคงเยือกเย็นตามวิสัยขององค์รักษ์หลวง แต่ภายในใจของเขา
กลับเต็มไปด้วยความสงสัยและไม่แน่ใจ เขามีได้ลวนลามลีหยา แต่ทำไม
เหตุการณ์นี้จึงกลายเป็นข่าวลือที่แพร่กระจายออกไปเช่นนี้ และใครกันแน่ที่อยู่
เบื้องหลังความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในอุทยานหลวง?

เสียงของขันทีผู้มีอำนาจประกาศเปิดประชุมท้องพระโรงดังขึ้น ฮ่องเต้
ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นเบาๆ เพื่อให้ทุกคนสงบ ทุกสายตาก็จ้องไปที่พระพักตร์

ของพระองค์ "ในวันนี้ ข้าจะทำการพิจารณาคดีที่เกิดขึ้นในอุทยานหลวง" ฮ้องเต๋ตริสต์ด้วยน้ำเสียงหนักแน่นและเปี่ยมด้วยอำนาจ "เหตุการณ์ครั้งนี้ส่งผลต่อชื่อเสียงของทั้งสองตระกูลใหญ่ ข้าจึงต้องการคำตอบที่แน่ชัดจากการสืบสวน"

ลีหยารู้สึกถึงแรงกดดันที่ถาโถม เมื่อรู้ว่าทุกคำกล่าวและการกระทำของนางจะถูกพิจารณาอย่างถี่ถ้วนต่อหน้าพระพักตร์นางตัวสั้นเล็กน้อย ดวงตาเต็มไปด้วยความกังวล ในเวลาเดียวกันนั้น นางก็ยังไม่กล้าสบตากับหวังหยาง เพราะนางเข้าใจผิดเขาอย่างร้ายแรง ยิ่งรู้ว่าเหตุการณ์ไม่ได้เป็นไปตามที่คิด นางก็ยิ่งรู้สึกเสียใจและสับสนมากขึ้น

"จากการสืบสวนพบว่า เหตุการณ์ในอุทยานหลวงไม่เป็นอย่างที่มิช่าวลีอ๊กัน" เสียงขันที่ดังขึ้นอีกครั้ง "นางข้าหลวงที่นำคุณหนูลีหย่าเข้าไปในอุทยานถูกลอบสังหาร ศพของนางถูกพบอยู่หลังกำแพงวัง แต่จนถึงตอนนี้ เรายังไม่สามารถหาตัวคนร้ายได้"

คำประกาศนั้นทำให้บรรยากาศในห้องพระโรงเงียบลงอีกครั้ง ทุกคนต่างรู้สึกถึงความตึงเครียดที่ก่อตัวขึ้น บางคนพยายามเก็บอาการ แต่ก็ไม่สามารถซ่อนความตกใจได้

ลีหย่าเมื่อได้ยินเช่นนั้น นางรู้สึกเหมือนหัวใจของนางจะหล่นลงสู่พื้น นางไม่คิดเลยว่านางข้าหลวงที่นำนางไปจะต้องมาจบชีวิตเช่นนี้ ความรู้สึกผิดแล่นเข้ามาในใจอย่างรุนแรง นางเข้าใจผิดหวังหยาง แถมยังทำร้ายเขาเพราะความโกรธเกรี้ยวและความอายโดยที่ไม่รู้ความจริง

หวังหยางที่ยืนอยู่ใกล้ๆ แม้จะรู้สึกโล่งใจที่พระองค์เองพ้นจากข้อกล่าวหา แต่เขายังคงครุ่นคิดถึงผู้ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์นี้ ใครกันที่กล่าววางแผน

ลอบทำร้ายและสังหารนางข้าหลวง เพื่อให้เกิดความวุ่นวาย? เขาเหลือบมอง
ด้านข้างของคุณหญิงลีหยาเพียงชั่วครู่ เห็นเพียงใบหน้าของนางที่หม่นหมองและ
เต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

"เพื่อรักษาเกียรติยศของทั้งสองตระกูล ข้าจึงมีพระบัญชาให้หัวหน้า
องครักษ์เสื่อแพร หวังหยาง และแม่นางลีหยา เข้าพิธีสมรส" ฮ่องเต๋ตริสด้วยน้ำ
เสียงที่มั่นคง

คำประกาศนี้เหมือนกับสายฟ้าที่ฟาดลงมากลางท้องพระโรง ทั้งหวัง
หยางและลีหยาต่างตกตะลึงอย่างคาดไม่ถึง ทั้งสองเงยหน้าขึ้นพร้อมกันโดยไม่
ได้นัดหมาย สายตาของพวกเขาสานกันในช่วงขณะนั้น

ลีหยารู้สึกเหมือนทุกอย่างรอบตัวหยุดนิ่ง นางไม่ยอมเชื่อสิ่งที่ได้ยิน
นางช็อกกับคำสั่งนี้ หัวใจของนางเต้นรัวจนแทบจะหลุดออกมา นางพยายาม
จะหาคำกล่าวเพื่อปฏิเสธ แต่ไม่กล้ากล่าวอะไรกลางท้องพระโรง ด้วยความ
กลัวและความเคารพในพระราชอำนาจ

หวังหยางเองก็ตกตะลึงไม่แพ้กัน มิได้คาดคิดว่าเหตุการณ์นี้จะลงเอย
ด้วยการสมรส แต่คำสั่งของฮ่องเต๋ไม่อาจลบล้างหรือขัดขืนได้ เขาจึงต้องจำใจ
ยอมรับ แต่ในใจของเขายังคงเต็มไปด้วยความสงสัยและความไม่เข้าใจ

ลีหยายืนนิ่งประจวบจุปลักษณ์ หูของนางยังคงได้ยินเสียงฮ่องเต๋ตริสสั่ง
เสร็จสิ้น แต่ทุกอย่างดูเหมือนเป็นเพียงภาพลางๆ เสียงอื้ออึงจากผู้คนที่ยืนอยู่
ในท้องพระโรงเริ่มดังขึ้น แต่ลีหยากลับไม่ได้ยินอะไร นางรู้เพียงว่า นางต้อง
แต่งงานกับผู้ที่นางเคยเข้าใจผิดและทำร้าย

ใบหน้าของลีหยาสะท้อนความตกใจชัดเจน นางยังไม่สามารถหาคำ
ตอบได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นจะนำไปสู่อะไรต่อจากนี้

chapter 8 : หรือว่าพวกเรามีสัมพันธ์รักใคร่กับบุรุษด้วยกันเอง!

หน้าทางเข้าหอเสี้ยวเมฆา อากาศยามเย็นอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้บานาชนิดที่เบ่งบานต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ ลมพัดแผ่วๆ พาเอากลิ่นหอมจางๆ ของสุราและเสียงพิณไพเราะจากภายในหอเสี้ยวเมฆาออกมาด้วย

หอเสี้ยวเมฆาเป็นสถานที่เลื่องชื่อสำหรับบุรุษผู้ต้องการพักผ่อนหย่อนใจ เหล่าคณิกาที่งามเลิศไร้ที่ติต่างพำนักอยู่ในหอนี้

ไม่เพียงแต่ความงามเย้ายวนของพวกนางที่ดึงดูด แต่ความสามารถในการบรรเลงเพลง ดีมสุรา และสนทนาก็เป็นที่ชื่นชอบของผู้มาเยือน

หวังหยางยืนอยู่หน้าหอเสี้ยวเมฆา มองดูป้ายหอที่แขวนอยู่เหนือประตูด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความกังวลใจ ใบหน้าคมคายของเขามีแต่ความกังวลใจ นับตั้งแต่ฮ่องเต้ประกาศคำสั่งให้เขาแต่งงานกับคุณหนูลีหย่า ความสงสัยและความไม่พอใจก็อัดแน่นอยู่ในอกของเขา เขามีได้มีความตั้งใจที่จะแต่งงานกับนางมาก่อน แต่คำสั่งของฮ่องเต้ยอมไม่อาจฝ่าฝืนได้

ข้างหวังหยางมีสหายองค์รักอีกสองคนที่ยืนอยู่ด้วยกัน หวางหลิน สหายสนิทของเขา ยิ้มกว้างและตบ่าของหวังหยางเบาๆ พร้อมกับ กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ "หวังหยาง เจ้าเคร่งเครียดไปแล้ว! คำสั่งแต่งงานเช่นนี้มีใช่เรื่องใหญ่โตอะไรนัก เจ้าต้องดีใจที่ได้แต่งกับสตรีงามเช่นคุณหนูลีหย่า ทำไมจึงดูทุกข์ใจเช่นนี้เล่า?"

หวังหยางถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เจ้า กล่าวง่าย เพราะเจ้าไม่ต้องเป็นคนที่ถูกจับแต่งงาน ข้ายังไม่รู้จักนางดีพอ แล้วนี่ข้าจะใช้ชีวิตร่วมกับนางได้อย่างไร?”

“ฮ่าๆ!” หวางหลินหัวเราะเสียงกังวานโดยมิได้ใส่ใจ สีหน้าฉายแววขบขันและสำราญใจ “เจ้าคิดมากไปเอง! นางเป็นสตรีที่งดงามและเพียบพร้อม ชื่อเสียงของตระกูลก็เลิศล้ำ นางมิได้มีอะไรเสียหายเลย เจ้าควรจะได้ใจแทนที่จะมานั่งทุกข์เช่นนี้ เจ้าจะเอาอะไรมาชั่งมากกว่านี้อีกหรือ?” หวางหลินกล่าวอย่างกระตือรือร้น เสียงของเขาทำให้บรรยากาศรอบตัวผ่อนคลายขึ้นเล็กน้อย

“อย่าได้กังวลไปเลย! ข้าขอแนะนำให้ท่านไปดื่มสุราที่หอเสี้ยวเมฆา สักสองสามจอก เพื่อคลายความทุกข์ในใจ เจ้าจะได้ลืมเรื่องวุ่นวายทั้งปวงไปชั่วขณะ หวังหยางเอ๋ย จงพักจิตใจเสียบ้างเถิด ความกังวลเช่นนี้มีสมควรเก็บไว้ในอกนานเกินไป” หวางหลินชักชวนอย่างจริงใจ พร้อมทั้งหันไปหาสหายองค์อื่นๆ คนอื่นๆ ที่ยืนอยู่ด้วยกันเพื่อให้พวกเขาช่วยสนับสนุนคำ กล่าวของตน

หวังหยางส่ายศีรษะเบา ๆ หัวใจยังคงเต็มไปด้วยความกังวลที่มีอาจปลดปล่อยออกมาได้

“เจ้ามิรู้ถึงความอึดอัดในใจ ่า ข้าไม่ได้ปฏิเสธความงามของคุณหนูลีหยา แต่เรื่องแต่งงานนั้นมันมิใช่เรื่องเล่นๆ ข้ารู้สึกเหมือนถูกจับถ่วงจนอย่างไม่เต็มใจ... หากข้าไม่สามารถเข้ากับนางได้ ข้าควรทำเช่นไร?”

หวางหลินฟังคำ กล่าวของหวังหยางแล้วก็ถอนหายใจเบาๆ

“หวังหยางเอ๋ย เจ้าช่างดีอึ้งยิ่งนัก! เหตุใดเจ้าจึงมองเห็นแต่ด้านร้ายของเรื่องราว มิได้เห็นหรือว่ามีบุรุษมากมายที่ปรารถนาจะได้คุณหนูลีหยาเป็น

ภรรยา เจ้าควรผ่อนคลายจิตใจบ้าง หากมิเป็นเช่นนั้น เจ้าคงไม่ต่างจากต้นไม้ที่เหี่ยวเฉา"

ด้วยความรำคาญใจจากท่าทีของหวังหยาง หวางหลินจึงเดินไปตบสะโพกของเขาอย่างแรงหวัง พร้อมกับหัวเราะเสียงดังอีกครั้ง

"หวังหยางเอ๋ย เจ้าช่างดีรั้นยิ่งนัก! ข้าบอกให้เจ้าผ่อนคลาย มิใช่ให้จมอยู่ในความเครียดเช่นนี้ หรือเจ้าต้องการให้ข้าสั่งสอนด้วยการเตะสักที เพื่อปลุกเจ้าให้ตื่นจากความคิดวุ่นวายนี้?"

หวังหยางแม้จะยังครุ่นคิดถึงเรื่องการแต่งงาน แต่การที่ถูกหวางหลินตบกันเช่นนั้นทำให้เขารู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาชั่วครู่ เขามองสหายของตนด้วยสายตาเคืองเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ได้แต่ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

"หวังหยางพิมพ์ำในลำคอว่า 'เจ้ากล่าวราวกับว่าฉันเป็นเรื่องง่ายตาย...' ขณะเดียวกัน เขาก็สัมผัสได้ถึงความจริงใจในวาจาของหวางหลิน ที่พยายามช่วยให้เขาผ่อนคลาย"

ทันใดนั้น เสียงฝีเท้าของใครบางคนเดินผ่านไปใกล้ๆ และหยุดลงไม่ไกลนัก หยางหนิง สาวงามแห่งวังหลวง สหายสนิทของลี่หย่า เผอิญเดินผ่านมาพอดี

นางเห็นท่าทางการหยอกล้อของหวางหลินและหวังหยางแล้วก็อดไม่ได้ที่จะเข้าใจผิด สายตาของนางเบิกกว้าง นางรีบแอบซุ่มอยู่มุมหนึ่งของต้นไม้แล้วจ้องมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างตกใจ

"เป็นอย่างที่ข้าเห็นจริงหรือไม่?" หยางหนิงกระซิบกับตัวเองด้วยความไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น นางเห็นหวางหลินตบสะโพกหวังหยาง และหวังหยางก็มีได้

ปฏิเสธหรือโต้ตอบอะไร นางเข้าใจไปทันทีว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งเกินกว่าความเป็นสหาย

"หรือว่าข้าจะเห็นสิ่งใดผิดพลาดไป? หรือว่าหวังหยาง...กับหวางหลิน..." หยางหิง กล่าวกับตัวเองอย่างตื่นตระหนก

ดวงตาของนางเต็มไปด้วยความสับสน นางรีบยกผ้าแพรในมือขึ้นมาปิดปากเพื่อกลั่นเสียงอุทานของตัวเอง "พวกเขาเป็น...แบบนี้จริงๆ หรือ?"

ใบหน้าของหยางหิงซีดเผือด นางกัดริมฝีปากแน่น นึกถึงสหายรักของตนเอง ลีหยา

นางรู้สึกตกใจอย่างยิ่งที่ว่าที่สามีของลีหย่าอาจจะมีความสัมพันธ์รักใคร่กับบุรุษด้วยกันเอง"นางมีรูปร่างจะจัดการกับความคิดนี้อย่างไร หยางหิงยืนนิ่งด้วยความสับสน จนมีอาจขยับกายได้

ด้านนอกหวางหลินยังคงหัวร่อเบา ๆ ด้วยความสำราญในขณะที่หวังหยางยืนนิ่งด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเคร่งเครียด หวังหยางไม่รู้เลยว่าเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นนั้น ได้สร้างความเข้าใจผิดอันใหญ่หลวงแก่สตรีนางหนึ่ง

chapter 9 : ซ้ำต้องไปดูหน้านาง

ณ หอเสี้ยวเมฆา แสงไฟจากโคมที่ประดับประดาด้วยลวดลายวิจิตร ส่องสว่างไปทั่วห้องโถงใหญ่ ม่านแพรไหมสีแดงเข้มไหวเบา ๆ ตามลมที่พัดเข้ามาจากหน้าต่าง เสียงดนตรีจากพิณและกู่เจิงดังก้องในบรรยากาศ เสียงหัวเราะอันสดใสของคณิกาสาวสวยปานเทพิดา ดังสอดแทรกกับเสียงเหล่าบุรุษผู้เข้ามาดื่มสุราและหาความสำราญในยามค่ำคืน

หวังหยาง หวางหลิน และสหายองค์รักษ์สี่แพรต่างนั่งอยู่บนเบาะนุ่ม ๆ ตรงกลางห้องโถงใหญ่ แต่ละคนต่างมีคณิกาสาวงามอยู่เคียงข้าง คอยรินสุรายิ้มหวาน และ กล่าวคุยเอาอกเอาใจ ทั้งหวางหลินและสหาย ๆ ต่างหัวเราะครื้นเครง ผ่อนคลายจากความตึงเครียดในชีวิตประจำวัน เสียงของพวกเขาดังลั่นไปทั่วห้อง

"อ่า ๆ หวังหยาง เจ้าดื่มกับเราลี!" หวางหลินเอ่ยปากชวนพร้อมทั้งยื่นจอกสุราไปตรงหน้าหวังหยาง ทว่าหวังหยางนั่งนิ่งเหมือนไม่สนใจสิ่งรอบข้าง ใบหน้าเคร่งขรึม ขณะที่สหาย ๆ มีคณิกาถอดรอบตัว หวังหยางกลับนั่งอยู่คนเดียว

คณิกางดงามที่สุดในหอเสี้ยวเมฆานางหนึ่ง และเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงว่าเป็นหนึ่งในเมืองหลวงได้เดินเข้ามาใกล้ นางค่อย ๆ นั่งลงข้างหวังหยาง พร้อมรินสุราใส่จอกให้เขาด้วยท่าทางอ่อนช้อยและนุ่มนวล

ดวงตาของนางเปล่งประกายเย้ายวน หวังหยางเพียงเหลือบมองนางแวบหนึ่ง ก่อนจะเบือนสายตาไปทางอื่นในทันที

“คุณชายดีมีสักหน่อยเถิดเจ้าค่ะ ให้ข้ารินให้” นางกล่าวเสียงหวาน มือเรียวของนางยื่นไปหาห้วงหยาง หวังจะสัมผัสเขา แต่ห้วงหยางกลับปิดมือของนางออกทันที

"ข้ามิประสงค์ดื่มสุรา ขอขอบคุณที่กรุณา แต่โปรดหลีกเลี่ยง" ห้วงหยางกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ สุภาพ แต่เยือกเย็น จนคนนิกาสาวที่พยายามเข้าหาเขาต้องหยุดชะงัก ใบหน้างามของนางฉายความอึดอัด แต่ยังคงพยายามยิ้มเอาใจ ห้วงหยางไม่แม้แต่จะหันไปมองนางอีก สายตาของเขาจ้องมองไปยังที่ว่างเบื้องหน้าอย่างนิ่งเงียบ

ห้วงหยางที่นั่งข้าง ๆ เห็นเช่นนั้นก็หัวเราะเสียงดัง "อ้อ ๆ ห้วงหยางเจ้าช่างเป็นบุรุษที่ไม่รู้จักความสุขเสียจริง! มียอมดื่ม มีสนใจสตรี ข้าเริ่มสงสัยแล้วว่าเจ้าจะบวชเป็นนักพรตเมื่อใดกัน? พรุ่งนี้ก็วันแต่งงานของเจ้าแล้ว พวกเราก็คงอยากพาเจ้ามาฉลองก่อนวันสำคัญเท่านั้นเอง!"

ห้วงหยางยังคงนั่งนิ่ง ไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ใบหน้าของเขาราบเรียบ แต่แฝงความเย็นชาราวกับลมหนาว ห้วงหยางหันไปกระซิบกับสหาย ๆ อย่างสนุกสนาน "ข้าบอกพวกเจ้าแล้วมิใช่หรือ? ห้วงหยางผู้นี้...ยังเป็นหนุ่มบริสุทธิ์อยู่เลย เขายังมิได้สัมผัสสตรีมาก่อนแม้แต่หน่อย!"

เมื่อได้ยินเช่นนั้น สหาย ๆ ก็พากันหัวเราะขบขัน เสียงหัวเราะของพวกเขาดังกึกก้องในห้องโถง

คำกล่าวของห้วงหยางยิ่งทำให้บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วยความขบขัน

"เจ้านี่ช่างน่าเวทนา! ชายหนุ่มผู้กล้าหาญแต่ไม่เคยใกล้ชิดกับสตรีเช่นนี้น่าเสียดายจริง ๆ!" สหายอีกคนหนึ่งกล่าวติดตลก พलयกจอกสุราขึ้นดื่ม

เสียงหัวเราะยังคงดังขึ้นเรื่อย ๆ แต่ท่าทีของหวังหยางยังคงนิ่งสงบ เขาไม่แสดงออกว่ารู้สึกอย่างไร ใบหน้าของเขานิ่งเฉยราวกับเหตุการณ์รอบตัวมิได้เกี่ยวข้องกับเขาเลย ทว่าในใจกลับแฝงไว้ด้วยความไม่พอใจ

หวางหลินที่ยังคงหยอกล้อไม่หยุด หันมา กล่าวต่อ "บางทีคณิกาในหอนี้อาจต้องช่วยให้เขาได้ลิ้มรสความสุขเสียที!"

หวังหยางที่ทนฟังมามากพอแล้วหันมามองหวางหลินด้วยสายตานิ้งเย็น ดวงตาของเขาแฝงความเฉียบคม "พอเถิด หวางหลิน ข้ามิอยากฟังเรื่องเหล่านี้อีก" น้ำเสียงของเขายังคงราบเรียบ แต่กลับมีอำนาจจนทำให้บรรยากาศรอบตัวพลันเงียบลง

เมื่อหวางหลินเห็นท่าทีเคร่งขรึมของหวังหยาง ก็หัวเราะแห้ง ๆ ออกมา "ไอ้ ข้าก็แค่ล้อเล่นเอง เจ้าก็รู้ว่าพวกเรามิได้มีเจตนาร้าย ไม่เห็นต้องจริงจังถึงเพียงนี้เลย!"

หวังหยางถอนหายใจเบา ๆ แต่ยังคงรักษาท่าทางสงบนิ่ง "ข้ารู้ว่าพวกเจ้าหมายความดี แต่ข้ามิปรารถนาจะอยู่ในสถานที่เช่นนี้อีกต่อไป หากเจ้ามีสิ่งใดจะ กล่าวต่อ ข้าก็ขอตัว" เขากล่าวอย่างสุภาพ ก่อนจะลุกขึ้นยืนช้า ๆ

หวางหลินพยายามรั้งตัวเขาไว้ "เดี๋ยวก่อน! เจ้าจะไปจริง ๆ หรือ? ข้าแค่กล่าวเล่น เจ้าคิดมากไปเอง" หวางหลินยื่นมือไปดึงแขนหวังหยาง แต่หวังหยางกลับสลัดมือออกอย่างนุ่มนวล ทว่ามั่นคง

"ข้ามิได้โกรธเจ้า แต่ข้ามีเรื่องที่ต้องทำ ขอให้เจ้าสนุกต่อเถิด"

หวังหยางกล่าวอย่างเย็นชาแต่ไม่เสียมารยาท ก่อนจะเดินออกจากห้อง โลงไปโดยไม่หันกลับมามอง

สหาย ๆ ของเขาต่างมองหน้ากันด้วยความงุนงง พวกเขาารู้สึกได้ว่าหวัง
หยางนั้นเยือกเย็นเกินไปกับเรื่องที่ควรจะเป็นเพียงการหยอกล้อ หวางหลิน
ถอนหายใจเอือกใหญ่ "เจ้านี่จริงจังเหลือเกิน ข้าล้อเล่นเท่านั้นเอง" เขาพิมพ์
เบา ๆ ขณะที่มองตามหลังหวังหยางที่เดินจากไป

หวังหยางเดินออกจากห่อเสี้ยวเมฆด้วยความรู้สึกเย็นชา เขาไม่เพียง
แค่อโกรธสหาย แต่ยังรู้สึกกดดันกับสถานการณ์ทั้งหมดที่ตนเผชิญ นับตั้งแต่วันที่
ถูกฮ่องเต้สั่งให้แต่งงานกับคุณหนูลีหย่า เรื่องนี้ทำให้เขาอึดอัดยิ่งนัก และยิ่งมา
เจอกับคำล้อเลียนของสหายในคืนนี้ ยิ่งทำให้เขารู้สึกว่าตนไม่มีที่พึ่ง

"ข้าควรไปดูหน้านาง...คุณหนูลีหย่าต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดนี้"หวังหยาง
พิมพ์ออกมาเบา ๆ พลังมุ่งหน้าไปยังจวนตระกูลลี

chapter 10 : เจ้าไม่มีวันได้นางไป ข้าสาบาน

ณ เรือนชั้นกลางของตระกูลหลิว เสียงทุบโตะดังสนั่นสะเทือน สร้างความตกใจให้กับบ่าวไพร่ที่ทำงานอยู่ไม่ห่าง หลิวฉางนั่งอยู่ที่กลางห้องด้วยสีหน้าแดงก่ำ แกวต๋าแข็งกร้าวเต็มไปด้วยความโกรธ

"ทำไม! ทำไมต้องเป็นมัน!" เขาคำรามออกมาด้วยเสียงกร้าว "หวังหยาง! เจ้ามันซัดขวางข้าได้ทุกครั้งไม่พอ ยังจะแย่งคุณหนูสี่หย่าจากข้าอีก!"

หลิวฉางลุกขึ้นเดินผ่านไปมาอย่างกระวนกระวาย ภายในห้องกว้างที่มีแสงไฟอ่อน ๆ จากโคมแก้วส่องสว่าง ผนังห้องประดับด้วยภาพวาดภูเขาทิวทัศน์อันสวยงาม แต่ในสายตาของหลิวฉางตอนนี้ ภาพเหล่านั้นไม่มีค่าอะไรเลย ทุกสิ่งทุกอย่างมีเพียงความแค้นที่เดือดดาลอยู่ในใจ

"นายท่าน โปรดสงบสติอารมณ์ก่อนเถิด" เสียงเจียบสงบของกุนซื่อประจำตัวหลิวฉางดังขึ้น พร้อมกับร่างของชายชราในชุดผ้าไหมสีเข้มเดินเข้ามาหา ดวงตาคู่นั้นเต็มไปด้วยความเฉลียวฉลาด "ข้าเข้าใจว่า ท่านยอมโกรธที่หวังหยางได้สี่หย่าไป แต่ท่านอย่าได้หลงอารมณ์จนเกินไป ยังมีหนทางอื่น"

หลิวฉางหยุดเดินแล้วหันมามองกุนซื่ออย่างหงุดหงิด "หนทางอื่น? ข้าไม่เห็นจะมีหนทางใดเลย ตอนนี้ทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นของมันไปหมด ข้าเหลืออะไรอีก!"

กุนซื่อยิ้มบางพร้อมสายศีระชะ "นายท่าน หวังหยางหมกมุ่นในงานเสียจนไม่สนใจเรื่องหญิงใด รวมถึงสี่หย่าด้วย ข้าเชื่อว่าหลังจากแต่งงานไป หวังหยางคงไม่เอาใจใส่สี่หย่า ท่านสามารถรอโอกาสนั้นเพื่อช่วงชิงนางมาเป็นของท่านได้"

"หวังหยางมันเป็นคนเช่นนั้นหรือ?" หลิวฉางกล่าวอย่างไม่เชื่อ

"ใช่แล้ว นายท่าน ข้าสืบมาว่าหวังหยางนั้นมุ่งมั่นแต่เรื่องงานขององค์กรเสื้อแพร ไม่เคยเห็นเขาสนใจสตรีคนใดอย่างจริงจัง" กุนซื่อเอ๋อพร้อมพยักหน้า "ขอแค่รอเวลาที่เหมาะสม ทุกอย่างก็จะเข้าข้างเราเอง"

หลิวฉางยั้งครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ดวงตาของเขาจะเปล่งประกายด้วยความตั้งใจ "เจ้าเข้าใจถูกแล้ว หวังหยางมันบ้างานจนลืมดูแลลิ่หยา ข้าจะใช้โอกาสนี้แย่งนางมา!"

กุนซื่ออี้มรับ "แต่ท่านต้องใช้ความระมัดระวังมากขึ้น ห้ามให้มีข้อผิดพลาดซ้ำอีก"

คำว่า "ข้อผิดพลาด" ทำให้หลิวฉางหวนคิดถึงเรื่องราวในอดีต ความทรงจำที่เต็มไปด้วยความเคียดแค้นและเจ็บปวดที่ไม่เคยเลือนลาง

หลิวฉางเคยเป็นหนึ่งในองค์กรเสื้อแพร ผู้ที่เคยมีอำนาจและความเคารพนับถือ แต่สุดท้ายกลับถูกขับไล่ออกจากตำแหน่งอย่างไม่เป็นธรรม ในความคิดของเขา มันเป็นเพราะหวังหยาง

หวังหยางผู้ซึ่งในขณะนั้นเป็นเพียงองค์กรเสื้อธรรมดา แต่กลับกลายเป็นผู้ที่ทำให้เขาต้องตกต่ำ หลิวฉางเชื่อว่าเหตุผลที่แท้จริงที่เขาถูกไล่ออกนั้นไม่ใช่เพราะความผิดพลาดที่เขากระทำ ไม่ใช่เพราะเขาชอบหญิงงาม หรือเพราะความมั่งงายในการดื่มสุรา แต่เป็นเพราะหวังหยาง หวังหยางเป็นคนซุกใยมือเรื่องราวทั้งหมด หวังหยางเป็นคนรายงานเจ้านาย และหวังหยางต้องการที่จะขึ้นสู่ตำแหน่งหัวหน้าองค์กรเสื้อแทนที่เขา

ความอิจฉานั้นจุดไฟในใจหลิวฉางให้ลุกโชนขึ้นทุกครั้งที่เขานึกถึงมัน การที่หวังหยางขึ้นมาเป็นหัวหน้าองค์กรรักษีในตอนนี้ ยิ่งทำให้หลิวฉางเกลียดชังเขามากขึ้นอีกหลายเท่า หวังหยางได้สิ่งที่เขาควรจะได้ ได้ตำแหน่งอำนาจ และยังได้ความรักจากลี่หย่า หญิงสาวที่หลิวฉางต้องการครอบครองมาโดยตลอด

หลิวฉางจำได้ดีถึงวันที่เขาได้พบกับลี่หย่าเป็นครั้งแรก นางช่างงดงามจนยากจะลืมเลือน ผิวพรรณขาวนวล ดวงตากลมโตเปล่งประกาย และท่วงท่าที่อ่อนช้อยทำให้หัวใจของเขาสั่นสะท้าน แต่สิ่งที่ทำให้หลิวฉางหลงใหลในตัวนางมากกว่าความงามภายนอกนั้น คือทรัพย์สินสมบัติของตระกูลลี

ลี่หย่าเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของขุนนางผู้มั่งคั่ง ตระกูลของนางมีทรัพย์สินสมบัติมากมายที่สามารถพลิกชีวิตของหลิวฉางจากความตกต่ำให้กลับมามีอำนาจได้อีกครั้ง

ความต้องการที่จะครอบครองลี่หย่าไม่ใช่เพียงแค่เพราะความงาม แต่เพราะสมบัติเหล่านั้นต่างหากที่ทำให้หลิวฉางต้องการครอบครองนาง เขาหลงใหลในตัวนางจนถึงขนาดที่วางแผนจะให้นางตกอยู่ในเงื้อมมือของเขา หลิวฉางจดจำได้ดีถึงวันที่เขาได้วางแผนลักพาตัวนาง เขาเผ้ารอโอกาสที่จะทำให้นางเป็นของเขา ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลกกับเขา เมื่อหวังหยางปรากฏตัวขึ้นและขัดขวางแผนการณ์ของเขา

ในตอนนั้นเองที่หลิวฉางตระหนักได้ว่า หวังหยางไม่เพียงแต่ขัดขวางความสุขและความสำเร็จของเขาในอาชีพองค์กรรักษีเท่านั้น แต่ยังขัดขวางไม่ให้เขาได้ครอบครองหญิงสาวที่เขาต้องการอีกด้วย ความแค้นนั้นฝังแน่นอยู่ในใจของหลิวฉางตลอดมา และทุกครั้งที่เขาเห็นหน้าหวังหยาง หรือได้ยินชื่อของเขา

ไฟแค้นในใจของหลิวฉางก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น

"อย่าห่วงเลย ข้าจะไม่ทำพลาดอีก" หลิวฉางกล่าวอย่างแน่วแน่ "ข้าจะทำให้หวังหยางพ่ายแพ้ และลีหย่าจะต้องเป็นของข้า ไม่ช้าก็เร็ว"

กุนซื่อพยักหน้าเบา ๆ ดวงตาคู่นั้นเปล่งประกายด้วยความเฉลียวฉลาด "ถ้าท่านตั้งใจเช่นนั้น ข้าก็จะคอยช่วยท่านในทุกย่างก้าว แผนการของเราต้องสำเร็จ"

หลิวฉางยิ้มร้าย ดวงตาเต็มไปด้วยความกระหายที่จะเห็นหวังหยางล้มเหลว เขากล่าวเบา ๆ แต่แฝงด้วยความมั่นใจ "หวังหยาง ข้าจะทำให้เจ้าพ่ายแพ้ เจ้าไม่มีวันได้คุณหนูลีหย่าไป ข้าสาบาน"

chapter 11 : เมื่อความลับถูกล่วงรู้

ในจวนสกุลลี ลีหยายืนอยู่ข้างหน้าต่าง ดวงตาที่เคยสดใสกลับเต็มไปด้วย
ด้วยน้ำตา

เสียงสาวใช้ที่สาละวนเตรียมงานแต่งงานตั้งแหว่มาเป็นระยะ บ่าวไพร่
ตระกูลลีล้วนวุ่นวายตระเตรียมสถานที่สำหรับพิธีในวันพรุ่งนี้ เสี่ยวลี่ สาวใช้คน
สนิทของนาง พยายามปลอมโยนแต่ก็ไม่อาจห้ามน้ำตาของลีหยายาที่ไหลรินลง
อาบแก้ม

“คุณหนู อย่าร้องให้เลยเจ้าค่ะ” เสี่ยวลี่ กล่าวพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าซับ
น้ำตาของนาง “ท่านอาจดูไม่ใจ แต่ทุกอย่างนี้เป็นไปเพื่ออนาคตของท่าน”

ลีหยาส่ายหัว หัวใจของนางหนักอึ้ง “อนาคตตั้งนั้นหรือ? ชีวิตข้าไม่ได้เป็น
ของข้าเองอีกต่อไป ข้าไม่อยากแต่งงานกับเขา ข้าไม่อยากมีชีวิตที่ถูกกล่อมด้วย
โซ่ทองของการสมรสที่ข้าไม่ได้เลือก”

สาวใช้เสี่ยวลี่มองนางด้วยสายตาเศร้า “คุณหนู... ข้าเข้าใจเจ้าค่ะ แต่
หน้าที่ของสตรีในตระกูลขุนนางนั้น...”

“หน้าที่?” ลีหยาชัดด้วยเสียงสั้นเครือ “แล้วหัวใจของข้าเล่า? ไม่มีใคร
คิดถึงหัวใจของข้าเลยหรือ?”

เสี่ยวลี่นิ่งเงียบ ไม่กล้าตอบ ดวงตาของนางเหลือบมองกล่องไม้ใบเล็กที่
ลีหยาก็บซ่อนไว้ใต้หมอนหนึ่งของห้อง นางรู้ว่าภายในกล่องนั้นเต็มไปด้วยนิยาย
นิยายประโลมโลกที่ลีหยายื่นชอบ นางมักจะเห็นคุณหนูแอบอ่านยามค่ำคืน แต่
วันนี้แม้แต่นิยายเหล่านั้นก็มิอาจปลอมประโลมใจลีหยายาได้

ขณะที่ลีหยายังคงคร่ำครวญ เสียงฝีเท้าหนักแน่นของฮูหยินลี่ ผู้เป็น

มารดา เดินเข้ามาในห้อง แววดตาของนางเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด

“ลืหายา!” สุหยินลืเอ๋อด้วยเสียงเข้ม “เหตุใดเจ้าจึงยังไม่เตรียมตัว
แต่งงาน? พรุ่งนี้เจ้าเป็นเจ้าสาวแล้วนะ”

ลืหายาหันมามองแม่ด้วยสายตาอ่อนวอน “ท่านแม่ ข้าไม่อยากแต่งงาน
กับเขา ข้าไม่รู้สึกอะไรกับเขาเลย”

สุหยินลืขมวดคิ้ว “ไม่อยากหรือ? เจ้าเป็นบุตรสาวของตระกูลลื เจ้าคิด
ว่ามีทางเลือกหรืออย่างไร? การแต่งงานครั้งนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยเหลือครอบครัว
แต่ยังช่วยเสริมสถานะของเจ้าอีกด้วย!”

ลืหยากัดริมฝีปากแน่น น้ำตาไหลลงมาจากดวงตาของนาง “ข้าไม่สน
สถานะ ข้าแค่ต้องการชีวิตของข้าเอง ท่านแม่ไม่เคยฟังข้าเลย”

สุหยินลืถอนหายใจยาว นางเดินเข้ามาใกล้ลูกสาวและยกมือขึ้นแตะ
ไหล่เบาๆ แต่ความอบอุ่นของแม่ในวันนี้กลับเย็นชาเหมือนดั่งน้ำแข็ง

“เจ้าจะต้องเรียนรู้ว่าในชีวิตนี้มีหลายสิ่งที่เราไม่อาจเลือกได้ เจ้าต้อง
ยอมรับมันเหมือนที่ข้ายอมรับมาแล้ว” นาง กล่าวด้วยเสียงที่เยือกเย็น “เจ้าจะ
ได้เป็นเจ้าสาวของบุรุษผู้มีเกียรติ นั่นคือโชคชะตาของเจ้า”

ลืหยายืนนิ่ง สะอื้นเสียวๆ เสียวลืมองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยความไม่
สบายใจ นางรู้ว่าคุณหนูของนางถูกบังคับ แต่ก็ไม่อาจช่วยอะไรได้

“แม่...” ลืหยายังพยายาม กล่าวเสียงเบา “แต่หัวใจของข้าไม่ยอมรับ
โชคชะตานี้ ข้า...ข้าไม่สามารถ”

ก่อนที่ลืหยายาจะกล่าวจบ สุหยินลืก็เดินตรงไปที่มุมหนึ่งของห้อง สายตา
ของนางจดจ้องไปที่หีบไม้ใบใหญ่ที่ลืหยาชอนอยู่ สัมผัสแห่งความสงสัยเริ่ม
ปรากฏบนใบหน้า

“หีบนี้...” นาง กล่าวเสียงเบา แต่แฝงไปด้วยน้ำเสียงที่ทรงอำนาจ พลังเอื้อมมือเรียวยาวไปแตะหีบไม้ ใบหน้าของนางนิ่งเฉียบ ดวงตาเหมือนเหยี่ยวที่กำลังจ้องเหยื่อ

ลึ่หยาดตกใจทันที ร่างกายของนางชวาบ ตัวแข็งทื่อราวกับถูกสะกดด้วยความกลัว

สายตาของนางเบิกกว้างเมื่อเห็นมารดา กำลังจะเปิดเผยความลับที่นางเก็บซ่อนไว้ ความหวาดกลัวสะท้อนผ่านดวงตาของลึ่หยาด

นางพยายามรวบรวมความกล้า กล่าวออกมาเสียงสั่นเครือ

“ท่านแม่ อย่าเปิดมันเลยเจ้าค่ะ... มัน... มันไม่มีสิ่งใดสำคัญนัก”

ลึ่หยาดเองก็พลันตกใจ สีหน้าของนางซีดเผือดเช่นกัน นางได้แต่มองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยหัวใจที่เต้นแรงขณะสูญยินลึ่ค่อยๆ ยกฝากล่องขึ้น

บรรยากาศภายในห้องเงียบงัน ลมหายใจของทุกคนดูเหมือนจะหยุดลง สายตาของลึ่หยาดและลึ่หยาดจับจ้องไปที่กล่องอย่างไม่กระพริบ ขณะที่ความกลัวและความเครียดพลันถาโถม

ท่ามกลางความระส่ำระสายของการเตรียมงานแต่งข้างนอก ภายในห้องนี้กลับเต็มไปด้วยความตึงเครียด นางสูญยินลึ่จะพบสิ่งใดในกล่องนั้น? นิยายนิยายประโลมโลกที่ลึ่หยาดเก็บไว้อย่างระมัดระวังจะถูกเปิดเผยหรือไม่?

ทุกสายตาจับจ้องไปที่มือของสูญยินลึ่ขณะนางค่อยๆ เปิดกล่อง สายตาของนางเฉียบคม ราวกับพยายามอ่านความลับที่ลูกสาวเก็บซ่อนไว้มาโดยตลอด

“นี่คืออะไร?”

สูญยินลึ่เอ่ยถาม น้ำเสียงของนางเย็นยะเยือกจนลึ่หยาดรู้สึกเหมือนถูกตรึงไว้กับที่

.chapter 12 : ท่านแม่ได้โปรด

สายลมอ่อนๆ พัดผ้า màn ให้แกว่งไกวตามจังหวะลม ภายในห้องยังคงเต็มไปด้วยความเงียบงัน แต่ความเงียบนี้มีได้สงบ มันกลับเต็มไปด้วยความกดดันและตึงเครียด

เมื่อฮูหยินลี่เปิดกล่องไม้ที่ซ่อนอยู่ใต้ตู้เสื้อผ้า ท่ามกลางความตกใจของลี่หย่าและเสี่ยวลี่ ดวงตาของฮูหยินลี่จับจ้องสิ่งที่อยู่ในกล่องนั้น ดึงออกมาช้าๆ ภาพนิยายที่ม้วนไว้แน่นในมือของนางทำให้ความโกรธเริ่มฟุ้งพล่าน

“นี่หรือ... สิ่งที่เจ้าแอบอ่าน?” ฮูหยินลี่กล่าวขึ้น น้ำเสียงของนางเย็นชา แต่แฝงความผิดหวังอย่างรุนแรง นางพลิกดูนิยายเล่มหนึ่ง สายตาของนางไล่ไปตามหน้ากระดาษอย่างเงียบงัน ก่อนจะพบบันลงอย่างแรง

“ท่านแม่... ได้โปรดเถิด” ลี่หย่า กล่าวด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ นางคุกเข่าลงทันที ดวงตาที่เต็มไปด้วยน้ำตาพยายามมองหน้าฮูหยินลี่ “ข้าขอโทษ เจ้าคะ... ข้าจะไม่ทำอีกแล้ว ข้าแค่...”

“เจ้าคิดว่าอ่านนิยายสกปรกพวกนี้จะทำให้เจ้าเป็นคนดีขึ้นหรือ?” ฮูหยินลี่ขัดคำ กล่าวของลี่หย่า เสียงของนางแหลมสูงขึ้น น้ำเสียงเต็มไปด้วยความโกรธ แต่ภายนอกยังพยายามควบคุมอารมณ์ให้สงบ เพราะนางมีอาจให้บ่าวไพร่ในบ้านรู้ถึงความผิดของบุตรสาวของตน นางหันไปสั่งเสี่ยวลี่โดยไม่รอฟังคำขอโทษของลี่หย่า

“เสี่ยวลี่ เอานิยายพวกนี้ไปเผาที่สวนข้างนอก อย่าให้เหลือแม้แต่เล่มเดียว” ฮูหยินลี่กล่าวสั่งด้วยเสียงเฉียบขาด “เจ้าไม่ต้อง กล่าวอะไร ข้าจะเฝ้า

อยู่ที่นี้”

เสี่ยวลี่ตกใจ แต่ต้องปฏิบัติตามอย่างไม่อาจขัดขืนได้ นางเดินไปที่กล่องไม้ ยกมันขึ้นอย่างลำบากเพราะนิยายภายในกล่องมีจำนวนมาก ขณะที่ลี้หยายังคงนั่งคุกเข่าอยู่ที่พื้น น้ำตาไหลอาบแก้ม นางพยายามอ้อนวอนอีกครั้ง

“ท่านแม่ ข้าอธิบายได้... นิยายเหล่านี้แค่เป็นเรื่องราวในจินตนาการ ข้าไม่ได้คิดจะทำตาม...” ลี้หยายังคงพยายาม กล่าว น้ำเสียงของนางยิ่งฟังยิ่งแหบพร่า

“เรื่องจินตนาการ? เจ้าคิดว่าเรื่องพวกนี้ไม่มีพิษภัยหรือ?” ฮูหยินลี้มองลูกสาวด้วยสายตาคมกล้า “เจ้ารู้ไหมว่าอ่านนิยายเช่นนี้ไปถึงไหน เจ้าจะกลายเป็นหญิงที่ไม่มีค่า ไม่มีใครปรารถนา!”

คำกล่าวของฮูหยินลี้ที่มแทงหัวใจของลี้หย่า นางรู้สึกเหมือนถูกตีสอนจนไม่อาจหายใจได้ นางยืนนิ่งอย่างหมดหนทางขณะที่เสี่ยวลี่เริ่มเก็บนิยายออกจากกล่องทีละเล่ม

เมื่อนิยายถูกนำออกไปจนหมด ลี้หยารู้สึกว่าหัวใจของนางกำลังถูกฉีกเป็นเสี่ยงๆ แต่ฮูหยินลี้มิได้หยุดเพียงแค่นั้น นางหันไปหาลี้หย่าแล้วกล่าวว่า “เจ้าต้องรับผลจากการกระทำของเจ้า นิยายเหล่านี้คือความอับอายของตระกูลลี้ ข้าจะเผามันเอง!”

บรรยากาศในห้องตึงเครียดอย่างน่ากลัว ขณะที่ฮูหยินลี้นั่งลงด้วยความเด็ดขาด สายตาของนางคอยมองตรวจสอบเพื่อไม่ให้มีนิยายเล่มใดหลุดรอดไปได้ ลี้หย่าทำอะไรไม่ถูก ได้แต่เฝ้ามองเสี่ยวลี่ที่กำลังขนนิยายออกไป

“เสี่ยวลี่ ข้าจะช่วยตัวเอง” ลี้หย่ากล่าวออกมาทั้งน้ำตา แม้ว่าใจของนางจะเต็มไปด้วยความเจ็บปวด นางรู้ว่านิยายเหล่านี้เป็นสิ่งเดียวที่ช่วยให้หัวใจ

ของนางพ้นจากความทุกข์ในชีวิตที่ถูกบังคับ แต่ในยามนี้ นางไม่อาจขัดขืนคำสั่งของมารดาได้

เสี่ยวลี่มองคุณหนูของนางด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความเห็นใจ “คุณหนู... ท่านไม่ต้องทำห rokok เจ้าค่ะ ข้าจะจัดการเอง”

แต่ลี้หย่าสายหน้า นางยื่นมือไปหยิบนิยายจากเสี่ยวลี่และช่วยขนออกไปยังสวนหลังบ้าน ภายใต้ต้นท้อใหญ่ที่มีใบสีเขียวสดและดอกท้อร่วงหล่นอยู่เบื้องล่าง สถานที่ที่ที่เงียบสงบแห่งนี้กลับกลายเป็นเวทีสำหรับการทำลายล้างสิ่งทีลี้หย่ายึดถือ

เสี่ยวลี่และลี้หย่าสลับกันเดินไปที่กองไฟที่ถูกจุดไว้กลางสวน ลี้หย่าทำไปทั้งน้ำตา ขณะที่เสี่ยวลี่คอยหยิบนิยายแต่ละเล่มโยนลงไป ในเปลวไฟ นิยายที่เคยเป็นเหมือนโลกอีกใบของลี้หย่ากำลังถูกเผาไหม้ทีละเล่ม ไฟสีแดงฉานลุกโชนขึ้นสูง ส่งกลิ่นนิยายที่ไหม้ลอยขึ้นสู่อากาศ

ลี้หย่ายื่นมองไฟที่กำลังกลืนกินนิยายของนางด้วยสายตาเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ความหวังสุดท้ายในชีวิตของนางกำลังถูกทำลายลง นางรู้สึกว่าจะต่อไปนี้นางจะไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะพานางออกจากความเป็นจริงอันโหดร้ายนี้ได้อีกต่อไป

นางทรุดตัวลงนั่งข้างกองไฟ หัวใจของนางเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง น้ำตาหลังไหลออกมาไม่หยุด

ในยามนี้ ลี้หย่าไม่รู้เลยว่ามียายตาคนกล้าคนหนึ่งกำลังมองดูนางอยู่จากบนต้นท้อใหญ่ที่อยู่ไม่ไกลจากที่นางนั่ง ดวงตานั้นแฝงไปด้วยความลึกลับ สายตาที่คอยติดตามนางอย่างใกล้ชิดโดยที่นางไม่เคยรู้

chapter 13 : คนร้านแอบพกมีดสั้นมาด้วยเจ้าคะ!

ลีหยาและเสี่ยวลี่หันหลังให้กองไฟที่ยังคุกรุ่น ก่อนจะเดินกลับไปยังห้องพักเพื่อหยิบนิยายประโลมโลกมาเผาเพิ่ม ส่วนที่เต็มไปด้วยดอกไม้หลากสีสับบานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยมาตามลม ทำให้บรรยากาศดูผ่อนคลายและสงบสุข

ทันใดนั้น หวังหยางที่ปลอมตัวด้วยผ้าดำคลุมหน้า กระโดดลงมาจากต้นท้ออย่างเงียบเชียบ เขามองซ้ายมองขวาเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครเห็น ก่อนจะหยิบนิยายจากกองไฟที่ยังไม่มอดดีขึ้นมา นิยายเล่มนั้นมีปกที่เริ่มไหม้เกรียม แต่เนื้อหาภายในยังคงอยู่ครบถ้วน

เมื่อหวังหยางเปิดนิยายดู ภาพวาดที่ปรากฏอยู่ภายในทำให้เขาต้องเบิกตากว้าง ด้านในเป็นเนื้อหาบรรยายเรื่องราวของความรัก แต่แทรกด้วยภาพวาดเหล่านั้นเป็นภาพของชายหญิงในอิริยาบถที่ใกล้ชิดกันอย่างมาก

และหน้าที่เขาเปิดอยู่เหมือนเป็นตอนที่บุรุษในภาพล้มลงบนพื้นทำให้ผู้นั้นสตรีแนบชิดบุรุษเป็นการควบคุมจากด้านบน ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน หัวใจของเขาเต้นแรงและใบหน้าก็แดงก่ำด้วยความเขินอาย

หวังหยางเป็นบุรุษที่ไม่เคยผ่านสตรีใดมาก่อน ความบริสุทธิ์ของเขาทำให้ภาพเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกินกว่าที่เขาจะรับมือได้

เขารู้สึกถึงความร้อนที่แผ่ซ่านไปทั่วใบหน้าและลำคอ มือที่ถือนิยายเริ่มสั่นเล็กน้อย เขารับปิดนิยายและหันมองไปรอบๆ อีกครั้งด้วยความระแวงระวัง

ความรู้สึกเขินอายและตื่นเต้นที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อนทำให้หวังหยางต้องรีบเก็บนิยายไว้ในเสื้อคลุม เขารู้ว่านิยายเล่มนี้ไม่ควรอยู่ในมือของเขา แต่ความอยากรู้อยากเห็นก็ทำให้เขาตัดสินใจเก็บมันไว้เพื่อศึกษาต่อในภายหลัง

"นี่เจ้า!"

ลี้หยางที่เดินถือนิยายกลับมาที่กองไฟคนเดียวตกใจเมื่อเห็นบุรุษแปลกหน้า นางทำนิยายที่ถืออยู่หล่นลงพื้น

หวังหยางรีบเข้ามาประชิดตัวลี้หยาง เอามือปิดปากนางไว้เพื่อไม่ให้ร้อง

"อย่าร้อง! อยู่เงียบ ๆ แล้ว ข้าไม่ทำร้ายเจ้า"

ลี้หยางรู้สึกเหมือนโซ่คร้ายยังคงตามหลอกหลอนนาง หลังจากเหตุการณ์ที่ถูกกลืนลามในอุทยานครั้งก่อน

แต่ครั้งนี้กลับแตกต่างออกไป มือที่ปิดปากนางอยู่นั้นอ่อนโยนและสุภาพกว่ามาก

สัมผัสที่นุ่มนวลและทะนุถนอมทำให้นางรู้สึกปลอดภัยอย่างประหลาด กลิ่นกายของบุรุษผู้นี้ช่างหอมหวาน ราวกับว่านางเคยได้กลิ่นนี้ที่ไหนมาก่อน

ลี้หยางพยายามระบัดความรู้สึกที่สับสนออกไป แล้วนึกถึงวิธีการเอาตัวรอดจากนิยายที่นางเคยอ่าน ในเรื่องนั้น ตัวเอกหญิงสามารถเอาตัวรอดจากโจรได้โดยการบีบแกนกายบุรุษของมันให้จุก แล้วอาศัยจังหวะนั้นหนีไป ลี้หยางยื่นingssักพัก พยายามกะระยะความสูงของบุรุษตรงหน้า

มือเล็กๆ ของนางค่อยๆ เลื้อยไปด้านหลัง หวังว่าจะหาจุดที่เหมาะสมเพื่อทำร้ายผู้บุกรุก

มือของนางเลื่อนไปตามต้นขาแกร่งขององค์รัชกุมาร จนกระทั่งสัมผัสถึงแกนกายที่หลับใหลอยู่ เมื่อสัมผัสอ่อนของนางลูบโดน พญามังกรของหวังหยางก็เริ่มตื่นขึ้น ลีหยางจึงใช้มือขยำเข้าเต็มที่

หวังหยาง บุรุษหนุ่มรูปงามผิวขาวละเอียดที่เป็นที่หมายปองของสตรีทั้งหลาย แต่เขากลับไม่เคยยอมให้ใครแตะต้องมาก่อน พรหมจรรย์ของเขาเป็นสิ่งที่เขาหวงแหนและปกป้องมาตลอดชีวิต แต่ในครั้งนี้นักลับถูกคุณหนูลีหยางสัมผัส ส่วนหวงห้ามเข้าโดยไม่คาดคิด

"เจ้า!"

หวังหยางร้องออกมาด้วยความตกใจสุดขีด เขากะระโดดถอยหลังทันที ใบหน้าของเขาแดงก่ำด้วยความอับอายและความเขินอายที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

หัวใจเต้นแรงจนแทบจะหลุดออกจากอก ความรู้สึกที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อนทำให้เขายืนตัวแข็งทื่อ ราวกับถูกสะกดด้วยมนต์สะกด

ความรู้สึกที่ถูกล่วงล้ำในครั้งนี้นำให้หวังหยางรู้สึกอึดอัดและไม่สบายใจ เขาไม่เคยคิดว่าตัวเองจะต้องเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ ความอับอายที่เกิดขึ้นทำให้เขาไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ และต้องถอยห่างออกไปเพื่อหายใจและรวบรวมสติอีกครั้ง

"คนร้าย! ช่วยด้วยเจ้าค่ะ!" ลีหยาทะโกนเสียงดัง นางควรจะมองหน้าคนร้าย แต่กลับมองมือตัวเองที่เพิ่งจับวัตถุกึ่งนิ่มกึ่งแข็ง "คนร้ายแอบพกมิดสันมาด้วยเจ้าค่ะ!" นางตะโกนบอกทุกคน

หวังหยางที่ควรจะรีบหนีไป กลับยืนโกรธหน้าแดง

"มันไม่สั้น!...มันเพิ่งจะ.. โอ้ย...เจ้า ทำไมทำแบบนี้..." เขากดเสียงต่ำ หน้าแดงก่ำ เถียงคุณหนูลี้หย่าอย่างไม่พอใจ

บรรยากาศในสวนที่เคยเงียบสงบกลับเต็มไปด้วยความวุ่นวายและความเข้าใจผิดที่ทำให้ทั้งสองฝ่ายต่างรู้สึกเขินอายและสับสนในสิ่งที่เกิดขึ้น เวลานั้นเองบรรดาบ่าวไพร่ที่ได้ยินเสียงคุณหนูลี้หย่าร้องชายต่างพากันถือไม้กระบองวิ่งกรูตามจับผู้บุกรุก เสียงฝีเท้าและเสียงตะโกนดังอื้ออึงไปทั่วบริเวณ รวากับพายุ

หวังหยางเห็นสถานการณ์ไม่ดี จึงใช้วิชาตัวเบากระโดดหนีไป ทิ้งให้ลี้หย่ายืนงง

เมื่อเสี่ยวลี่และฮูหยินลี่มาถึง ลี้หย่าก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง "เขาพวกมันสั้นมาด้วย ข้าจับได้"

"เจ้ามั่นใจหรือ?" ฮูหยินลี่ถามด้วยความสงสัย

"ข้า...ข้าไม่แน่ใจ แต่ข้ารู้สึกได้" ลี้หย่าตอบอย่างไม่มั่นใจ

บรรยากาศในสวนกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง แต่ในใจของลี้หย่ายังคงสับสนและหวาดกลัว นางไม่รู้ว่าบุรุษแปลกหน้าคนนั้นเป็นใคร และทำไมถึงมาที่นี่

"คุณหนูท่านต้องระวังตัวให้มากกว่านี้" เสี่ยวลี่เตือน "ช่วงนี้ท่านโชคร้ายจริงๆ เจอแต่เรื่องราวร้าย"

ลี้หย่าพยักหน้า "ข้าจะระวังตัว ขอบใจเจ้ามาก"

ทั้งสองเดินกลับไปยังเรือนใหญ่ ทิ้งให้สวนที่เคยเต็มไปด้วยเสียงอีกทีก็กลับมาเงียบสงบอีกครั้ง แต่ในใจของลิ๋วยายังคงมีคำถามมากมายที่ยังไม่ได้รับคำตอบ

ในขณะที่หวังหยางที่หนีไปไกลแล้ว ยังคงคิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขา รู้สึกอายและโกรธตัวเองที่ไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ แต่ในใจลึกๆ เขาก็ รู้สึกถึงความอบอุ่นที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนจากการสัมผัสของลิ๋วย

"ทำไมข้าถึงรู้สึกเช่นนี้?" หวังหยางพึมพำกับตัวเอง ขณะที่เขากระโดดหายไปในความมืดของคืนที่เงียบสงบ

chapter 14 : คุณหนูท่านกล่าวสิ่งใดหรือเจ้าคะ?

หลังจากที่ลีหยาและเสี่ยวลี่กลับมาถึงห้อง ทั้งสองสาวก็ปิดประตูอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางความเงิบสงบของห้องที่ปิดล้อมด้วยผนังไม้ ลีหายายังคงมีท่าทางตื่นเต้น

นางสัมผัสได้ถึงหัวใจที่เต้นแรงจนแทบหลุดออกจากอก เสียงของมันดังก้องในหูของนางไม่หยุด ความรู้สึกที่ยังคงหวนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ทำให้ลีหยาไม่อาจสงบลงได้

“คุณหนู ท่านดูตกใจอยู่” เสี่ยวลี่เอ่ยพลางเดินเข้ามาใกล้ นางยื่นมือพยายามปิดบังลีหยา ใบหน้าของเสี่ยวลี่ยังคงมีความระมัดระวัง แต่แฝงไปด้วยความกังวล ความตื่นตระหนกที่ลีหยาเมื่อการเผชิญหน้ากับบุรุษลี้ลับยังไม่หมดไปเสียทีเดียว

ลีหยาหยุดหายใจชั่วขณะเมื่อนึกถึงภาพของบุรุษคนนั้น นางพยายามข่มใจไม่ให้เปิดเผยความลับที่นางเก็บไว้ในใจ ลีหยา มองเสี่ยวลี่ที่กำลังยื่นมือมาใกล้ มือของเสี่ยวลีนั้นยังคงสั่นเล็กน้อย ราวกับนางเองก็ยังคงรู้สึกถึงสัมผัสที่ไม่อาจลืมได้

“เสี่ยวลี่ เจ้ารู้ไหม...” ลีหยา กล่าวพลางก้มหน้า นางกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก “เขาไม่ได้ทำร้ายข้าเลยสักนิด”

เสี่ยวลี่หยุดมือทันที นางขมวดคิ้ว มองหน้าคุณหนูของตนด้วยความสับสน “อะไรระ คุณหนู?” นางถามพลางทำสีหน้าสงสัย

“เขาสุขภาพ นุ่มนวล...และอบอุ่นมาก” ลีหยา กล่าวเบา ๆ รวากับ ต้องการให้เป็นเพียงเสียงกระซิบที่ได้ยินกันแค่สองคน ใบหน้าของนางเผยรอยยิ้มเล็ก ๆ อย่างลึกลับ นางรู้สึกถึงความอบอุ่นที่ยังคงหลงเหลือในความทรงจำ นางมองซ้ายมองขวาเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครอื่นได้ยินบทสนทนา

เสียวลีฟังแล้วได้แต่จ้องมองอย่างนิ่ง นางดูสับสนไปหมดในขณะที่ใจ ของนางเองก็ยังไม่หายจากความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อครู่

“ร่างกายของเขา...เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ...” ลีหยากล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา นางยิ้มเล็กน้อยอย่างมีมารยาท แต่ในดวงตาคู้งามนั้นกลับแฝงไว้ด้วยความ ลึกลับซึ่งที่ยากจะหยั่งถึง ทำให้เสียวลีที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เริ่มรู้สึกเขินอายจนต้องหลบ สายตา

“คุณหนู! ถ้าฮูหยินมาได้ยินเข้า เดียวพวกเราจะถูกลงโทษกันหมดนะ เจ้าคะ!” เสียวลี กล่าวพลางหน้าแดงจัด นางรีบหันหน้าหลบสายตาของคุณหนู ของตน เสียงของนางเบาลงทันทีและแฝงไปด้วยความขบขันที่นางเองก็ไม่อาจ ห้ามได้

ลีหยาหัวเราะเบา ๆ พลางยกมือเรียวงามขึ้นปิดปาก ใบหน้าของนาง แดงระเรื่อจุดดอกเหมยแรกแย้ม หัวใจดวงน้อยยังคงเต้นระรัวดังกลองศึก ความรู้สึกตื่นเต้นและหวั่นไหวไม่อาจจางหาย แม้เงาร่างของบุรุษลึกลับจะลับ หายไปแล้วก็ตาม นางไม่เคยคาดคิดว่าการสัมผัสเพียงครั้งเดียวจะทำให้จิตใจ ของนางปั่นป่วนถึงเพียงนี้

เสียวลีเองก็ไม่อาจห้ามความเขินอายที่เกิดขึ้น นางรู้สึกถึงเลือดที่สูบฉีด ขึ้นในใบหน้า มือของนางที่เคยสัมผัสมัดกล้ามเนื้อของบุรุษคนนั้นยังคงรู้สึกถึงความ หนักแน่นและอบอุ่น นางไม่เคยสัมผัสร่างกายของบุรุษจริง ๆ มาก่อน ช่วงเวลา

ที่มือของนางลูบไล้ลงบนแขนที่แข็งแรงนั้นทำให้นางใจสั่นไหวอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน

“เสี่ยวลี่ เจ้าเคยสงสัยบ้างไหมว่าร่างกายของบุรุษจะเป็นเช่นไร?” ลีหยานถามด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ข้า...ข้าก็ไม่เคยคิดถึงมาก่อนเจ้าคะ” เสี่ยวลี่ตอบด้วยน้ำเสียงสั่น ๆ นางพยายามกลั่นความเขินอาย แต่ใบหน้าของนางกลับแดงยิ่งกว่าเดิม นางเหลือบตามองคุณหนูของตนอย่างไม่รู้จะ กล่าวอะไรต่อ

ลีหยานยิ้มบาง ๆ ก่อนจะหันหน้ามองไปที่หน้าต่าง ราวกับกำลังคิดถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น “ข้าก็เคยสงสัย แต่ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้พบเจอเช่นนี้ เขาดูสงบนิ่ง สุขภาพ และที่สำคัญ..สายตาที่เขาองข้าไม่ได้มองเหมือนบุรุษมองสตรีทั่วไป” ลีหยาน กล่าวพลางถอนหายใจเบา ๆ นางรู้สึกถึงความผ่อนคลายเมื่อได้เล่าเรื่องนี้ให้เสี่ยวลี่ฟัง

เสี่ยวลี่ฟังอย่างตั้งใจ นางพยายามไม่ให้ความตื่นเต้นแสดงออกมากเกินไป แต่หัวใจของนางเองก็ยังคงเต็มไปด้วยความสับสน

“คุณหนู หากฮูหยินรู้เรื่องนี้...” เสี่ยวลี่ กล่าวไม่จบ นางไม่กล้าที่จะเอ่ยถึงผลที่จะตามมา

ลีหยานหันมามองเสี่ยวลี่และยิ้มบาง ๆ “เจ้าคิดว่าข้ากลัวหรือ?”

เสี่ยวลี่อ้าปากค้าง นางไม่เคยเห็นลีหยานมีท่าทางเช่นนี้มาก่อน ปกติแล้วคุณหนูของนางเป็นหญิงที่เรียบร้อยและอ่อนหวาน แต่ท่าทางในวันนี้กลับดูมีเสน่ห์แปลกใหม่ ราวกับนางได้ค้นพบส่วนหนึ่งของตัวเองที่ซ่อนอยู่ภายใน

“ข้าไม่กลัว” ลีหยาทอบพลาบยี่ตอก “ข้ารู้ว่าเขาจะไม่ทำร้ายข้า และเขาเองก็ดูเหมือนจะไม่ใช่บุรุษธรรมดา ข้าสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นและความปลอดภัยที่เขามอบให้ แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ก็ตาม”

เสี่ยวลี่ได้ยินแล้วก็รู้สึกได้ถึงความมั่นใจที่ลีหยามี นางไม่รู้จะตอบอย่างไร นอกจากยิ้มออกมาเบา ๆ นางรู้สึกสบายใจขึ้นเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าลีหยายังมีความสุขและไม่ตกใจอย่างที่คิด

“คุณหนู เจ้าช่างกล้าหาญนัก ข้าไม่คิดว่าจะมีสตรีคนไหนที่กล้า กล่าวเรื่องนี้เช่นท่าน” เสี่ยวลี่ กล่าวพลาบหัวเราะเบา ๆ

ลีหยาทัวร์เราะตาม นางรู้สึกผ่อนคลายขึ้นหลังจากที่ได้ กล่าวเรื่องนี้กับเสี่ยวลี่ การเผชิญหน้ากับบุรุษลึกลับนั้นอาจเป็นเรื่องที่น่าตกใจสำหรับสตรีทั่วไป แต่สำหรับลีหยา นางรู้สึกว่ามีเป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำและเต็มไปด้วยความรู้สึกใหม่ ๆ ที่นางไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน

ในคำคืนนี้ ลีหยานอนลงบนเตียงด้วยความรู้สึกที่แตกต่างจากคืนก่อน ๆ นางยังคงคิดถึงบุรุษลึกลับคนนั้น มือของนางยังกำผ้าห่มแน่นเมื่อคิดถึงสัมผัสที่อบอุ่น นางปิดตาลงแต่หัวใจกลับยังคงเต้นรัวไม่หยุด

chapter 15 : พวกเจ้า ข้ามีเรื่องจะบอก

ในยามเช้าของวันวิวิเวกแห่งสหราชอาณาจักร หยางหนิง บุตรีของเจ้ากรมพิธีการ ผู้มีรูปร่างอวบอิม นั่งอยู่ในเก้าอี้ที่ระดับประตาดด้วยผ้าแพรสีแดงสด ตั่งดอกเหมยแรกแย้ม นางเดินทางไปยังจวนของสกุลลี่ หยางหนิงเป็นสหราชอาณาจักรของลี่หย่า ผู้ซึ่งกำลังจะเข้าพิธีวิวาห์ในวันนี้

ขณะที่หยางหนิงอยู่ในเก้าอี้ที่กำลังมุ่งหน้าไปยังจวนสกุลลี่เพื่อหาลี่หย่า นางรู้สึกกระวนกระวายใจเพราะมีสิ่งสำคัญสำคัญที่ต้องบอกสหราชอาณาจักรให้ได้ หยางหนิงได้เห็นกับตาว่าหวังหยางว่าที่สามีของลี่หย่า มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับองค์รัชสี้อแพรหวางหลิน ทั้งสองนางแสดงความสนิทสนมกันอย่างเปิดเผยถึงขั้นตบบันท้ายกัน

หยางหนิงได้ยินเสียงบางอย่างมาจากด้านนอกเก้าอี้ นางเปิดม่านแอบมองต้นเหตุของเสียง และพบกับภาพที่น่าตกใจ องค์รัชสี้อแพรหวางหลิน ผู้รักที่ว่าที่สามีของสหราชอาณาจักรนางแอบซ่อนเอาไว้ กำลังถูกสตรีน้อยใหญ่รุมล้อมด้วยของขวัญและคำหวาน

“หยุดเกี้ยวก่อน”

หยางหนิงสั่งให้บ่าวหยุดเกี้ยว นางก้าวลงไปอย่างช้าๆ

สตรีหลายสิบนางกำลังรุมล้อมองค์รัชสี้อแพรหวางหลินที่ยืนอยู่ตรงกลางราวกับภมรดอมดมดอกไม้

“พวกเจ้ามุ่งดูอะไรอยู่?” หยางหนิงถามสตรีนางหนึ่งที่ยืนใกล้นางที่สุด

“ข้ากำลังดูองค์รัชชเสื่อแพรหวางหลินไงท่าน” สตรีผู้นั้นนางตอบโดย
ไม่กะพริบตา สายตายังจดจ้องไปที่หวางหลิน “ท่านรู้หรือไม่ ชื่อเสียงขององค์
รัชชเสื่อแพรล่ำลือกันว่ารูปงามนักหนา ข้าว่าคำ กล่าวเหล่านี้ไม่เกินจริงเลย”

คุณหนูหยางหนิงยังไม่ยอมแพ้ นางเดินอ้อมรอบกลุ่มสตรีที่รุ่มล่อมองค์
รัชชหวางหลิน แต่สิ่งที่ได้ยินกลับเป็นเสียงซุบซิบที่คล้ายกันไปทั่วทั้งเมือง

สตรีน้อยใหญ่ต่างพากันสรรเสริญความรูปร่างงามของบรรดาเหล่าองค์รัชช
เสื่อแพรอย่างไม่ขาดปาก

"โอ้ องค์รัชชเสื่อแพรช่างงามสง่าเสียจริง" สตรีนางหนึ่งกล่าวด้วยน้ำ
เสียงชื่นชม

"ใช่แล้ว ร่างกายกำยำ ผิวขาวละเอียดราวกับหยก รูปร่างสูงโปร่งตั้ง
เทพบุตร" อีกรางเสริมด้วยดวงตาที่เป็นประกาย

"ไม่เพียงแต่รูปร่างเท่านั้น พวกเขายังสุขภาพ ฉลาด และแข็งแรงอีกด้วย"
เสียงสตรีอีกคนหนึ่งดังขึ้น

"ข้าได้ยินมาว่าไม่มีสตรีใดในเมืองที่ไม่หลงใหลในเสน่ห์ของพวกเขา"

คำกล่าวเหล่านี้ทำให้หยางหนิงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกหมั่นไส้ นางคิดในใจว่า
"ก็แค่บุรุษธรรมดาเท่านั้น ทำไมต้องยกย่องกันถึงเพียงนี้"

หยางหนิงมองดูสตรีเหล่านั้นที่พากันหลงใหลในองค์รัชชเสื่อแพรด้วย
ความรู้สึกขัดใจ

"พวกเขาที่แค่นางธรรมดา มีอะไรน่าชื่นชมถึงเพียงนั้น" นางพิมพ์กับตัวเอง แม้จะรู้สึกหมั่นไส้ แต่ลึกๆ ในใจ นางก็อดไม่ได้ที่จะยอมรับว่าคำล่ำลือเหล่านั้นมีส่วนจริงอยู่บ้าง

"ข้าไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพวกเจ้าถึงได้หลงใหลในพวกเขานัก" หยางหนิง กล่าวกับตัวเองพลางสายหน้า แต่ในใจกลับรู้สึกหวั่นไหวเล็กน้อยเมื่อคิดถึงหวางหลิน หนึ่งในองค์รักษ์เสื้อแพรที่นางเพิ่งพบเจอ

นางจึงตัดสินใจเดินเข้าไปใกล้กลุ่มสตรีเหล่านั้น และกระซิบเบาๆ ว่า "พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าองค์รักษ์เสื้อแพรผู้นั้นนั้นมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับบุรุษด้วยกันเอง"

สตรีนางหนึ่งหันมามองหยางหนิงด้วยความสงสัย "ท่าน กล่าวจริงหรือ? ข้าไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนเลย"

หยางหนิงยิ้มมุมปากอย่างมีเลศนัย "ชะ ข้าเห็นมากับตาเลยทีเดียวน"

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความมั่นใจ คำ กล่าวนี้ทำให้สตรีที่ยืนล้อมรอบต่างพากันตกตะลึง

ดวงตาของพวกนางเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ และเริ่มซุบซิบกันอย่างตื่นเต้น เสียงกระซิบกระซาบดังขึ้นรอบตัวหยางหนิง ราวกับคลื่นที่ซัดสาดเข้าหาฝั่ง

แต่สิ่งที่หยางหนิงไม่รู้คือ หวางหลินได้ยินทุกคำ กล่าวของนาง เขายืนอยู่ไม่ไกลนัก เขาแอบฟังการสนทนานั้นด้วยความสนใจ

ใบหน้าของเขาประดับด้วยรอยยิ้มมุมปากเล็กน้อย แววตาของเขาเปล่ง

ประกายด้วยความขบขันและความอยากรู้ หวางหลินตัดสินใจเดินเข้ามาหา หยางหนึ่งอย่างเงียบๆ

"เจ้าว่าอะไรนะ?"

หวางหลินถามด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความขบขัน หยางหนึ่งสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าตนถูกจับได้ นางหันไปมองหวางหลินด้วยความตกใจ ใบหน้าของนางเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อ

นางพยายามแก้ตัวด้วยการ กล่าวอ้อมอ้อมว่า "เปล่า... ข้ามิได้กล่าวอะไรเลย" นางหลบสายตาและพยายามทำตัวให้เป็นปกติ แต่ในใจกลับรู้สึกหวั่นไหว

หวางหลินยิ้มกว้างขึ้น "ข้าได้ยินทุกคำ กล่าวของเจ้าแล้ว" เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความขบขัน "อย่าคิดว่าข้าจะเชื่อคำ กล่าวของเจ้าได้ง่ายๆ"

หวางหลินโน้มตัวเข้ามาใกล้หยางหนึ่งอย่างช้าๆ ใบหน้าของเขาเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้จนหยางหนึ่งรู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่นที่แผ่วเบา สายตาคมกริบของเขาจับจ้องไปที่ใบหน้าของนาง แววตาเอ็นดูที่ซ่อนความขื่นแฝงอยู่ในดวงตานั้น ทำให้หยางหนึ่งรู้สึกเหมือนถูกสะกด นางผงะเล็กน้อย ใบหน้าของนางเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อด้วยความเขินอาย

หยางหนึ่งถอยตัวออกไปเล็กน้อย พยายามรักษาระยะห่างระหว่างตนกับหวางหลิน นางรู้สึกเหมือนเด็กน้อยที่กำลังถูกสอบสวน ใจเต้นระรัวด้วยความประหม่าและไม่รู้ว่าจะตอบสนองอย่างไรดี

นางพยายามหลบสายตาและหันหน้าไปทางอื่น แต่ก็ไม่อาจปิดบังความรู้สึกที่แสดงออกมาทางสีหน้าได้

หวางหลินยังคงยิ้มอย่างอ่อนโยน เขาไม่ได้ กล่าวอะไรเพิ่มเติม แต่เพียง
แค่มองหวางหนึ่งด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความขบขันและความเอ็นดู หวาง
หนึ่งรู้สึกว่ตนเองกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย แต่ในขณะเดียวกัน
นางก็รู้สึกบางอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนใน

chapter 16 : พวกเจ้าเห็นไหม เขายอมรับแล้ว!

หวางหลินยิ้มกว้างขึ้น "อ้อ เช่นนั้นหรือ? ข้ากับหวังหยางมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันจริงๆ นะ" เขา กล่าวด้วยน้ำเสียงที่เจือความยั่วเย้า ทำให้หยางหนึ่งหน้าแดงด้วยความอับอายและโกรธเคือง

หยางหนึ่งได้วิเคราะห์สิ่งที่หวางหลินกล่าวออกมา นางถึงกับตกใจจนเผละตบมือตัวเองเสียงดัง

ใบหน้าของหยางหนึ่งเต็มไปด้วยความประหลาดใจและความตื่นเต้น นางหันไปชี้บรรดาเหล่าสตรีที่กำลังรุมล้อมชื่นชมหวางหลินอยู่ด้วยความกระตือรือร้น

"พวกเจ้าเห็นไหม เขายอมรับแล้ว !" นางประกาศด้วยน้ำเสียงที่ดังและชัดเจน

ท่าทางของหยางหนึ่งในขณะนั้นเหมือนเด็กน้อยที่เพิ่งได้สิ่งที่ตัวเองต้องการ นางยิ้มกว้าง ดวงตาเป็นประกายด้วยความดีใจและความภาคภูมิใจที่สามารถเปิดโปงความลับได้ บรรดาสตรีที่ยืนอยู่รอบๆ ต่างพากันอ้าปากค้างด้วยความตกใจและเริ่มซุบซิบบางสิ่งกัน

หยางหนึ่งรู้สึกเหมือนตนเองได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ นางยืนอย่างภาคภูมิใจในชัยชนะเล็กๆ ของตนเอง แม้อันใจจะยังมีความสงสัยและไม่แน่ใจอยู่บ้าง แต่ความรู้สึกที่ได้เห็นปฏิกิริยาของผู้คนรอบข้างก็ทำให้นางรู้สึกพึงพอใจอย่างยิ่ง

หวางหลินมองหยางหนึ่งด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความขบขันและเอ็นดู เขารู้ดีว่าคำกล่าวของเขาทำให้หยางหนึ่งรู้สึกอย่างไร และนั่นก็ทำให้เขายังรู้สึกสนุกกับการหยอกล้อนางมากขึ้น

"เจ้า กล่าวจริงหรือ?" หยางหนิงถามกลับด้วยความไม่เชื่อ

"เจ้าคิดว่าอย่างไรล่ะ?" หวางหลินตอบกลับด้วยสายตาที่เป็นประกาย

เสียงหัวเราะใสดังแว่วมาจากเหล่าสตรีที่อยู่รอบข้างด้วยความตื่นเต้นและความชอบใจ พวกนางต่างพากันมองหวางหลินด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความชื่นชม สถานการณ์ที่ควรจะเป็นเรื่องน่าอายกลับกลายเป็นสิ่งที่สตรีเหล่านั้นเห็นดีเห็นงามไปอีก ทำให้สถานการณ์ยิ่งวุ่นวาย

"โอ้ หวางหลิน ท่านช่างมีอารมณ์ขันจริงๆ!"

อีกคนหนึ่งเสริมด้วยรอยยิ้ม "ใช่แล้ว ข้าไม่เคยเห็นใครที่สามารถสร้างเรื่องสนุกสนานได้เช่นนี้มาก่อน"

"ท่านหวางหลินช่างมีเสน่ห์และน่ารักเสียจริง" สตรีอีกคนกล่าวพร้อม กับปิดปากหัวเราะ

สถานการณ์ที่ควรจะเป็นเรื่องน่าอายกลับกลายเป็นสิ่งที่สตรีเหล่านั้นเห็นดีเห็นงามไปอีก ทำให้บรรยากาศยิ่งวุ่นวาย

หยางหนิงมองดูเหล่าสตรีที่พากันชื่นชมหวางหลินด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย นางรู้สึกทั้งอายและขบขันในเวลาเดียวกัน

หวางหลินยิ้มรับคำชมเหล่านั้นด้วยท่าทีที่ผ่อนคลาย เขาเพียงแค่นั่งอยู่ท่ามกลางเสียงหัวเราะและคำชื่นชม โดยไม่แสดงท่าทีเขินอายหรือไม่สบายใจเลยแม้แต่หน่อย

สายตาของเขายังคงจับจ้องไปที่หยางหนิง ราวกับจะบอกนางว่าเขา

เพียงแค่อ้อเล่นเท่านั้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกสนุกกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
อย่างเต็มที่

เมื่อหยางหนิงเพิ่งรู้ว่าไม่มีใครเชื่อหรือสนใจในสิ่งที่นางเพิ่งกล่าวไป
นางมองไปรอบตัวอีกครั้ง ด้วยความรู้สึกที่เริ่มเปลี่ยนไปจากความมั่นใจเป็น
ความอับอาย

สายตาทुकู่ของสตรีน้อยใหญ่เหล่านี้ต่างมีแววตาชื่นชมหวางหลินยิ่ง
กว่าเดิม รวากับว่าคำ กล่าวของนางเป็นเพียงสายลมที่พัดผ่านไป

นางรู้สึกเหมือนเป็นเม็ดฝุ่นที่ยืนอยู่ตรงนี้ ไม่มีใครใส่ใจหรือให้ความสำคัญ
นางยืนอยู่ท่ามกลางเสียงหัวเราะและคำชื่นชมที่มอบให้กับหวางหลิน
รู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้อยู่ลำพังในโลกที่ไม่มีใครสนใจสิ่งที่นางพยายามจะบอก

หยางหนิงพยายามรักษาท่าทีให้เป็นปกติ แม้ในใจจะรู้สึกอับอายและ
ผิดหวัง นางพยายามยิ้มและทำตัวให้กลมกลืนกับบรรยากาศรอบข้าง แต่ลึกๆ
แล้ว นางรู้สึกเหมือนถูกมองข้ามและไม่สำคัญในสายตาของผู้คนเหล่านี้

หวางหลินยังคงยืนอยู่ท่ามกลางความสนใจและความชื่นชมจากเหล่า
สตรี โดยไม่แสดงท่าทีใดๆ หยางหนิงยิ่งรู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้อยู่ในเงามืด ขณะที่
หวางหลินเปล่งประกายอยู่ท่ามกลางแสงสว่างของความนิยมชมชอบ

"ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะกล้า กล่าวเช่นนี้ต่อหน้าสตรีมากมาย" หยางหนิงกล่าว
वलางมองหวางหลินด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความสงสัย

"ข้าเพียงแค่ว่าความจริง" หวางหลินตอบด้วยรอยยิ้มที่ไม่เคยจาง
หาย

"เจ้าช่างกล้าหาญนัก" หยางหนิงกล่าวพลางหัวเราะเบาๆ

"ข้าก็แค่เป็นตัวของตัวเอง" หวางหลินตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความมั่นใจ

หยางหนิงรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นที่แผ่ซ่านในใจ นางไม่เคยรู้สึกเช่นนี้มาก่อน และนั่นทำให้นางรู้สึกสับสน แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกตื่นเต้นกับสิ่งที่เกิดขึ้น

"ข้าคงต้องไปแล้ว" หยางหนิงกล่าวพลางหันหลังเตรียมจะเดินจากไป

"ข้าหวังว่าเราจะได้พบกันอีก" หวางหลินกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความหวัง

หยางหนิงหน้าแดงด้วยความงอน ก่อนจะสะบัดหน้าและกล่าวว่า "เชิญท่านเถิด ข้าไม่อยากพบท่านอีก" แล้วนางก็สะบัดตัวเดินจากไป

หวางหลินยิ้มเยาะมองตามนางจนสุดสายตา

ในใจของหยางหนิงเต้นดังราวกับกลองศึก แม้ปากจะบอกว่าไม่อยากพบ แต่ในใจกลับรู้สึกหวนไหวอย่างประหลาด นางรู้ว่าการพบกันครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ และไม่อาจหยุดคิดถึงหวางหลินได้ตลอดทางที่เดินไปยังจวนของลิหย่า

chapter 17 : ข้าจะเตือนนางได้อย่างไร ?

หยางหนิงก้าวผ่านประตูใหญ่ของจวนที่ตกแต่งด้วยลวดลายมังกรทองอย่างงดงาม นางรู้สึกประหม่าจนเท้าแทบไม่กล้าก้าวเดิน ในหัวเต็มไปด้วยความคิดว่า “วันนี้ข้าต้องทำให้ได้!” นางกระซิบกับตัวเอง แต่ในใจยังสั่นไหว

ท่ามกลางบรรยากาศที่สดใสและอบอุ่นของจวนสกุลลี่ สวนดอกไม้ที่ล้อมรอบจวนเต็มไปด้วยดอกไม้สีสดใสที่บานสะพรั่ง กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของดอกไม้ลอยมาตามสายลมเย็น ราวกับบรรยากาศกำลังเฉลิมฉลองการเริ่มต้นของบางสิ่งอันเป็นมงคล

เมื่อหยางหนิงก้าวสเข้าสู่ห้องรับแขกที่ประดับด้วยเครื่องเรือนชั้นเลิศ กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของกำยานยิ่งเสริมให้ห้องดูหรูหรา ลีหยานในชุดเจ้าสาวผ้าไหมสีแดงสดก้าวออกมารับแขก รอยยิ้มของนางงดงามเหมือนดอกไม้โบตั๋นแรกแย้ม

"หยางหนิง!" ลีหยานส่งเสียงเรียกด้วยความตื่นตะลึง "เจ้ามาแล้ว! ข้าดีใจจริง ๆ ที่เจ้าได้มาร่วมงานแต่งของข้า"

หยางหนิงพยายามส่งยิ้มตอบ แต่ในใจกลับหนักอึ้ง นางสูดลมหายใจลึก “ข้า... ข้ามีเรื่องสำคัญจะบอกเจ้า” เสียงของนางเบาจนเกือบไม่ได้ยิน

ลีหยานเลิกคิ้วอย่างสงสัย “เรื่องอะไรหรือ?”

หยางหนิงลังเล นางเหลือบมองประตูที่มีคนเดินเข้าออกวุ่นวาย ก่อนจะตัดสินใจกล่าว “เกี่ยวกับว่าที่เจ้าบ่าวของเจ้า...”

ลีหยานนิ่งเงียบ สีหน้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสงสัยปนกังวล

“ข้าว่าอะไรหรือ?”

ก่อนที่หยางหนิงจะได้เอ่ยคำต่อ เสียงดนตรีดังขึ้นมาจากด้านนอก ตามด้วยเสียงหัวเราะและเสียงกล่าวคุยที่เต็มไปด้วยความคึกคัก

“ขบวนของหมั้นมาถึงแล้ว!” เสียงสาวใช้ตะโกนอย่างตื่นตื่น ลีหยาลุกขึ้นทันที ดวงตาเป็นประกาย “หยางหนิง ข้าต้องไปดูของหมั้นแล้ว เจ้ารออยู่ที่นี่ก่อนนะ!”

“แต่ข้ายังไม่จบ!” หยางหนิงพยายามดึงแขนสหายสนิทไว้ แต่ลีหยาก็หันมายิ้มขอโทษ

“ข้ารู้ แต่ข้าต้องไปจริง ๆ!” แล้วลีหยาก็รีบเดินออกไปพร้อมสาวใช้ หยางหนิงถอนหายใจยาว นางมองตามหลังเพื่อนรักด้วยความกังวล “ข้าจะทำยังไงดี...”

นางก้าวออกมาจากห้องรับแขกและมองไปยังลานกว้าง ขบวนของขวัญแต่งงานกำลังเคลื่อนตัวเข้ามา ของหมั้นแต่ละชิ้นถูกวางเรียงรายในตะกร้าทองคำที่ปักลวดลายวิจิตร ผู้คนในจวนต่างจับกลุ่มกล่าวคุยอย่างสนุกสนาน

ทันใดนั้น นางก็สังเกตเห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งกำลังเดินนำขบวนมา เขาสวมชุดคลุมยาวปักลายมังกร สะพายดาบเล่มงามไว้ที่เอว ใบหน้าของเขาคมคายแฝงด้วยรอยยิ้มจาง ๆ

“หวางหลิน...” หยางหนิงกัดฟันแน่น ร่างกายของนางตั้งเครียดขึ้นมาทันที หวางหลิน เพื่อนเจ้าบ่าวและพระรองของเรื่อง รู้จักกันในฐานะคนที่หยางหนิง “ไม่ค่อยชอบหน้า”

หวางหลินหยุดเดินเมื่อมองเห็นหยางหนิง รอยยิ้มที่มุมปากของเขาดูเหมือนจงใจจะยั่วอารมณ์

หวางหลินก้าวนำขบวนด้วยชุดองค์รักเสื้อแพรเต็มยศที่ตัดเย็บอย่าง พิถีพิถัน ลวดลายมังกรสีทองบนผืนผ้าสีเข้มยิ่งทำให้เขาดูสง่างาม ดวงหน้า คมคายเฉยออร่าของชายหนุ่มที่เต็มไปด้วยความมั่นใจ ทุกย่างก้าวของเขาช่าง มั่นคงราวกับเป็นเจ้าของพื้นที่นี้เสียเอง

หยางหนิงที่ยืนอยู่ในมุมหนึ่งของลานจวนเบิกตากว้างเมื่อมองเห็นชาย หนุ่ม นางสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะรีบหลบสายตา แต่ไม่ทันแล้ว

หวางหลินหันมาสบตานางโดยตรง ใบหน้าของเขาปรากฏรอยยิ้มมุม ปากที่เต็มไปด้วยความหมาย รอยยิ้มนั้นไม่ได้แค่ทำทนาย แต่มันยังเหมือนกับว่า เขารู้ดีว่าอะไรอยู่ในใจของหยางหนิง

หยางหนิงหันหน้าหนีแทบไม่ทัน นางรู้สึกว่หัวใจของตนเต้นแรงอย่าง 'ไม่รู้ตัว "บังเอิญจริงที่ต้องมาเจอคนอย่างเขาในวันนี้..." นางคิดในใจพลาง พยายามสุดลมหายใจลึก

แต่แล้ว...หวางหลินยังคงส่งสายตาแสนกวนมาให้ แม้จะไม่กล่าวอะไร แต่เพียงแค่การยิ้มของเขาก็ทำให้หยางหนิงยิ่งมั่นใจในสิ่งที่ตนสงสัยอยู่ นางกัด ริมฝีปากแน่น ความคิดในหัวพลันวกกลับไปทีข่าวลือ

“เจ้ากับหวังหยางเจ้านั้น...พวกเจ้าคง...” นางพึมพำกับตัวเองอย่าง ขมขื่น ความคิดที่ว่าเขาอาจจะมีความสัมพันธ์ลับ ๆ กับว่าที่เจ้าบ่าวของลีหย่า ทำให้นางรู้สึกหงุดหงิดจนแผลอกำมือแน่น

หวางหลินไม่ได้สนใจว่าหยางหนิงจะตอบสนองอย่างไร เขาเพียงยิ้ม และหันกลับไปเดินต่ออย่างไม่เร่งรีบ เหมือนกับว่าเขาได้สิ่งที่ต้องการแล้วจาก ปฏิภาณของนาง

หยางหนิงยืนมองแผ่นหลังของชายหนุ่มด้วยความหงุดหงิด “คนอะไร...”

หยิ่งโง่และน่าหมั่นไส้ถึงเพียงนี้!” แต่ลึก ๆ ในใจกลับรู้สึกบางอย่างที่นางไม่
อยากยอมรับ

บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและความคึกคักจากขบวน
ของมัน แต่สำหรับหยางหนิง นางกลับรู้สึกเหมือนถูกลากเข้าสู่เกมที่นางไม่ได้
เต็มใจจะเล่น และเกมนี้ก็เต็มไปด้วยปริศนาที่เกี่ยวข้องกับหวางหลินและลีหยาน
นางจะปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปง่าย ๆ ไม่ได้แน่นอน!

chapter 18 : ข้าจะบอกนางยังไงดี

ที่โถงรับรองของจวนสกุลลี บรรยากาศเต็มไปด้วยความคึกคักและความตื่นเต้น ขุนนางลีและสุหยินลีนั่งอยู่ที่เก้าอี้ประธาน มองดูบ่าวไพร่จากจวนสกุลหวังที่กำลังแบกหาบของหมั้นเดินเข้ามาภายในประตู หาบของหมั้นถูกจัดเรียงอย่างประณีต

เสียง กล่าวคุยและเสียงหัวเราะดังขึ้นทั่วโถงรับรอง ขณะที่ทุกคนต่างรอคอยการมาถึงขบวนของหมั้นของตระกูลหวังอย่างใจจดใจจ่อ

แม่สื่อใหญ่ผู้นำพิธีเดินนำหน้าขบวนเข้ามาในโถงรับรอง พร้อมกับแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเคารพ "ข้าขอแนะนำตัว ข้าคือแม่สื่อใหญ่ที่ได้รับเกียรติให้นำหน้าของหมั้นจากจวนสกุลหวังมามอบให้ในวันนี้"

ถัดมา หวางหลิน องครักษ์เสื้อแพร ปรากฏตัวในชุดยาวประดับลวดลายสวยงาม เครื่องประดับหยกที่เขาสวมใส่ยิ่งขับให้เขาดูรูปงามกว่าทุกวัน หยางหนิงที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ มองด้วยความประหลาดใจ หวางหลินดูต่างจากตอนที่นางพบเขาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงนี้มาก

"ข้าหวางหลินขอทำหน้าที่นำหน้าของหมั้นมามอบให้พร้อมกับแม่สื่อ เนื่องจากท่านนายพลหวังและสุหยินหวังกำลังเตรียมงานต้อนรับเจ้าสาวอย่างเต็มที่อยู่ที่จวน ขอรับ"

บ่าวจากจวนสกุลหวังต่างพากันแบกเกี่ยวพลต หาบของหมั้นลงวางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ หาบของหมั้นมงคลถูกวางเรียงกันยาวสุดลูกหูลูกตา ด้านในหาบล้วนบรรจุของมีมูลค่า ทั้งผ้าไหมเนื้อดี ทองคำเปล่งประกายระยิบระยับ สะท้อนแสงอาทิตย์ยามเช้า กลิ่นหอมของดอกไม้ที่ประดับประดาอยู่ทั่ว

โถงลอยมาแตะจมูก เพิ่มความรู้สึกสดชื่นและหรรษาให้กับบรรยากาศ

ท่าทางของหวางหลินยามนี้ดูสุภาพอ่อนน้อมจนหยางหนิงรู้สึกว่าเขาเป็นอีกคน นางอดไม่ได้ที่จะรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงนี้ หวางหลินที่เคยเห็นเป็นเพียงคู่ปรับ กลับกลายเป็นบุรุษที่มีความสง่างามและน่าเกรงขามในสายตาของนาง

บรรยากาศในจวนสกุลสี่เต็มไปด้วยความคึกคักและความตื่นเต้น ทุกคนต่างรอคอยการมาถึงของนายพลหวังและอูหยินหวังอย่างใจจดใจจ่อ ขณะที่หยางหนิงยังคงยืนมองหวางหลินด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อนในใจ นางรู้สึกถึงความอบอุ่นที่แผ่ออกมาจากตัวเขา และความรู้สึกนี้ทำให้นางเริ่มสงสัยในความรู้สึกของตนเอง

ในขณะที่สี่หยากำลังเดินไปดูของหมั้น หยางหนิงก็ได้แต่ยืนอยู่ที่เดิม ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความกังวลและความสับสน เขาพยายามคิดหาวิธีที่จะช่วยสหयरักของเขาให้พ้นจากสถานการณ์ที่อาจจะไม่เป็นไปตามที่หวัง แต่ความคิดของเขากลับวิ่งวนไปมาเหมือนหนูติดจั่น

"ข้าจะทำยังไงดี?" หยางหนิงพึมพำกับตัวเอง บิดแขนเสื้อของนางเอง จนยับ "ถ้าข้าเป็นนก ข้าจะบินไปกระซิบข้างหูสี่หย่าได้ แต่ข้าไม่ใช่คน ข้าเป็นแค่หยางหนิงที่ กล่าวติดอ่าง!"

นางมองไปรอบ ๆ หวังว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น แต่สิ่งที่เห็นกลับเป็นเพียงแมวตัวหนึ่งที่เดินผ่านไปอย่างไม่สนใจโลก หยางหนิงถอนหายใจยาว "แม้แต่แมวยังไม่สนใจข้าเลย"

ในขณะที่เขากำลังคิดหาวิธีแก้ปัญหา เสียงดนตรีจากขบวนของหมั้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง ทำให้หยางหนิงตกใจ "โธ่! ข้าต้องรีบคิดอะไรออกก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป!"

นางครุ่นคิดหาหนทางต่าง ๆ แต่ทุกแผนการกลับดูเหมือนจะไร้ซึ่งความเป็นไปได้

‘หรือว่าข้าควรจะใช้แจกันในหีบของหมั้นพาดศีรษะองค์รัชทายาท หลินให้เกิดเรื่องวุ่นวายดีหนอ?’

เมื่อเกิดเรื่องขึ้น งานแต่งงานต้องเลื่อนออกไป...’ แต่แล้วนางก็ส่ายศีรษะเบา ๆ

‘ไม่...ไม่ควรทำเช่นนั้น ข้าคงกลายเป็นที่เล่าลือทั่วทั้งเมืองว่า "คุณหนูหยางหนิงเสียดิตด้วยความกังวลที่สหายรักกำลังจะเข้าพิธีสมรส" เป็นแน่แท้’

หยางหนิงส่ายหัวให้กับความของตนเอง "ไม่เอา ไม่เอา ข้าต้องคิดแผนที่ดีกว่านี้"

ในที่สุด เขาก็ยื่นถอนหายใจอีกครั้ง "บางที่ข้าอาจจะต้องรอให้ลี้หย่า ออกมาก่อน แล้วค่อยบอกนางอีกที" หยางหนิงคิดในใจ พลางยิ้มแห้ง ๆ ให้กับตัวเอง "หวังว่าคราวหน้าข้าจะไม่ กล่าวติดอ่างอีกนะ"

และด้วยความหวังเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้ หยางหนิงก็ได้แต่ยืนรออยู่ที่เดิม หวังว่าเขาจะสามารถช่วยสหายรักของเขาได้ในที่สุด

หวางหลินสังเกตเห็นความกังวลในดวงตาของหยางหนิง เขาแกล้งเดินเข้าไปใกล้จนแขนของเขาแทบจะเบียดชิดกับตัวของนาง "อย่ากังวลไปเลย ยังไงหวังหยางกับลี้หย่าก็ต้องเข้าวิเวกตามคำสั่งของฝ่าบาท เจ้าทำอะไรไม่ได้หรอก" เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงหยอกเย้า

หยางหนิงที่เพิ่งรู้ตัวว่ากำลังยื่นใกล้ชิดกับหวางหลินถึงกับตกใจและพยายามจะถอยหนี แต่กลับพบว่าตัวเองติดกับผนัง หวางหลินยิ้มแกล้งเบียดเข้าไปใกล้ ดวงตาของเขาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของหยางหนิง

หัวใจของหยางหนิงเต้นระรัว นางไม่แน่ใจว่าทำไมถึงรู้สึกเช่นนี้ แต่ความใกล้ชิดและสายตาของหวางหลินทำให้นางรู้สึกสับสนและหวั่นไหว

หยางหนิงถอนหายใจเบาๆ "เจ้าทำให้ข้ารู้สึกดีขึ้นจริง ๆ นะ" นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงความประชด แต่พยายามควบคุมอารมณ์ของตัวเอง หวางหลินยิ้มอย่างขี้เล่น "ข้าดีใจที่ได้ช่วยเจ้า" เขาตอบพร้อมก็ถอยออกมาเล็กน้อย แต่ยังคงยืนอยู่ใกล้ ๆ อย่างจงใจ

ในตอนที่บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วยเสียงดนตรีและเสียงหัวเราะของผู้คนในงานหมั้น แต่ในใจของหยางหนิงและหวางหลินกลับรู้สึกถึงบางสิ่งบาง

อย่างที่เริ่มก่อตัวขึ้นระหว่างพวกเขา

chapter 19 : พิธีวิวาห์

เมื่อถึงเวลาที่ต้องเคลื่อนขบวนไปทำพิธีแต่งงานที่จวนสกุลหวัง ลีหยานั่งอยู่บนเกี้ยวสีแดงมงคลที่ประดับประดาด้วยผ้าไหมสีแดงสดและดอกไม้หอมกรุ่น

ท่านขุนนางลีและฮูหยินลีบิดาและมารดาของลีหยานั่งขบวนเกี้ยวสมเกียรติล่วงหน้าไปก่อน

กลิ่นหอมของดอกไม้และเครื่องหอมลอยอบอวลในอากาศ ขณะที่เกี้ยวเคลื่อนตัวไปข้างหน้า เสี่ยวลี่ สาวใช้คนสนิท เดินเคียงข้างเกี้ยวอย่างระมัดระวัง

ลีหยามองออกไปจากเกี้ยว เห็นภาพสะท้อนของตนเองในกระจกทองเหลืองที่ติดอยู่ภายใน ร่างกายบอบบางของนางถูกห่อหุ้มด้วยชุดเจ้าสาวสีแดงสดที่ประณีตและงดงาม

เส้นผมยาวสลวยถูกจัดแต่งอย่างประณีตด้วยปิ่นปักผมที่ประดับด้วยอัญมณีระยิบระยับ นางพยายามระงับความตื่นเต้นและกังวลใจที่พลุ่งพล่านอยู่ภายใน

"เสี่ยวลี่ ข้ารู้สึกประหม่าเหลือเกิน" ลีหยากล่าวเสียงเบากับสาวใช้เสี่ยวลี่ที่เดินเท้าเคียงคู่อยู่ข้างเกี้ยว ขณะที่เกี้ยวเคลื่อนตัวไปตามเส้นทาง

"คุณหนูไม่ต้องกังวลไปหรอกเจ้าคะ ทุกอย่างจะต้องผ่านไปด้วยดี" เสี่ยวลี่ตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ขณะเดินเคียงข้างเกี้ยวอย่างมั่นคง

ลีหยายพยักหน้า แต่ในใจยังคงนึกถึงท่าทางต่าง ๆ ในนิยายนิยายประโลมโลกที่นางเคยอ่าน นางพยายามจินตนาการถึงภาพของเจ้าสาวที่สง่างามและมั่นใจ แต่ความกังวลก็ยังคงเกาะกุมหัวใจ

พิธีการของงานแต่งงานผ่านไปเร็วนักจนลี้หยารู้สึกว่ามันช่างเป็นดั่งความฝัน

ความตื่นตันทําให้นางแทบไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเพียงใด เสียงขอและขลุ่ยแว่วเบาๆ เคล้ากับเสียงอวยพรจากแขกเหรื่อรอบข้าง เมื่อหันมองอีกทีพิธีก็คล่องจนสิ้น นางถูกส่งตัวมาอยู่ในเรือนหอในจวนเรียบร้อยแล้ว

ลี้หยารู้สึกทรมานนั่งเดียวดายในห้องหอที่ตกแต่งด้วยผ้า幔สีแดงชาดสลับทอง

ชุดเจ้าสาวลายปักดอกโบตั๋นด้วยดิ้นทองระยับพราวคลุมเรือนร่างนางอย่างงดงาม ผ้าคลุมหน้าสีแดงสดขลิบทองปิดบังหน้านางไว้อย่างมิดชิด ภายใต้ผ้าคลุมนี้ ทุกสิ่งดูพร่าเลือน มีเพียงแสงเทียนที่ส่องทะลุให้เห็นเป็นแสงสลัวๆ

นางได้ยินเสียงฝีเท้าของบ่าวรับใช้เดินอยู่ด้านนอก ลมหายใจตนเองที่ติดขัดบอกความตื่นตันทันที ใจของนางเต้นรัวเร็วจนแทบหลุดออกจากอก รอคอยเจ้าบ่าวผู้ไม่เคยพบหน้ามาก่อน บรรยากาศในห้องหอช่างเงียบสงัด จนลี้หยารู้สึกราวกับว่าเสียงหัวใจของนางดังก้องไปทั่วห้อง

ไม่นานนัก หวังหยางก็เดินเข้ามาในห้องหอด้วยท่าทางสงบนิ่ง แต่บรรยากาศกลับเต็มไปด้วยความอึดอัด ราวกับอากาศในห้องนั้นหนาหนักขึ้น ทุกย่างก้าวที่เขาเดินเข้ามา ความเงียบงันที่ปกคลุมห้องหอทำให้เสียงฝีเท้าของเขาดังก้องในใจของลี้หย่า นางรู้สึกได้ถึงความกดดันที่แผ่ซ่านออกมาจากตัวเขาราวกับคลื่นที่ซัดเข้ามาอย่างไม่หยุดยั้ง

หวังหยางเดินเข้ามาใกล้ด้วยกิริยาที่สง่างามแต่เยือกเย็น เขาหยิบไม้ที่แม่สื่อเตรียมไว้เพื่อเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวของลี้หย่า การเคลื่อนไหวของเขา

ช่างนุ่มนวลและมั่นคง แต่กลับแฝงไปด้วยความเย็นชาที่ทำให้ลี้หยารู้สึกหนาวเหน็บในใจ

เมื่อผ้าคลุมถูกเปิดออก ลี้หยาก็ได้เห็นใบหน้าของหวังหยางเต็มตาแบบที่ไม่อยู่ในสถานะการณ์รุ่มรวยเป็นครั้งแรก ภาพราวกับเทพบุตรในฝันของนางมายืนอยู่ตรงหน้า

ใบหน้าของหวังหยางหล่อเหลาราวกับภาพวาดที่ถูกบรรจงสร้างขึ้นด้วยฝีมือของศิลปินเอก

ดวงตาคมกริบของเขาเปรียบเสมือนดาบที่สามารถทะลุทะลวงเข้าไปในจิตใจของผู้ที่สบตา จมูกโด่งเป็นสันและริมฝีปากบางที่ดูสงบนิ่ง ราวกับว่าไม่มีสิ่งใดในโลกนี้สามารถทำให้เขาหวั่นไหวได้

แต่ทว่า สายตาที่เย็นชาของเขาทำให้ลี้หยาชะงักเล็กน้อย สัญชาตญาณของสตรีทำให้นางรับรู้ถึงความเยือกเย็นที่แผ่ออกมาจากบุรุษตรงหน้า แม้ใบหน้าของเขาจะเป็นบุรุษรูปงามจนที่สุดที่ลี้หยาศเคยพบ แต่แววดากลับเต็มไปด้วยความไม่พอใจที่ปิดไม่มิด ราวกับว่าเขากำลังมองผ่านนางไปยังสิ่งอื่นที่อยู่ไกลออกไป

ลี้หยารู้สึกเหมือนถูกแช่แข็งในที่นั่งของตน หัวใจของนางเต้นระรัวด้วยความกังวลและความไม่มั่นใจ นางพยายามหายใจลึก ๆ เพื่อระงับความตื่นเต้น แต่ความเยือกเย็นในสายตาของหวังหยางทำให้นางรู้สึกเหมือนถูกตัดขาดจากโลกภายนอก

ในขณะที่นางพยายามรวบรวมความกล้าเพื่อ กล่าวอะไรบางอย่าง ความคิดของนางก็พลุ่งพล่านไปด้วยคำถามและความสงสัย ทำไมเขาถึงดูไม่

พอใจเช่นนี้? เขาคิดอย่างไรกับการแต่งงานครั้งนี้?

หวังหยางไม่เคยคิดจะแต่งงานกับใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้น เขามองลี้หยาดด้วยสายตาที่เยือกเย็น ราวกับกำลังประเมินสถานการณ์

"เจ้ากลัวรี?" เขาถามด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น ราวกับคำ กล่าวนั้นเป็นเพียงลมที่พัดผ่าน "หากเจ้าหวาดหวั่น ข้าก็พร้อมจะยุติพันธะนี้"

คำ กล่าวที่เยือกเย็นของหวังหยางทำให้ลี้หยารู้สึกเหมือนถูกน้ำแข็งที่มโหฬาร นางต้องตอบกลับอย่างรวดเร็วด้วยความรู้สึกแปลก ๆ "ไม่ เจ้าคะ ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น"

คำตอบของลี้หยาดังแค่ได้ยินสองคน แต่สำหรับนางมันเหมือนดังไปทั่วเมือง นางรู้สึกถึงความกดดันและความคาดหวังที่ธาโถมเข้ามา หัวใจของนางเต้นระรัวด้วยความกังวลและความไม่มั่นใจในตัวเอง

chapter 20 : ข้าเปิดผ้าคลุมให้เจ้าแล้ว

“ข้าเปิดผ้าคลุมเจ้าแล้ว” หวังหยางเอ๋ยเสียงเรียบ ดวงตาสีนิลที่เย็นชานั้นไร้ซึ่งความยินดี ไร้ความตื่นเต้นใดๆ ในพิธีอันแสนสำคัญเช่นนี้

คำกล่าวของเขากลับดูราวกับประโยคที่ถูกเอ่ยเพื่อให้ครบตามหน้าที่มากกว่าเป็นคำบอกกล่าวที่แสดงถึงความเคารพหรือชื่นชมต่อผู้เป็นเจ้าของสาว ลีหยานิ่งนั่งอยู่ใต้ผ้าคลุมหน้า

สีแดงสดของผ้าทอขึ้นเงาทอดยาวลงมาจนถึงหน้าอก เมื่อผ้าถูกปลดออกจนเผยให้เห็นใบหน้าของนางเต็มตา ความเยือกเย็นในสายตาของหวังหยางที่จับจ้องลงมาทำให้หัวใจของลีหยากระตุกวบ

“ข้าเปิดผ้าคลุมเจ้าแล้ว” เขากล่าวซ้ำอีกครั้ง น้ำเสียงชัดเจนแต่ปราศจากความรู้สึกใดๆ เหมือนบ่งบอกว่าแม้จะเปิดผ้าคลุมหรือไม่เปิดก็หาได้มีความสำคัญแก่เขาแม้แต่น้อย ลีหยามิ้มริมฝีปากแน่น สูดลมหายใจลึกเพื่อระงับความตึงเครียดในใจ พลันมองใบหน้าของเขาด้วยดวงตาไร้ซึ่งความหวาดกลัว

หวังหยางยืนตรง หน้าเรียวยาวของเขาประดับด้วยดวงตาคมกริบ ราวกับแสงแห่งความรื่นรมย์ถูกกลืนหายไปในความมืดมิด ชุดแต่งงานสีแดงชาดที่เขาสวมใส่ทำให้รูปลักษณ์ดูสง่างาม แต่เพียงแคเห็นดวงตาสีนิลของเขา ก็ทำให้ทุกอย่างดูไร้ซึ่งความหมาย ราวกับคำว่า ‘เจ้าบ่าว’ ที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้านางนี้ แท้จริงแล้วไม่ใช่บุคคลที่ควรค่าแก่การเป็นคู่ชีวิตด้วยซ้ำ

“เจ้าบ่าวเจ้าสาวควรดื่มสุรามงคลพร้อมกัน เพื่อเป็นการแสดงถึงความเคารพและผูกพันกันทั้งกายและใจ...”

เสียงของแม่สื่อที่ยืนอยู่ด้านนอกห้องหอดังขึ้น แววตาของนางลอบมอง
สีหน้าของคู่บ่าวสาวอย่างพิณิจพิเคราะห์ ประเมินท่าทีและอารมณ์ของคนทั้งคู่
หวังหยางเพียงพยักหน้าอย่างเบื่อหน่าย ก่อนจะหันกลับมามองถ้วยสุราบนโต๊ะ
เล็กข้างตัวที่ถูกจัดวางไว้อย่างประณีต

“เออละ ข้าจะทำตามพิธี” หวังหยาง กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เขาเดินตรงไปหยิบถ้วยสุราขึ้นมา ท่าทางของเขาดูสงบนิ่ง แต่นัยน์ตา
กลับว่างเปล่าราวกับการกระทำทุกอย่างเป็นเพียงภาระหน้าที่หนึ่งที่ต้องทำให้
เสร็จไป พลันยกถ้วยสุราขึ้นระดับอก แล้วหันมองลิหยาผู้ที่นั่งอยู่กับที่โดยไม่
ขยับเขยื้อน

ลิหยาจ้องมองถ้วยสุราในมือของเขา สายตาซ่อนความขุ่นเคืองไว้อย่าง
ยากจะสังเกตได้ แม้จะรู้ว่าพิธีนี้เป็นเพียงพิธีกรรมที่ต้องปฏิบัติตาม

แต่นางก็ไม่คิดว่าเขาจะเพิกเฉยถึงเพียงนี้ เมื่อเห็นเขายกถ้วยขึ้นดื่มรวด
เดียวจนหมดโดยไม่รอให้นางหยิบถ้วยของตัวเองขึ้นดื่มพร้อมกัน ลิหยาก็ได้แต่
ยิ้มนิยน์ ความขมขื่นไหลซึมอยู่ในใจ ลิหายาก็มองถ้วยสุราของตนเองที่ยังคงอยู่
กับที่ ไม่ถูกแตะต้อง นางไม่อยากจะมันขึ้นดื่ม แต่ก็ไม่อาจปล่อยให้พิธีดำเนินไป
อย่างผิดเพี้ยนในคำคืนสำคัญเช่นนี้ได้

ความเงียบเข้าปกคลุมทั่วทั้งห้อง ท่ามกลางแสงไฟวับแวมจากโคมแดง
ที่ส่องแสงสะท้อนลงบนพื้นไม้ขัดเงา ลิหายังไม่ขยับมือขึ้นไปหยิบถ้วยของตน
ยังคงตรึงสายตากับหวังหยาง

แต่หวังหยางกลับไม่สนใจแม้แต่จะหันมองนาง ความเย็นชาและเฉยเมย
ที่เขาแสดงออกมาทำให้ความอึดอัดเริ่มทวีคูณ

“เจ้ารู้หรือไม่...” เสียงของลีหยาเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา น้ำเสียงอ่อนหวานฟังคล้ายตัดพ้อ “ตามประเพณีแล้ว บ่าวสาวจะต้องดื่มสุรามงคลพร้อมกัน มิใช่ดื่มแยกกันเช่นนี้”

หวังหยางชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะวางถ้วยสุราลงเสียงดัง เขาเงยหน้าขึ้นสบตนางอย่างเย็นชา แววตาสีนิลนั้นเต็มไปด้วยความเฉยเมย มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยเป็นรอยยิ้มที่ไม่สื่อถึงความยินดีใดๆ ทั้งสิ้น

“ข้าไม่เห็นว่าจะมีความสำคัญอะไรนัก...” เขาตอบกลับด้วยเสียงราบเรียบ “แค่ดื่มสุรา เจ้าจะใส่ใจทำไมกัน?”

คำกล่าวเพียงประโยคเดียว เหมือนจะฉีกกระชากความตั้งใจของลีหยา ลงอย่างไร้เยื่อใย

หัวใจของนางบีบคั้นเจ็บแปลบ ความรู้สึกเจ็บปวดเหมือนมีมีดเล่มคมทิ่มแทงซ้ำๆ จนนางแทบจะก้มหน้าลงไม่ให้เขาเห็นความรู้สึกที่ไหลเวียนอยู่ภายใน

“เช่นนั้นหรือ...” นางกระซิบแผ่ว รอยยิ้มบางเบาประดับบนริมฝีปากที่เคยมีสีสดดูซีดจางลงไปทันที

ความอับอายผสมเคล้าความคับข้องใจ ประดุจดังมีดเล่มคมที่กรีดผ่านดวงใจของลีหยา ทว่าดวงตาคู้งามยังคงจับจ้องอยู่ที่หวังหยาง ก่อนจะค่อยๆ ยกถ้วยสุราของตนขึ้นดื่มตาม ในขณะที่ลมหายใจของนางหนักอึ้ง เสียงของสุรารินผ่านลำคอ แต่ความขมขื่นกลับท่วมท้นอยู่ในใจ

“แม้เจ้าจะคิดเช่นนั้น...” ลีหยาเอ่ยเบาๆ ขณะที่หันไปวางถ้วยสุราลงบนโต๊ะ แต่เพียงแคได้ยินเสียงของนาง หวังหยางกลับหันหลังให้ ร่างสูงเพรียว

ในชุดสีแดงของเขาเคลื่อนไปยังอีกฝั่งหนึ่งของห้อง

ลีหยารู้สึกถึงความเย็นเยือกในอก นี่คือการคืนแต่งงานของนาง คืนแรกของการเป็นสามีภรรยา แต่เจ้าบ่าวของนางกลับยืนหันหลังให้อย่างไม่ไยดี รวากับไม่ยี่หระว่าอีกคนกำลังรู้สึกอย่างไร เขาเลือกที่จะไม่สนใจในความรู้สึกของนาง ไม่ไยดีในพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ หรือแม้กระทั่งความสัมพันธ์ระหว่างกัน

“เจ้าพักผ่อนเสียเถอะ” หวังหยางเอ่ยขึ้นโดยไม่หันกลับมามอง
“ประเพณีหรือพิธีใดๆ ข้าไม่ถือสาอยู่แล้ว เจ้าไม่ต้องทำตามให้มากความ”

ลีหยาได้แต่ยืนนิ่ง น้ำเสียงของเขาช่างเย็นเยียบ รวากับลมหนาวพัดผ่านหัวใจ แม้นางอยากจะเอ่ยคำใดๆ เพื่อตอบโต้กลับ แต่ก็ทำได้เพียงเม้มริมฝีปากจนรู้สึกเจ็บเจียนขาดใจ เขาไม่ต้องการนาง ไม่ต้องการแม้แต่จะเอ่ยถ้อยคำดีๆ ใดๆ แก่นาง

น้ำตาที่เอ่อคลออยู่ในเบ้าตากลับไม่ยอมหลังรินออกมา แม้จะรู้ว่าความเจ็บปวดครั้งนี้ร้องไห้สักเท่าไรก็ดีใช้ว่าจะช่วยบรรเทา ความเจ็บยิ่งทำให้ได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นกระหน่ำ

นางเก็บใจความรู้สึกทั้งหมดไว้อย่างแนบเนียน ก่อนจะฝืนยกยืมแม้จะรู้ว่ามันเป็นเพียงรอยยิ้มที่ไร้ความหมายใดๆ สำหรับคนตรงหน้า

chapter 21 : คำอธิษฐาน

หวังหยางยืนนิ่งดูจรูปสลัก ใบหน้าของเขาไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ แวดตา
เย็นชาราวกับน้ำแข็งกวาดมองไปรอบห้อง

เสียงเพลงมวงคลและเสียงหัวเราะของแขกเหรื่อยังดังแว่วมาจากลาน
เรือนด้านนอก แต่สำหรับหวังหยาง เสียงเหล่านั้นช่างไร้ความหมาย เขารู้สึก
ราวกับตัวเองเป็นเพียงหุ่นเชิดในละครที่ถูกบังคับให้แสดง

การแต่งงานครั้งนี้ไม่ใช่สิ่งที่เขาปรารถนา แต่เป็นหน้าที่ที่ถูกกำหนดโดย
ครอบครัวและสังคม

หวังหยางเริ่มถอดชุดเจ้าบ่าวที่งดงามออกอย่างช้าๆ นิ้วมือของเขา
สัมผัสกับผ้าไหมอย่างไร้ความรู้สึก ชุดที่ควรจะเป็นสัญลักษณ์แห่งมงคลและ
ความเจริญรุ่งเรือง กลับกลายเป็นเพียงเครื่องพันธนาการสำหรับเขา ทุกชิ้น
ส่วนของชุดที่ถูกถอดออกเหมือนเป็นการปลดปล่อยตัวเองจากพันธนาการแห่ง
หน้าที่ที่ล้นน้อย

เมื่อเสื้อผ้าชุดเจ้าบ่าวหลุดออกจากร่างกายของหวังหยาง มัดกล้ำม
เนื้อที่แน่นหนา ก็ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนราวกับประติมากรรมที่ถูกสลักอย่าง
ประณีต

ผิวของเขาขาวดั่งหิมะที่เพิ่งตกใหม่ในฤดูหนาว สะท้อนแสงจันทร์ที่
ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้องหอ ทำให้เขาดูราวกับเทพบุตรที่หลุดออกมาจาก
ภาพวาดโบราณ กล้ามเนื้อที่เรียงตัวอย่างสมบูรณ์แบบบนแผ่นอกและหน้าท้อง
ดูแข็งแรงและทรงพลัง

แผ่นหลังที่กว้างใหญ่และแข็งแกร่งนั้นเปรียบเสมือนกำแพงที่มั่นคง

ความขาวของผิวพรรณยิ่งทำให้กล้ามเนื้อเหล่านั้นดูโดดเด่นยิ่งขึ้น ราวกับแสงจันทร์ที่ส่องประกายบนผิวน้ำในคืนที่เงียบสงบ

ทุกส่วนของร่างกายเขาแสดงถึงความงามและความสง่างามที่ยากจะหาผู้ใดเปรียบเทียบได้

ลีหย่าที่นั่งอยู่บนเตียงรู้สึกตื่นเต้นและประหม่า หัวใจของนางเต้นระรัวดังกลองศึก นางไม่เคยเห็นภาพที่งดงามเช่นนี้มาก่อน

ความรู้สึกหลากหลายประดังเข้ามาในใจ ทั้งความตื่นเต้น ความหวาดหวั่น และความประทับใจ นางพยายามควบคุมลมหายใจที่เริ่มถี่ขึ้น ขณะที่สายตายังคงจับจ้องไปที่หวังหยางอย่างไม่อาจละสายตาได้

ในขณะเดียวกัน ลีหย่าก็รู้สึกถึงความร้อนที่แผ่ซ่านไปทั่วใบหน้า นางพยายามหันหน้าหนีเพื่อซ่อนความเขินอาย แต่ก็ไม่อาจต้านทานแรงดึงดูดที่ทำให้ต้องหันกลับมาองเขาอีกครั้ง

ความงามและความสง่างามของร่างกายด้านหลังหวังหยางทำให้นางรู้สึกเหมือนถูกสะกดให้อยู่ในห้วงแห่งความฝันที่ไม่อยากตื่นขึ้นมาเลย

ลีหย่ามองดูหวังหยางด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย นางนึกถึงภาพในนิยายนิยายประโลมโลกที่เคยอ่าน แต่ความเป็นจริงตรงหน้านั้นช่างแตกต่าง นางรู้สึกถึงความเย็นชาของหวังหยางที่แผ่ซ่านออกมา แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่อาจละสายตาจากรูปร่างที่งดงามของเขาได้

เมื่อถอดชุดเจ้าบ่าวออกหมดสิ้น หวังหยางก็หยิบชุดอันฟูสีขาวมาที่เรียงง่ายแต่สง่างามมาสวมใส่แทน เนื้อผ้านุ่มเบาสัมผัสผิวของเขาอย่างแผ่วเบาให้ความรู้สึกคุ้นเคยและสบายกว่าชุดเจ้าบ่าวที่หรุหรา สีขาวบริสุทธิ์ของชุดตัด

กับสีแดงสดของห้องหออย่างชัดเจน รวากับเป็นการประกาศว่าเขาปฏิเสธที่จะเป็นส่วนหนึ่งของพิธีการนี้

หวังหยางหันมองไปทางลิหยาที่นั่งอยู่บนเตียง นางสาวมชุดเจ้าสาวสีแดงสดใส ใบหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องประทีนผิวอย่างงดงามก้มต่ำ ไม่กล้าสบตากับเขา เขาสังเกตเห็นมือของนางที่กำผ้าห่มแน่น บ่งบอกถึงความประหมาและความกลัว หวังหยางรู้สึกถึงความสงสารที่เล่นผ่านหัวใจ แต่เขาก็ไม่อาจทำอะไรได้ เขาไม่สามารถให้ความรักที่นางต้องการได้

โดยไม่เอ่ยคำใด หวังหยางก้าวออกจากห้องหออย่างเงียบงัน เสียงฝีเท้าของเขาดังก้องในความเงียบ ค่อยๆ เบาลงจนหายไปในความมืด ทิ้งให้ลิหยานั่งอยู่เพียงลำพังในห้องที่เคยอบอุ่น แต่บัดนี้ก็กลับเย็นเยียบราวกับน้ำแข็ง

ลิหยามองตามแผ่นหลังของสามีที่จากไป หัวใจของนางเต้นระรัวด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจอธิบายได้ ความผิดหวัง ความเสียใจ และความสับสนเข้าครอบงำจิตใจ นางรู้สึกราวกับถูกทิ้งไว้กลางทะเลทรายอันกว้างใหญ่ ไร้ซึ่งชีวิตและความหวัง

น้ำตาเริ่มคลอเบา แต่ลิหยายพยายามกลั้นไว้ นางไม่ยอมทำลายการแต่งหน้าที่ใช้เวลานานในการเตรียม แม้จะรู้ว่าไม่มีใครเห็นนางในตอนนี้อก็ตาม

ความเงียบงันในห้องหอทำให้นางรู้สึกถึงความว่างเปล่าที่แทรกซึมเข้าสู่หัวใจ เสียงเพลงมงคลที่ยังคงดังแว่วมาจากด้านนอกยิ่งตอกย้ำความโดดเดี่ยวของนาง

ลิหยาลุกขึ้นจากเตียง เดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง มองดูเงาสะท้อนของตัวเอง

เองในกระจก นางเห็นใบหน้าที่แต่งแต่อย่างสวยงาม แต่ดวงตากลบเต็มไปด้วยความเศร้า นางเริ่มถอดเครื่องประดับออกทีละชิ้น รู้สึกราวกับกำลังถอดหน้ากากที่ต้องสวมใส่ตลอดทั้งวัน

แม้จะรู้ว่าหวังหยางไม่ได้ต้องการแต่งงานกับนาง แต่ลี้หยาก็ไม่อาจปฏิเสธความรู้สึกที่เริ่มก่อตัวขึ้นในใจ ความรักที่มีต่อเขาทำให้นางรู้สึกทั้งเจ็บปวดและสับสน นางพยายามหาคำตอบว่าทำไมเขาถึงทิ้งนางไว้เช่นนี้ แต่คำตอบนั้นกลับเลือนรางราวกับหมอกยามเช้า

ลี้หยารู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในใจนาง นางมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นแสงจันทร์ที่ส่องสว่างบนท้องฟ้า นางหวังว่าแสงจันทร์นี้จะนำพาความหวังและความสุขกลับมาสู่หัวใจของนางอีกครั้ง แม้จะรู้ว่าหนทางนั้นยังอีกยาวไกล

แม้จะต้องเผชิญกับความเย็นชาของเขา เรื่องทั้งหมดเริ่มจากความเข้าใจผิด แต่เมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว นางก็ยังคงหวังว่าสักวันหนึ่งเขาจะเปิดใจและยอมรับนางเป็นภรรยาอย่างแท้จริง

นางนึกถึงนิทานเก่าแก่ที่เล่าถึงเทพธิดาแห่งดวงจันทร์ ผู้คอยช่วยเหลือคู่รักที่ต้องพลัดพราก นางภาวนาขอให้เทพธิดาได้ยื่นคำอธิษฐานของนาง

chapter 22 : ไปเที่ยวกับข้าหนอย

หวังหยางยืนอยู่ในเงามืดของห้องหอ มองไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง เขารู้ดีว่าการออกจากจวนในคืนนี้ต้องทำด้วยความรอบคอบที่สุด บ่าวไพร่กำลังยกของในงานแต่งงานของเขาไปเก็บเต็มไม้เต็มมือ เสียงหัวเราะและการกล่าวคุยของพวกเขาดังแว่วมาเป็นระยะ หวังหยางหลบอยู่ในมุมมืด รอจังหวะที่ไม่มีใครสังเกตเห็น ก่อนจะค่อยๆ ก้าวออกจากห้องหออย่างเงียบเชียบ

เขาระวังตัวไม่ให้ใครเห็น และตั้งใจไม่ไขว่คว้าตัวเบากระโดดออกจากบ้าน เพราะรู้ว่าหากทำเช่นนั้น นายพลหวัง ผู้เป็นบิดา จะต้องทราบแน่ หวังหยางจึงเลือกที่จะเดินออกไปอย่างซ้าๆ ผ่านทางเดินที่มีดสลัวของจวน เขาหลบเสียงบ่าวไพร่ที่เดินสวนไปมาอย่างคล่องแคล่ว จนกระทั่งออกมาถึงประตูหลังของจวนได้สำเร็จ

เมื่อออกจากจวน หวังหยางมุ่งหน้าไปยังถนนด้านตะวันตกของเมือง จุดหมายคือบ้านของหวางหลิน เพื่อนสนิทที่เขาไว้ใจที่สุด ถนนในยามค่ำคืนเงียบสงบ มีเพียงแสงจันทร์ที่ส่องสว่างเป็นเพื่อนร่วมทาง หวังหยางเดินไปตามถนนที่ปูด้วยหินกรวด เสียงฝีเท้าของเขาดังก้องในความเงียบ เขาครุ่นคิดถึงความรู้สึกที่มีต่อลิหยา ความสับสนในใจทำให้เขาต้องหาคำตอบให้ตัวเอง

ระหว่างทาง หวังหยางหยุดยืนมองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว เขาถอนหายใจเบาๆ ความรู้สึกบางอย่างทำให้หัวใจของเขาหนักอึ้ง แม้จะพยายามปิดความคิดนั้นออกไป ความรู้สึกแปลก ๆ นั้นยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของเขา หวังหยางรู้สึกถึงความรู้สึกที่บอกไม่ถูกที่ไม่เคยมีมาก่อน ความรู้สึกที่ทำให้เขาต้องการคำตอบ

เมื่อมาถึงบ้านของหวางหลิน หวังหยางเคาะประตูเบาๆ หวางหลินเปิด

ประตูด้วยความประหลาดใจ

หวางหลินเพิ่งกลับถึงบ้านหลังจากเสร็จสิ้นหน้าที่ในงานแต่งของหวังหยาง เขาเพิ่งเปลี่ยนชุดออกและกำลังจะพักผ่อน แต่เมื่อเปิดประตูออกมาก็ต้องอ้าปากค้างด้วยความตกใจ "เจ้ามาทำบ้าอะไรที่นี่!" หวางหลินโวยวายเสียงดัง หวังหยางรีบเอามืออุดปากสหายแล้วดันตัวเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว "พาเข้าไปหોเสี่ยวเมฆาหน่อย" หวังหยางกระซิบขอร้อง หวางหลินขมวดคิ้ว "เจ้าจะบ้าแล้วหรือ? คินนี่ต้องเป็นคินเข้าหอของเจ้านะ แล้วเจ้ามาทำบ้าอะไรที่บ้านของข้า" เขายังคงโวยวายไม่หยุด

"เบา ๆ ก่อน คินนี่ข้าอยากไปหอเสี่ยวเมฆาจริง ข้ายอมออกเงินทั้งหมดให้เจ้าชื่นชมนางคณิกาก็คนก็ได้ พาข้าไปหน่อย" หวังหยางยังคงร้องขอสหายรักด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง หวางหลินส่ายหน้า "ข้าไม่ไปกับเจ้าด้วยหรอก คินนี่เป็นงานสมรสของเจ้า เป็นพระราชทานจากฮ่องเต้ เกิดเจ้าไปเที่ยวหอคณิกา คินนี่แล้วมีคนจำได้ ข้าถึงหูฮ่องเต้ว่าเจ้าแหกคินแต่งงานออกมาแล้วฮ่องเต้กริ้ว ทั้งเจ้า ทั้งข้าได้เดือดร้อนแน่"

หวังหยางยิ้มบางๆ พยายามทำให้หวางหลินใจเย็นลง "ข้ามีเรื่องต้องคิดมากมาย อยากมาหาเจ้าสักครู่" หวางหลินพยักหน้าเชิญให้เขาเข้ามาในบ้าน ทั้งสองนั่งลงในห้องนั่งเล่นที่อบอุ่น หวางหลินมองเพื่อนรักด้วยความห่วงใย "เจ้าดูไม่สบายใจ มีอะไรหรือเปล่า?" หวังหยางถอนหายใจ "ข้ารู้สึกสับสนกับความรู้สึกของตัวเอง ข้าไม่แน่ใจว่าควรทำอะไรต่อไป" หวางหลินฟังอย่างตั้งใจ พร้อมทั้งจะให้คำปรึกษาแก่เพื่อนรักในยามที่เขาต้องการที่สุด

หวังหยางถอนหายใจ "ข้าอยากไปเที่ยวหอเสี่ยวเมฆา"

หวางหลินมองหวังหยางด้วยสายตาตื่นตระหนก "เจ้าบ้าไปแล้วหรือ?"

คีนี่เป็นคีนสมรสพระราชทานจากฮ่องเต้!" เขาโวยวายเสียงดัง "หากมีผู้มิดพบเจ้า แทนที่เจ้าจะเข้าหอ แต่เจ้ากลับไปเที่ยวนางคนิกายู่หอเสี้ยวเมฆาแล้วข่านี่เกิดไปถึงพระกรรมของฮ่องเต้ เจ้าจะทำอย่างไร?"

หวางหลินเดินวนไปมาในห้องอย่างร้อนรน "ถ้าท่านกริ้วเจ้า ที่ขัดคำสั่งเจ้าและครอบครัวเดือดร้อนแน่! ข้าไม่อยากคิดเลยว่าท่านพ่อของเจ้าจะกล่าวอะไรเมื่อรู้ว่าเจ้าทำเรื่องเช่นนี้" เขากล่าวพลางส่ายหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา

"และข้าในฐานะคนที่ร่วมไปด้วยก็อาจจะเดือดร้อนเช่นกัน!" หวางหลินกล่าวพลางชี้นิ้วไปที่ตัวเอง "ข้าไม่อยากให้ชีวิตข้าต้องมาพึ่งเพราะความบ่าบิ่นของเจ้า เจ้าคิดบ้างไหมว่าข้าจะต้องทำอย่างไรถ้าฮ่องเต้กริ้ว?"

หวังหยางพยายามกลั่นหัวเราะกับท่าทางโวยวายของหวางหลิน "ข้ารู้ข้ารู้ ข้าแค่ต้องการที่ระบายความคิด" เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้หวางหลินใจเย็นลง

หวางหลินถอนหายใจหนักๆ "เจ้าควรจะคิดให้ดีกว่านี้ทำอะไรบ้าง แบบนี้" เขากล่าวพลางมองหวังหยางด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความห่วงใย "ข้าไม่อยากเห็นเจ้าเดือดร้อนเพราะการตัดสินใจที่ไม่รอบคอบ"

หวังหยางพยักหน้า "ข้ารู้ ข้าจะคิดให้ดีกว่านี้ ขอบใจเจ้ามากที่เตือนสติข้า" เขากล่าวด้วยความซาบซึ้งใจ หวางหลินยิ้มบางๆ "ข้าก็แค่ไม่อยากให้เจ้าต้องเจอปัญหาใหญ่โต"

หวางหลินมองหวังหยางด้วยความเหนื่อยใจ "ทำไมเจ้าไม่กลับไปนอนบ้านเจ้า ที่นี้บ้านคนโสด เตียงของข้าก็เตียงขนาดสำหรับนอนผู้เดียว" เขามองพลางถอนหายใจ หวังหยางยิ้มบางๆ "ไม่เป็นไร ข้านอนได้" เขาตอบอย่างไม่

ใส่ใจ หวางหลินสายหน้า บ่นพึมพำแต่ก็ยอมให้หวังหยาง สหายสนิทค้ำแรม
ด้วย

หวางหลินยังคงบ่นไม่หยุดขณะที่เขาจัดที่นอนให้หวังหยาง "ข้าคิดว่าคืน
นี้จะได้พักผ่อนอย่างสงบสุข แต่กลับต้องมานอนเปียกกับเจ้า" เขากล่าวพลาง
สายหน้า "ข้าไม่เคยคิดเลยว่าชีวิตนี้จะต้องมานอนร่วมเตียงกับบุรุษด้วยกัน"

หวังหยางหัวเราะเบาๆ "ข้าขอโทษที่รบกวนเจ้า แต่ข้าจำเป็นจริงๆ" เขา
กล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความขอบคุณ หวางหลินถอนหายใจ "เอาเถอะ
ในเมื่อเจ้าเป็นเพื่อนรัก ข้าก็ยอมให้เจ้าค้ำแรมได้" เขากล่าวพลางยิ้มเล็กน้อย

เมื่อทั้งสองนอนลงบนเตียง หวางหลินยังคงบ่นต่อ "ถ้ามีใครมาเห็น เขา
จะคิดว่าข้ากับเจ้ามีความสัมพันธ์เลยเถิดกันแน่ๆ" เขากล่าวพลางหัวเราะ "ข้า
ไม่อยากให้ใครเข้าใจผิดว่าเราสองคนเป็นอะไรกันมากกว่าสหาย"

หวังหยางยิ้ม "ข้าไม่คิดว่าใครจะมาสนใจเรื่องนี้หรอก" เขาตอบกลับ
ด้วยน้ำเสียงสบายๆ "และข้าก็ไม่สนใจด้วยว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ข้ารู้แค่ข้า
รู้สึกสบายใจที่มีเจ้าคอยอยู่เคียงข้าง"

หวางหลินพยักหน้า "ข้าก็เช่นกัน ถึงแม้ข้าจะบ่นไปบ้าง แต่ข้าก็ยินดีที่
ได้ช่วยเจ้า" เขากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง "เจ้ารู้ไหม หวังหยาง ข้าอาจจะบ่นมาก
ไปหน่อย แต่ข้าก็ยินดีที่ได้เป็นที่พึ่งพิงให้เจ้าในยามที่เจ้าต้องการ"

หวังหยางรู้สึกอบอุ่นในใจ "ข้ารู้ ข้ารู้ว่าเจ้าหมายความว่าตามที่กล่าว ข้า
ขอบคุณเจ้ามาก หวางหลิน" เขากล่าวด้วยความซาบซึ้ง

ทั้งสองนอนเงียบๆ ในความมืดของห้อง หวางหลินยังคงบ่นเบาๆ เป็นระยะ แต่ในใจลึกๆ เขาก็รู้สึกดีที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนรักในยามที่เขาต้องการที่สุด หวังหยางนอนเงียบๆ แต่ในใจกลับรู้สึกอบอุ่นที่มีเพื่อนอย่างหวางหลินคอยอยู่เคียงข้างในยามที่เขาสับสนและต้องการที่พึ่งพิง

บรรยากาศรอบตัวหวังหยางในคืนนี้ในห้องนอนของหวางหลินเต็มไปด้วยความเงียบสงบของยามค่ำคืน แสงจันทร์ที่ส่องสว่างด้านนอกหน้าต่างทำให้ทุกสิ่งดูนุ่มนวลและเงียบสงบ เสียงลมพัดเบาๆ ผ่านต้นไม้และเสียงน้ำในสระที่ไหลเอื่อยๆ ทำให้บรรยากาศดูผ่อนคลาย แต่ในใจของหวังหยางกลับเต็มไปด้วยความว้าวุ่นและความสับสนที่ไม่อาจหาคำตอบได้ในทันที

หวังหยางลืมนอนมองเพดาน ในใจของหวังหยางกลับคิดถึงลีหย่า ภาพของนางในชุดเจ้าสาวยังคงลอยไปมาในความคิดของเขา เขาเริ่มรู้สึกสับสนกับความรู้สึกที่มีต่อลีหย่า แต่เริ่มยอมรับกับตัวเองว่าอาจจะมีความรู้สึกพิเศษต่อนาง

chapter 23 : คินนี้ต้องสำเร็จ

ยามเช้าของวันที่สองหลังจากการแต่งงาน ลีหยานั่งอยู่ในห้องหุหุราของจวนตระกูลหวัง สายตาของนางทอดมองออกไปยังสวนดอกไม้ที่แบ่งบานอยู่ภายนอก แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยความกังวลและความไม่มั่นใจ

ทันใดนั้น เสียงหัวเราะคิกคักก็ดังขึ้นจากทางเดินด้านนอก ก่อนที่ประตูจะเปิดออก เผยให้เห็นหยางหนิง เพื่อนสนิทของลีหยาน และเสี่ยวลี่ สาวใช้ผู้ซื่อสัตย์ ทั้งสองเดินเข้ามาพร้อมกัน หยางหนิงสวมชุดสีสดใสที่เข้ากับบุคลิกขี้เล่นของนาง ส่วนเสี่ยวลี่ถือถาดชามาด้วย ทั้งคู่มีสีหน้าที่เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

"ลีหยาน!" หยางหนิงเอ่ยทักทายด้วยน้ำเสียงสดใส "ข้ากับเสี่ยวลี่กำลังคุยกันเรื่องคินแรกของเจ้าอยู่พอดี" นางกล่าวพลางหัวเราะคิกคัก เสี่ยวลี่วางถาดชาลงบนโต๊ะเบา ๆ ก่อนจะหันมามองลีหยานด้วยดวงตาที่เป็นประกาย

"ใช่เจ้าค่ะ คุณหนู" เสี่ยวลี่เสริมด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้น "พวกเราอยากรู้ว่าเมื่อคินเป็นอย่างไรบ้าง เหมือนในนิยายที่พวกเราแอบซื้อมาจากตรอกลับหยิ่นหรือเปล่า?"

ลีหยานหันมามองเพื่อนทั้งสองด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความไม่แน่ใจและกังวล "เขา...เขาไม่เข้าใจข้าเลย ข้าทำอะไรผิดหรือเปล่า?" นางถามเสียงเบาราวกับกลัวว่าคำกล่าวของตนจะลอยไปถึงหูของใครอื่น

หยางหนิงและเสี่ยวลี่ต่างก็หันมามองหน้ากัน ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างขบขัน "บางทีคุณชายหวังอาจจะเงินอายุก็ได้ล่ะ" หยางหนิงกล่าวพลางยิ้ม "ข้าเคยอ่านนิยายที่มีเรื่องราวคล้าย ๆ กันนี้ ในเรื่องนั้นฝ่ายชายเงอะงะและ

ทำอะไรผิดพลาดในคืนแรก แต่สุดท้ายก็กลายเป็นเรื่องตลกที่ทำให้ทั้งคู่หัวเราะ และใกล้ชิดกันมากขึ้น"

เสียวลีพยักหน้าเห็นด้วย "ใช่เจ้าคะ บางครั้งความผิดพลาดก็ทำให้เราได้เรียนรู้และเข้าใจกันมากขึ้น บางทีคืนนี้คุณชายหวังอาจจะกล้าขึ้นก็ได้นะเจ้าคะ"

ลีหยาดถอนหายใจลึก รู้สึกกังวลใจ "ข้าหวังว่าเขาจะเพียงแค่เงินอายุ แต่ข้าก็อดคิดไม่ได้ว่าเขาอาจจะไม่ชอบข้า ข้าพยายามทำทุกอย่างให้ดีที่สุด แต่เมื่อเขาไม่เข้าใกล้ข้าเลย ข้าก็อดสงสัยไม่ได้ว่าข้าทำอะไรผิดไปหรือเปล่า ข้ากลัวว่าเขาจะไม่พอใจในตัวข้า หรืออาจจะมึนงงที่ข้าควรปรับปรุง ข้ารู้สึกไม่มั่นใจในตัวเองเลยจริง ๆ"

หยางหนิงยิ้มให้กำลังใจ "อย่าคิดมากเลยลีหยาด บางทีเขาอาจจะต้องการเวลาในการปรับตัว ข้ารู้ว่าเจ้ามีเสน่ห์และความอบอุ่นที่ใคร ๆ ก็ต้องหลงรัก"

ลีหยาดรู้สึกผ่อนคลายขึ้นเล็กน้อย "ข้าจะลองอีกครั้งในคืนนี้ ขอบใจเจ้ามากนะ หยางหนิง เสียวลี"

หยางหนิงพยักหน้าอย่างมุ่งมั่น ก่อนจะหันไปสั่งเสียวลี "เสียวลี ไปเตรียมน้ำอาบให้ลีหยาด ข้าจะกลับไปที่จวนของข้าแล้วจะรีบกลับมา" นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความตั้งใจ

เสียวลีรีบออกไปเตรียมน้ำอาบตามคำสั่ง ขณะที่หยางหนิงวิ่งกลับไปยังจวนของตนเอง ไม่นานนัก หยางหนิงก็กลับมาพร้อมกับห่อสมุนไพรขนาดใหญ่ในมือ "นี่เป็นสมุนไพรสูตรลับของตระกูลข้า" นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม "สตรีใดได้"

อาบแล้วตัวจะหอม บุรุษทั้งหลายจะต้องหลงใหล"

เสี่ยวลี่รับห่อสมุนไพรจากหยางหนิงด้วยความตื่นเต็น "ข้าจะเอาใส่น้ำให้คุณหนูอาบเดี๋ยวนี้เจ้าคะ" นางกล่าวพลางรีบไปเตรียมน้ำอาบให้ลี่หย่า

เมื่อทุกอย่างพร้อม หยางหนิงก็พาลี่หย่าลงในอ่างน้ำอุ่นที่มีกลิ่นหอมของสมุนไพรอบอวลอยู่รอบ ๆ บรรยากาศในห้องน้ำเต็มไปด้วยความอบอุ่นและความห่วงใยจากสหายสนิทและสาวใช้ที่ซื่อสัตย์

หยางหนิงไม่รอช้าที่จะเริ่มต้นกำกับการอาบน้ำให้ลี่หย่าอย่างละเอียดนางชี้แนะด้วยความเอาใจใส่

"ตรงนี้ต้องขัดเบา ๆ นะลี่หย่า" หยางหนิงกล่าวพลางยิ้ม "สมุนไพรนี้จะทำให้ผิวของเจ้าหอมและนุ่มนวล"

เสี่ยวลี่ที่อยู่ข้าง ๆ ก็ไม่ยอมน้อยหน้า นางช่วยล้างผมของลี่หย่าอย่างอ่อนโยน "คุณหนูจะต้องสวยที่สุดในคืนนี้แน่นอนเจ้าคะ" นางกล่าวด้วยความมั่นใจ เสียงหัวเราะคิกคักของทั้งสองดังขึ้นเป็นระยะ ๆ เมื่อหยางหนิงและเสี่ยวลี่ต่างก็พยายามทำให้การอาบน้ำครั้งนี้เป็นประสบการณ์ที่ผ่อนคลายและสนุกสนาน

หยางหนิงหยิบฟองน้ำขึ้นมาและเริ่มขัดผิวของลี่หย่าด้วยความระมัดระวัง "เจ้ารู้ไหมลี่หย่า สมุนไพรนี้เป็นสูตรลับของตระกูลข้า สตรีใดได้อาบแล้วตัวจะหอม บุรุษทั้งหลายจะต้องหลงใหล" นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ

ลี่หย่าหัวเราะเบา ๆ "ข้าหวังว่ามันจะได้ผลนะ ข้ารู้สึกดีขึ้นมากแล้ว" นางกล่าวด้วยรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความซาบซึ้ง

เสียวลีที่กำลังล้างผมให้ลีหยาก็เสริมขึ้น "คุณหนูไม่ต้องกังวลเลยเจ้าคะ ค่ะ ค่ะ คุณชายหวังจะต้องประทับใจแน่นอน" นางกล่าวพลางบีบผมของลีหยาเบา ๆ เพื่อให้หน้าผมฟูไปพร้อมผมเข้าไป

บรรยากาศในห้องน้ำเต็มไปด้วยความอุ่นใจเล็กน้อย แต่ก็อบอุ่นและเต็มไปด้วยความรัก หยางหนิงและเสียวลีต่างก็ทำหน้าที่ของตนอย่างขะมักเขม้น ทั้งสองช่วยกันดูแลลีหยาประดุจอาบน้ำให้ทารกแรกเกิด ความใส่ใจในรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของพวกนางทำให้ลีหยารู้สึกได้รับการดูแลและห่วงใยอย่างแท้จริง

เมื่อการอาบน้ำเสร็จสิ้น ลีหยารู้สึกสดชื่นและมั่นใจมากขึ้น นางรู้สึกขอบคุณในน้ำใจของสหายสนิทและสาวใช้ที่คอยอยู่เคียงข้างนางเสมอ "ขอบใจเจ้าทั้งสองคนมาก ข้ารู้สึกดีขึ้นมาจริง ๆ" ลีหยากล่าวด้วยรอยยิ้ม

ลีหยารู้สึกอบอุ่นใจอย่างมาก น้ำใจของสหายและบ่าวที่มีต่อนางทำให้นางรู้สึกได้รับการดูแลและห่วงใยอย่างแท้จริง "ข้ารู้สึกดีขึ้นมา ขอบใจเจ้าทั้งสองคนจริง ๆ" นางกล่าวด้วยรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความซาบซึ้ง

การอาบน้ำในวันนี้ไม่เพียงแต่ทำให้ลีหยารู้สึกสดชื่น แต่ยังทำให้นางรู้สึกถึงความรักและความห่วงใยจากสหายสนิทและสาวใช้ที่คอยอยู่เคียงข้างนางเสมอ นางตัดสินใจที่จะพยายามทำให้ความสัมพันธ์กับหวังหยางดีขึ้นในคืนนี้ และหวังว่าเขาจะเปิดใจและยอมรับนางในที่สุด

chapter 24 : ซ้ำยังไม่มีหลักฐาน

เมื่อยามเย็นแห่งการรอคอยมาถึง ลีหยากับเสี่ยวลี่และหยางหนิงกำลังช่วยกันทำขนมในห้องครัวเล็ก ของจวนสกุลหวัง

ลีหยามองดูแป้งที่นางกำลังนวดด้วยความตั้งใจ แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยความกังวลเกี่ยวกับการแต่งงานกับหวังหยาง

"คุณหนูเจ้าคะ ข้าคิดว่าถ้าท่านลองทำท่าทางที่เคยเห็นในนิยายประโลมโลก อาจจะช่วยดึงดูดความสนใจของคุณชายหวังได้" เสี่ยวลี่กล่าวพลางยิ้มแยมดวงตาของนางเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น

เสี่ยวลี่และหยางหนิงมองหน้ากัน รู้ว่าลีหยายังกังวลเรื่องหวังหยาง ทั้งสองจึงพยายามปลอบใจ

"คุณหนู อย่าลืมหิคะ ท่านเป็นศิษย์เอกของอาจารย์หลี่ชิงเหยาเซียนนะ เจ้าคะ" เสี่ยวลี่กล่าวพลางยิ้มกว้าง

หยางหนิงพยักหน้าเห็นด้วย "ใช่ ๆ ในปฐพีนี้ ข้อมูลเรื่องเกี่ยวกับประโลมโลก ล้วนบรรจุอยู่ในหัวของเจ้าทั้งหมด เจ้าเหมือนบรรณารักษ์สี่อลามกของแผ่นดินนี้เซียนนะ การทำให้สามมีสติใจ ไม่เกินความสามารถของเจ้าหรอก"

ลีหยาดึงกับหัวเราะออกมา "พวกเจ้ากล่าวเกินไปแล้ว ใครผ่านมาได้ยินจะคิดว่าข้าเป็นคนเช่นไร"

ทั้งสามนางหัวเราะเบา ๆ พलगปรายตามองกัน เสียงหัวเราะของพวกนางดังก้องไปทั่วห้องครัวเล็ก ๆ ทำให้บรรยากาศเต็มไปด้วยความสนุกสนานและความอบอุ่น

"ข้าว่าคุณหนูไม่ต้องกังวลหรอกเจ้าคะ" เสี่ยวลี่กล่าวพลางยิ้ม "คุณหนูเจ้าคะ ความเป็นตัวของตัวเองนั้นเปรียบดังแสงจันทร์ในคืนมีดมืด แม้ไม่เจิดจ้าแต่กลับงดงามและตราตรึงใจผู้คนนะเจ้าคะ"

หยางหนิงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ หันไปมองเสี่ยวลี่ด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะกล่าวชมด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "คำกล่าวของเจ้านั้นคมคายยิ่งนัก ดุจหยกงามที่ถูกเจียรระโนอย่างประณีต แม้เป็นเพียงคำเรียบง่าย แต่กลับลึกซึ้งและกินใจ"

จากนั้นนางหันไปหาลี่หย่า พลางกล่าวเสริม "ใช่แล้วลี่หย่า ข้าว่าคุณชายหวังอาจจะชอบท่านในแบบที่ท่านเป็นก็ได้นะ"

ลี่หย่ารู้สึกผ่อนคลายขึ้นเมื่อได้ยินคำกล่าวของสหายสนิท ขณะที่หยางหนิงกล่าว นางก็อดคิดถึงสิ่งที่ตนเคยเห็นไม่ได้ ภาพเหตุการณ์ที่หวางหลินสหายสนิทของหวังหยาง จับบันทึยของหวังหยางหน้าหอเสี่ยวเมฆาแวบเข้ามาในหัว รวากับภาพนั้นถูกสลักไว้ในความทรงจำของนางอย่างลบไม่ออก

‘หรือว่า... ท่านหวังหยางชอบบุรุษด้วยกันเอง?’ ความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัวของหยางหนิงอย่างไม่อาจห้ามได้ นางเกือบเปลือกล่าวออกมา แต่ก็ต้องรีบปิดปากตัวเองไว้ทันที ดวงตาของนางเบิกกว้างเล็กน้อย ก่อนจะก้มหน้าลงเพื่อซ่อนความสับสนที่ฉายชัดในแววตา

‘ไม่ได้! ข้าจะคิดเช่นนี้ไม่ได้!’ หยางหนิงพยายามสลัดความคิดนั้นออกไป แต่ถึงนางพยายามลืม ภาพของหวางหลินกลับยิ่งชัดเจนขึ้นในหัวของนาง ใบหน้าหล่อเหลาของเขา ดวงตาคมกริบที่เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ และรอยยิ้มที่มุมปากซึ่งดูเหมือนจะซ่อนความลับบางอย่างไว้... ทุกอย่างลอยวนเวียนอยู่ใน

ความคิดของนางไม่หยุด

‘หวางหลิน...’ หยางหนิงกัดริมฝีปากเบา ๆ พยายามห้ามตัวเองไม่ให้คิดถึงเขา แต่ภาพของเขากลับยิ่งชัดเจนขึ้น ราวกับเขายืนอยู่ตรงหน้านาง หุ่นสง่าผ่าเผยของเขาในชุดทหารที่รัดรูปเผยให้เห็นกล้ามเนื้อที่แข็งแกร่ง และท่าทางที่ดูมั่นใจในตัวเองจนเกินพอดี ทำให้นางรู้สึกเหมือนหัวใจเต้นแรงขึ้นโดยไม่รู้ตัว

‘ไม่! ข้าจะคิดถึงเขาไม่ได้!’ หยางหนิงพยายามเบนความสนใจไปที่บทสนทนาของลีหย่าและเสี่ยวลี่ แต่เสียงหัวเราะของพวกนางกลับกลายเป็นเสียงเบา ๆ ที่เลือนลางในหูของนาง ราวกับโลกทั้งใบของนางถูกรอบงำด้วยภาพของหวางหลิน

นางพยายามนึกถึงสิ่งอื่นเพื่อสลัดภาพนั้นออกไป แต่ยิ่งนางพยายามลืมนภาพมือขาวของหวางหลินจับบั้นท้ายของหวังหยางหน้าหอเสี้ยวเมฆาก็ยิ่งชัดเจนขึ้นในหัวของนางอีกครั้ง รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของเขา และท่าทางที่ดูเหมือนจะหยอกล้อกันอย่างสนิทสนม ทำให้นางอดคิดไม่ได้ว่า... หรือว่าความสัมพันธ์ระหว่างหวังหยางและหวางหลินจะลึกซึ้งกว่าที่ใคร ๆ คิด?

‘ไม่จริง! เป็นไปไม่ได้!’ หยางหนิงส่ายหน้าเบา ๆ พยายามห้ามตัวเองไม่ให้คิดไปไกลกว่านี้ แต่หัวใจของนางกลับเต้นแรงขึ้นทุกครั้งที่นึกถึงภาพนั้น นางรู้สึกเหมือนมีบางสิ่งบางอย่างที่นางไม่อยากจะยอมรับกำลังค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในใจของนาง

‘หรือว่า... ข้ากำลังสนใจหวางหลิน?’ ความคิดนี้ทำให้หยางหนิงรู้สึกเหมือนถูกสายฟ้าฟาด นางรีบส่ายหน้าแรงขึ้นเพื่อปฏิเสธความคิดนั้น ‘ไม่จริง! ข้าไม่ได้สนใจเขา! ข้าแค่... ข้าแค่สงสัยในความสัมพันธ์ของเขากับหวังหยาง

เท่านั้น?’

แต่ถึงนางพยายามปฏิเสธ ความรู้สึกบางอย่างในใจของนางก็ยิ่งชัดเจนขึ้น นางจำได้ถึงครั้งแรกที่ได้พบหวางหลินในงานเลี้ยงของจวนสกุลหวัง เขาเป็นชายหนุ่มที่โดดเด่นที่สุดในงาน ด้วยรูปร่างสูงใหญ่และท่าทางที่มั่นใจในตัวเอง จนเกินพอดี แม้เขาจะไม่ได้กล่าวอะไรมาก แต่ทุกการเคลื่อนไหวของเขากลับดึงดูดสายตาของผู้คนรอบข้าง รวมถึงหยางหนิงเองด้วย

‘ไม่! ข้าจะคิดถึงเขาไม่ได้!’ หยางหนิงพยายามห้ามตัวเองอีกครั้ง แต่ภาพของหวางหลินกลับยิ่งชัดเจนขึ้นในหัวของนาง รวากับเขากำลังยืนอยู่ตรงหน้านางจริง ๆ นางรู้สึกเหมือนหัวใจของนางกำลังเต้นแรงขึ้นทุกครั้งที่นี่ถึงเขา

‘หรือว่า... ข้ากำลังหลงใหลในตัวเขา?’ ความคิดนี้ทำให้หยางหนิงรู้สึกเหมือนถูกดึงเข้าสู่ความสับสนที่นางไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ นางพยายามห้ามตัวเองไม่ให้คิดไปไกลกว่านี้ แต่หัวใจของนางกลับไม่ยอมฟัง

‘ไม่จริง! ข้าไม่ได้หลงใหลในตัวเขา! ข้าแค่... ข้าแค่สงสัยในความสัมพันธ์ของเขากับหวังหยางเท่านั้น!’ นางพยายามโน้มน้าวตัวเองอีกครั้ง แต่ความรู้สึกบางอย่างในใจของนางกลับยิ่งชัดเจนขึ้น

หยางหนิงถอนหายใจเบา ๆ พยายามดึงตัวเองกลับมาสู่ความเป็นจริง นางมองไปที่ลิ่หย่าและเสี่ยวลี่ที่กำลังหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน และพยายามบอกตัวเองว่า นางไม่ควรปล่อยให้ความคิดฟุ้งซ่านนี้มารบกวนจิตใจของนาง

‘ข้าจะไม่คิดถึงเขาอีก!’ นางบอกตัวเองในใจ แต่ลึก ๆ แล้ว นางรู้ดีว่า

นางไม่อาจลบภาพของหวางหลินออกจากหัวของนางได้ง่าย ๆ หยางหนิงรู้สึก
ว่ามันยังไม่มีหลักฐานแน่ชัด และไม่ยอมให้ลี้หย่าต้องกังวลไปมากกว่านี้ นาง
สุดท้ายใจ เพื่อตึงสติกลับมาสนใจในสิ่งที่ลี้หย่าและเสี่ยวลี่กำลังสนทนากัน

ทั้งสามนางยังคงหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน เสียงหัวเราะของพวกนาง
ดังก้องไปทั่วห้องครัว ทำให้บรรยากาศเต็มไปด้วยความสุขและความอบอุ่น ลี้
หย่ารู้สึกมีกำลังใจมากขึ้นที่จะเผชิญหน้ากับความท้าทายที่รออยู่ข้างหน้า

เสี่ยวลี่กล่าวขึ้นด้วยความตื่นเต้น "คุณหนู ๆ ข้าจำได้แล้ว ในหนังสือ
นิยายเล่มหนึ่ง มีท่าแบบนี้!"

นางริบวางแบ่งในมือลง แล้วเริ่มทำท่าช่วยวนตามแบบในรูปหนังสือที่
เคยอ่าน นางยกมือขึ้นอย่างช้า ๆ และบิดตัวเล็กน้อย พยายามทำท่าทางที่คิด
ว่าเชือกซี่ที่สุด แต่กลับดูงอแงและตลกมากกว่าจะเข้าวน

ลี้หย่าและหยางหนิงมองดูด้วยความสนใจ แต่ก็อดหัวเราะไม่ได้เมื่อเห็น
ท่าทางของเสี่ยวลี่ที่ดูเหมือนจะพยายามอย่างเต็มที่

"เสี่ยวลี่ ข้าว่าท่าที่เจ้าทำดูเหมือนกำลังพยายามเต้นรำมากกว่าจะ
ช่วยวนนะ" หยางหนิงกล่าวพลางหัวเราะ

คากกล่าวว่านี่ทำให้ลี้หย่าหัวเราะตามอีกคร้

เสี่ยวลี่หัวเราะเงิน ๆ "ข้าก็แค่พยายามช่วยคุณหนูเท่านั้นเองเจ้าคะ"

บรรยากาศเต็มไปด้วยความสุขและความอบอุ่น ลี้หย่ารู้สึกผ่อนคลาย
และมีกำลังใจมากขึ้นที่

chapter 25 : ข้าเองเจ้าค่ะ

เสี่ยวลี่ วิ่งเข้ามาในห้องด้วยความตื่นเต้น "คุณหนูเจ้าค่ะ! องค์กรรักษ์หวังกลับมาที่จวนแล้วเจ้าค่ะ!" นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความยินดี

ลี้หย่าที่นั่งรออยู่ในห้องด้วยความหวัง นางได้เตรียมอาหารเย็นอย่างพิถีพิถัน หวังว่าหวังหยางจะสนใจและยอมใช้เวลาร่วมกับนาง แต่เวลาผ่านไปนานมากแล้วก็ยังไม่เห็นหวังหยางเข้ามา ความหวังของนางเริ่มจางหายไปทีละน้อย

จนกระทั่งเสี่ยวลี่ สาวใช้ผู้ซื่อสัตย์ รีบเร่งวิ่งเข้ามาในห้องอีกหน ด้วยท่าที่ร้อนรน "คุณหนูเจ้าค่ะ ข้าแอบเห็นคุณชายหวังหยางเดินไปยังห้องสมุดของจวนเจ้าค่ะ" นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความตื่นเต้นยินดี

ลี้หย่ารู้สึกใจเต้นระรัวเมื่อได้ยินข่าวนี้นี้ แม้จะผิดหวังที่หวังหยางไม่ได้กลับมาหานางที่ห้อง แต่ก็ยังมีความหวังเล็ก ๆ ว่าจะได้พบเขา นางตัดสินใจที่จะไม่ยอมแพ้และเดินตามหวังหยางไปที่ห้องสมุดของจวน หวังว่าจะได้ กล่าวคุยและทำความเข้าใจกับเขาให้มากขึ้น

เมื่อมาถึงห้องสมุด ลี้หย่าพบว่าหวังหยางนอนหลับอยู่บนเก้าอี้หนึ่งตัวใหญ่ ร่างสูงใหญ่และสง่างามของเขาในชุดองค์กรรักษ์ดูโดดเด่นแม้ในยามหลับ ชุดองค์กรรักษ์ที่ตัดเย็บอย่างประณีตเน้นให้เห็นถึงกล้ามเนื้อที่แข็งแกร่งและรูปร่างที่สมส่วน

ใบหน้าหล่อเหลาดูสงบและไร้กังวล ดวงตาที่ปิดสนิทเผยให้เห็นถึงความอ่อนโยนที่ซ่อนอยู่ภายใต้ท่าที่เย็นชา จมูกโด่งเป็นสันและริมฝีปากบางที่มักจะมึน รอยยิ้มบางเบาเมื่อยามตื่น ทำให้เขาดูราวกับเทพบุตรที่หลับใหลอยู่ในห้วง

นิทรา

ลี้หยามองดูเขาด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย ทั้งชื่นชมและหวังว่าจะได้เข้าไปใกล้เขามากขึ้น

แสงจันทร์ส่องผ่านหน้าต่างกระจกสี สะท้อนเป็นประกายระยิบระยับบนพื้นหินอ่อน กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของกระดาษเก่าและหมึกจีนลอยอบอวลอยู่ในอากาศ เสียงลมพัดผ่านใบไม้ภายนอกสร้างบรรยากาศที่เงียบสงบและลึกลับ

ลี้หยาก้าวเข้าไปใกล้ ๆ หวังหยางอย่างเงียบ ๆ ทุกย่างก้าวของนางเต็มไปด้วยความระมัดระวัง หัวใจของนางเต้นระรัวด้วยความตื่นเต้นและความอายที่ผสมปนเปกัน

นางรู้สึกถึงความร้อนที่แผ่ซ่านขึ้นมาบนใบหน้า รวบรวมความรู้สึกทั้งหมดของนางถูกเปิดเผยออกมาในยามนี้ แต่ถึงกระนั้น นางก็พยายามรวบรวมความกล้าเพื่อเข้าไปปลุกเขา

ความคิดที่ว่าหวังหยางอาจจะตื่นขึ้นมาและเห็นนางในสภาพนี้ทำให้นางรู้สึกประหม่า นางไม่แน่ใจว่าควรจะทำอย่างไรหากเขาตื่นขึ้นมาและพบว่านางอยู่ใกล้ชิดเขาเช่นนี้ แต่ความห่วงใยที่มีต่อเขาก็ทำให้นางก้าวต่อไป นางไม่ต้องการให้เขาต้องทนหนาวในยามค่ำคืน

"คุณชายหวังเจ้าคะ..." ลี้หยาทิมพำเบา ๆ ด้วยเสียงที่แทบจะเป็นเสียงกระซิบ นางค่อย ๆ คลี่ผ้าห่มออกด้วยความระมัดระวัง หวังจะห่มให้เขาเพื่อไม่ให้เขาต้องหนาวในยามค่ำคืน มือของนางสั่นเล็กน้อยขณะที่นางพยายามจัดผ้าห่มให้คลุมร่างของเขาอย่างเบามือ

ในขณะที่นางทำเช่นนั้น นางก็อดไม่ได้ที่จะมองใบหน้าของหวังหยางที่หลับใหลอยู่ ใบหน้าที่ดูสงบและไร้กังวลของเขาทำให้นางรู้สึกอุ่นใจ แต่ในขณะที่

เดียวกันก็ทำให้นางรู้สึกหวั่นไหว นางรู้สึกถึงความใกล้ชิดที่ไม่เคยมีมาก่อน และนั่นทำให้หัวใจของนางเต้นแรงยิ่งขึ้น

ลีหยาพยายามหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ แต่ความตื่นเต้นและความอายก็ยังคงอยู่ นางรู้ว่าการกระทำของนางอาจจะดูบ้าบิ่น แต่ความรู้สึกที่มีต่อหวังหยางก็ทำให้นางไม่สามารถห้ามใจได้ นางเพียงหวังว่าเขาจะไม่ตื่นขึ้นมาในขณะที่นางยังคงอยู่ใกล้ชิดเขาเช่นนี้

แต่หวังหยางที่มีวรยุทธ์ฝึกมาอย่างดีนั้น แม้ในยามหลับไหล ประสาทสัมผัสของเขาก็ตื่นตัวพร้อมรับมือกับทุกสถานการณ์ ร่างกายของเขาได้รับการฝึกฝนมาอย่างหนักหน่วงตั้งแต่วัยเยาว์ ทำให้เขามีความสามารถในการตอบสนองต่อสิ่งรอบข้างได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

ในขณะที่ลีหยาก้าวเข้ามาใกล้ตัวเขา หวังหยางที่อยู่ในสภาวะกึ่งหลับกึ่งตื่นก็รู้สึกถึงการเคลื่อนไหวที่ผิดปกติทันที สัญชาตญาณการป้องกันตัวที่ฝังลึกในจิตใจของเขาถูกกระตุ้นขึ้นมาในพริบตา แม้จะยังสลึมสลือ แต่ร่างกายของเขาก็เคลื่อนไหวอย่างอัตโนมัติ

ด้วยความรวดเร็วและความชำนาญ หวังหยางคว้าคอของลีหยาไว้แน่นก่อนจะพลิกตัวนางลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว การเคลื่อนไหวของเขาเต็มไปด้วยความมั่นคงและเด็ดขาด รวากับนักรบที่พร้อมจะเผชิญหน้ากับศัตรูในทุกขณะ

"ใครนะ!"

เขาตะโกนออกมาด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความระแวงระวัง ดวงตาของเขาเบิกกว้าง มองไปรอบ ๆ อย่างรวดเร็วเพื่อประเมินสถานการณ์ แม้จะยังไม่สามารถปรับสายตาให้ชัดเจนได้เต็มที่ แต่เขาก็พร้อมที่จะปกป้องตัวเองและคน

ที่เขารัก

ในเสี้ยววินาทีนั้น หวังหยางก็รู้สึกถึงความนุ่มนวลของร่างที่เขาจับไว้ และกลิ่นหอมอ่อน ๆ ที่คุ้นเคยก็ทำให้เขารู้สึกตัวว่าเป็นลีหยา ไม่ใช่ศัตรูที่เขา คาดคิด ความตื่นตระหนกในใจของเขาค่อย ๆ จางหายไป แทนที่ด้วยความรู้สึก ผิดและความลำบากใจ

"ข้าเองเจ้าค่ะ! ลีหยา!"

นางร้องออกมาด้วยความตกใจ เสียงของนางทำให้หวังหยางผ่อนคลาย ลง เขารีบปล่อยมือจากคอของนางและถอยห่างออกมาเล็กน้อย ใบหน้าของเขา เต็มไปด้วยความรู้สึกผิดที่ทำให้นางตกใจ

ในความสับสนอลหม่าน หวังหยางพลันเผลอใช้มืออีกข้างที่ตั้งใจจะชี้ สกัดจุดศัตรู กลับไปสัมผัสยังทรงอกนุ่มของลีหยาโดยไม่ทันรู้ตัว ทั้งสองต่าง ตกตะลึงและหยุดนิ่งไปชั่วขณะ ราวกับเวลาหยุดหมุนในห้วงนั้น

chapter 26 : ไม่ใช่อย่างที่พวกท่านคิดนะเจ้าคะ

หวังหยางยืนนิ่งงัน รวากับวิญญาณหลุดลอยออกจากร่าง เมื่อมือของเขาผล่อไปสัมผัสตุ่มทรวงอกนุ่มของลี่หย่า แม้เหตุการณ์จะเป็นเพียงอุบัติเหตุ

ทว่าชั่วขณะหนึ่งที่ร่างนางบอบบางทอดกายอยู่เบื้องหน้า กลิ่นหอมละมุนจากดอกไม้ที่ติดตัวนางมาทุกครานั้นลอยเข้ามากระทบจมูกเขาอย่างนุ่มนวล หัวใจของเขาเต้นถึงจนแทบไม่อาจควบคุม ใบหน้าแดงฉานราวกับเพลิงแห่งความอัปอาย แม้เขาจะเป็นหัวหน้าองค์กรยักษ์เสือแพรผู้ยิ่งใหญ่ แต่ยามนี้กลับรู้สึกราวกับเป็นเด็กหนุ่มอ่อนต่อโลก

ร่างกายของเขาถูกดึงดูดเคลื่อนเข้าใกล้ลี่หย่ามากขึ้นโดยไม่รู้ตัว ใบหน้าของเขาใกล้ใบหน้าของนางเรื่อย ๆ จนเขาสามารถสัมผัสได้ถึงลมหายใจแผ่วเบาของนาง กลิ่นหอมละมุนจากตัวนางเหมือนมนตร์สะกดให้เขาลืมทุกสิ่งรอบกายเหมือนมีเพียงเขาและนางเท่านั้น ขณะที่หัวใจของเขาเต้นรัว มือข้างหนึ่งของเขาผลอยกขึ้น รวากับสัญชาตญาณในใจบอกให้เขาทำในสิ่งที่ตนรู้ว่าไม่ควรทำ แต่ก็ยากจะหยุดยั้ง

แววตาของหวังหยางเต็มไปด้วยความสับสน ความรู้สึกสองด้านในใจต่อสู้กันดุเดือด ทั้งความละอายที่บอกให้เขาถอยห่าง กับความปรารถนาที่บีบคั้นหัวใจเขาให้เคลื่อนเข้าใกล้นางอย่างไม่อาจควบคุม

ขณะที่ใบหน้าของเขาโน้มต่ำลงใกล้นางมากขึ้นเรื่อย ๆ นางก็พยายามขยับตัว ลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว ทว่าเพียงแค่ขยับ ร่างของหวังหยางก็ผลอกัมลงมาใกล้นางอีกครั้งเหมือนแรงดึงดูดที่มีอาจต้านทานได้

หัวใจของลี่หย่าก็เต้นแรงแทบจะหลุดออกมา นางไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น

ความรู้สึกมากมายปะทะเข้าหัวใจไม่หยุดหย่อน นางมองเขาด้วยแววตาฉงนสงสัย ความเงิบงันรอบตัวทำให้ทุกสัมผัสเด่นชัดยิ่งขึ้น

ลมหายใจอุ่น ๆ ของหวังหยางแผ่วเบาใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ระยะระหว่างพวกเขาแทบไม่เหลือ ทุกอย่างราวกับชะงักไปในบรรยากาศที่คับคั่งด้วยความเคร่งเครียดและความรู้สึกที่มีอาจอธิบาย เสียงหัวใจเต้นที่ไม่เป็นจังหวะของทั้งสองคนแทรกเข้ามาในความเงิบ

ทันใดนั้น...

"ว้าย! นี่พวกเจ้าทำอะไรกัน!"

เสียงฮูหยินหวังผู้เป็นมารดาของหวังหยางดังแหลม หลังประตูห้องสมุดถูกผลักออกด้วยแรงอันไม่คาดคิด สาวใช้หลายคนตามเข้ามา และเสียงล้อที่ตามเข้ามาทำยสุดของขบวน ดวงตาพวกนางต่างเบิกโพลง ราวกับเห็นสิ่งที่มีอาจปกปิดได้

หวังหยางผล่ลุกขึ้นด้วยความรวดเร็ว ราวกับเพลิงลุกลามบนใบหน้าสีแดงกำ เขารีบถอยห่างจากลีหย่า พยายามอธิบายด้วยเสียงประหม่า "มิใช่อะไรอย่างที่พวกท่านคิด มันเป็นเพียงอุบัติเหตุเท่านั้น!"

พวกสาวใช้พากันหัวเราะคิกคัก ใบหน้าเต็มไปด้วยความยินดีที่กลบความเขินอาย สาวใช้ผู้หนึ่งเอ่ยอย่างล้อเลียน

"คุณหนูตัวน้อย ๆ ของตระกูลหวังคงใกล้จะมาถึงแล้วกระมัง "

ลีหย่าหนึ่งนิ่ง ความพยายามจะกล่าวแก้ตัวล้วนสูญสิ้นไป เมื่อคำ กล่าวติดอยู่ในลำคอ หัวใจนางเต้นแรงไม่แพ้หวังหยาง ยิ่งคิดถึงภาพที่คนอื่นได้เห็น

นางยิ่งกระดากอายหนักกว่าเดิม

"มีใช่... ข้า... หวังหยางเพียงช่วยข้าเท่านั้น..."

"ช่วยอย่างนั้นรี?" ฮูหยินหวังแสรังทำเป็นตกตะลึง "ข้าเห็นเต็มสองตาว่าพวกเจ้ากระชั้นชิดกันเพียงใด อืม ดี ๆ ข้าคงได้อุ้มหลานในเร็ววันนี้กระมัง"

หวังหยางยืนอึ้ง ไม่รู้จะเอ่ยสิ่งใด มองลี้หย่าแล้วก็เหลือบไปที่สาวใช้ด้านหลังฮูหยินหวังที่ลอบยิ้มกันอย่างสนุกสนาน อับอายจนมิอาจตอบโต้ สาวใช้ทุกคนต่างกล่าวถึงลูกหลานในอนาคตที่ยังมิได้ถือกำเนิด แต่ใจเขากลับสับสน รู้สึกถึงสิ่งหนึ่งที่ก่อตัวจากส่วนลึกของจิตใจอย่างมิอาจห้ามได้

"มีจำเป็นต้องอาย" ฮูหยินหวังเดินเข้ามาใกล้ ตบไหล่หวังหยางเบา ๆ "ข้าจะเตรียมตัวเป็นยาให้เร็วที่สุด!"

"แต่..." หวังหยางพยายามจะแย้ง แต่ดูเหมือนคำของเขาจะไม่มีผู้ใดใส่ใจ ลี้หย่าได้แต่นั่งด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน พยายามหลบสายตาที่จับจ้องนาง

ลี้หย่าเขินอายจนแทบมิอาจหาคำใดมาตอบ ใบหน้าของนางยิ่งแดงจนไม่รู้จะทำอย่างไร นางพยายามลุกขึ้น แต่ด้วยความอับอายและสายตาของทุกคนที่ยังจับจ้อง ทำให้นางยิ่งลุกลำบากขึ้นไปอีก

หวังหยางเห็นดังนั้น รีบยื่นมือไปช่วยนาง "ข้า... ข้าจะช่วยเจ้า" เขากล่าวอย่างแผ่วเบา ยื่นมือจับลี้หย่าประคองขึ้น

ทว่าในขณะที่เขาช่วยนางขึ้น หญิงสาวที่ยังอายจัดกลับพลัดลื่นล้มอีกครั้ง หวังหยางเองก็ตกลงไปด้วย ทำให้ทั้งสองนอนอยู่บนพื้นดังเดิม เสียงตกใจ

ของสาวใช้ดังลั่นอีกครั้ง

"นี่มันชะตาฟ้าลิขิตกรรมเจ้าคะ! ฟาลิขิตให้ท่านทั้งสองเป็นคู่กันแน่ ๆ!" สาวใช้เอ่ยพร้อมเสียงหัวเราะคิกคัก

หวังหยางและลี่หยานอนแน่นิ่ง มิรู้จะตอบสิ่งใด ความเข้าใจผิดยังคงก่ออยู่ในหัวของทุกคน ไม่มีผู้ใดยอมฟังคำอธิบายของพวกเขา

ซูหยินหวังยิ้มอย่างพอใจ ก่อนจะบอกให้สาวใช้ทั้งหลายว่า "พวกเจ้าไปได้แล้ว ๆ" และหันมาบอกหวังหยางและลี่หยานว่า "พวกเจ้าทั้งสองก็กลับไปพักผ่อนที่ห้องเสียเถิด" จากนั้นนางก็ไล่ต้อนสาวใช้ทั้งหมดออกจากห้องไป ส่วนนางออกห้องเป็นคนสุดท้าย

เมื่อเหลือเพียงลี่หยานและหวังหยางในห้อง บรรยากาศก็เปลี่ยนไปทันที ทั้งสองคนหน้าแดง เยินอาย ไม่กล้ามองหน้ากัน หวังหยางพยายามรวบรวมความกล้า ก่อนจะ กล่าวขึ้นเบา ๆ

"ข้า... ข้าจะพาเจ้าไปที่ห้อง"

ลี่หยานพยักหน้าเบา ๆ ไม่กล้าสบตาเขา หวังหยางจึงเดินนำลี่หยานไปที่ห้องของนาง เมื่อถึงห้อง หวังหยางเปิดประตูให้ลี่หยานเข้าไปก่อน เขายืนลึงเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจ กล่าวขึ้น "ข้าจะไม่รบกวนเจ้าแล้ว... ข้าจะนั่งอยู่ที่นี่"

ลี่หยานมองเขาด้วยความประหลาดใจ "เจ้าจะไม่นอนหรือ?"

หวังหยางยิ้มเขิน ๆ "ข้า... ข้าจะหลับหลับที่โต๊ะเอง เจ้าไม่ต้องห่วง"

ลีหยาพยักหน้าเข้าใจ แม้จะรู้สึกแปลก ๆ แต่ก็ไม่กล้า กล่าวอะไรอีก นางเดินไปที่เตียงของตน ส่วนหวังหยางก็นั่งลงที่โต๊ะ เขาฟูพกลับไปในที่สุด ทั้งให้บรรยากาศในห้องเต็มไปด้วยความเงียบสงบและความรู้สึกที่ยังคงค้างคาในใจของทั้งสองคน

ในความเงียบงันนั้น หัวใจของทั้งคู่ยังคงเต้นแรง รวาก็จะบอกว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นในวันนี้จะไม่จบลงเพียงแค่นี้

chapter 27 : เข้าต้องหาตัวช่วย

ลมอ่อน ๆ พัดผ่านตรอกกลับหยิน ทำให้แอบลอยเข้ามาแตะจมูกของลีหยาและเสี่ยวลี่ขณะพวกนางก้าวเดินไปตามเส้นทางแคบ ๆ ที่ทั้งเงียบสงบและลึกลับ

แม้จะเป็นตอนกลางวัน แต่ตรอกนี้ก็มืดทึบด้วยเงาของอาคารไม้เก่าแก่ที่เรียงรายขนานบสองข้างทาง ผนังที่ดูเหมือนจะเสื่อมสภาพตามกาลเวลาปกคลุมด้วยตะไคร่น้ำและฝุ่นผง

ลีหยายกผ้าคลุมศีรษะขึ้นปกปิดใบหน้าซึ่งดงามดั่งบุปผา ด้วยเกรงจะมีผู้ใดจำได้ว่าเป็นนาง นางรู้ว่าหากถูกจับได้ การเดินทางครั้งนี้จะไม่เพียงทำลายชื่อเสียงของตระกูล แต่ชีวิตของนางก็อาจจะพังทลายด้วยเช่นกัน

เสียงฝีเท้าของพวกนางสะท้อนตามผนังหินทราย เสี่ยวลี่ที่เดินตามอยู่ข้างหลังทำหน้าที่ตาสงสัย ก่อนจะเอ่ยขึ้นเบา ๆ ว่า “คุณหนูเจ้าคะ การสมรสเหมือนในนิยายที่คุณหนูอ่านไหมเจ้าคะ?”

ลีหยาหยุดเดินครู่หนึ่ง หันมามองเสี่ยวลี่ด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย ดวงตาคูสวยนั้นส่องประกายแห่งความสิ้นหวัง “ไม่เลย...” นางเอ่ยเสียงแผ่วเบา “เขาไม่ยอมเข้าหาเลยสักนิดเดียว”

เสี่ยวลี่ขมวดคิ้วเบา ๆ ขณะก้าวเท้าตามเจ้านายต่อ “หากเช่นนั้น ทำไมคุณหนูไม่ลองปรึกษาอาจารย์ลี่ ซิงเหยา เพื่อท่านจะมีสิ่งของที่ช่วยให้ชีวิตแต่งงานราบรื่นยิ่งขึ้นนะเจ้าคะ?”

คำกล่าวของเสี่ยวลี่กระทบความคิดของลีหยา นางเงียบงัน แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยความสับสน

นางมิใช่หญิงที่โง่เขลา นางรู้ว่าทางที่นางกำลังมุ่งหน้านี้เต็มไปด้วยความเสี่ยง แต่สิ่งที่หวังหยางไม่เคยสนใจในตัวนางทำให้นางรู้สึกสิ้นหวังยิ่งนัก รวากับการสมรสครั้งนี้เป็นเพียงข้อผูกพันที่ปราศจากความรัก

นางต้องการมากกว่านี้ นางต้องการหัวใจของเขา และหากต้องใช้วิธีใดก็ตามเพื่อให้ได้มาซึ่งความรักนั้น นางก็พร้อมจะทำ

เมื่อพวกนางก้าวเข้าสู่ตรอกลับหีนอย่างลับ ๆ เสียงกระซิบกระซาบของผู้คนที่เดินผ่านไปมาแว่วมาเป็นระยะ ๆ บ้างคุยกันถึงกิจการลับ บ้างก็กล่าวถึงเรื่องราวที่ไม่ชอบมาพากล

แววตาของผู้คนรอบข้างเต็มไปด้วยความหวาดระแวง พ่อค้าริมทางที่วางแผงขายของบางรายส่งสายตามองมาอย่างมีเลศนัย ท่ามกลางบรรยากาศอันเย็นเยือกและชวนให้หวาดกลัวนี้ ลีหยารู้สึกถึงความไม่ปลอดภัยที่แฝงตัวอยู่ทุกมุม แต่เสียวลีกลับกระซิบอย่างร่าเริง “คุณหนูเจ้าคะ...ท่านหลี่ บ้านซิงเหยาอยู่ด้านหน้าตรงนั่นเอง”

ลีหยามองตามนิ้วของเสียวลี และเห็นเรือนเก่าหลังหนึ่งที่อยู่ทรุดโทรมแต่มีเสน่ห์ลึกลับที่ลีหยาศึกเคยมาหลายครั้งอยู่ไม่ไกล ประตูไม้สีดำสนิทที่ดูเหมือนจะผ่านการใช้งานมาเนิ่นนาน เรียกให้นึกถึงความเร้นลับและความรู้ที่เก็บซ่อนอยู่ภายใน สายลมพัดผ่านทำให้ได้ยินเสียงกรอบแกรบของใบไม้ที่ลอยตามอากาศ ลีหยายืดตัวขึ้น ดวงตาของนางเปล่งประกายความมุ่งมั่น “เราไปกันเถอะ”

พอเปิดประตูเข้าไป ภายในห้องนั้นอากาศอับชื้น กลิ่นหอมฉุนของเครื่องเทศและสมุนไพรจีนลอยฟุ้งในอากาศ รอบ ๆ ตัวเต็มไปด้วยนิยายและ

ม้วนนิยายเก่า ๆ ที่กองเรียงรายอยู่ตามชั้น เสียงกรอบแกรบของพัดกระดาษที่อาจารย์หลี่ ซิงเหยา กำลังใช้เพื่อคลายร้อนดังเบา ๆ นางเงยหน้าขึ้นเมื่อเห็นลี้หย่าและเสี่ยวลี่เข้ามา “โอ้ คุณหนูลี้ มิได้เจอกันนาน ยินดีที่ท่านมาเยี่ยมเยือนซ้ำอีกครั้ง”

ลี้หย่าค้อมศีรษะเล็กน้อยด้วยความเคารพ “ข้ามาหาท่านด้วยธุระสำคัญ อาจารย์หลี่” น้ำเสียงของนางเคร่งขรึม แผงด้วยความจริงจัง

อาจารย์หลี่ยิ้มบาง ๆ “ธุระสำคัญ? มิใช่เรื่องของนิยายประโลมโลกที่เจ้าชอบหรรอกหรือ?”

ลี้หย่าส่ายหน้าเล็กน้อย “วันนี้ข้ามิได้มาเพื่อนิยาย ข้ามาเพื่อขอความช่วยเหลือจากท่าน”

“ความช่วยเหลือหรือ?” อาจารย์หลี่เลิกคิ้ว นัยน์ตาเปล่งประกายด้วยความสนใจ “ท่านต้องการสิ่งใดจากข้าล่ะ?”

ลี้หย่าลังเลอยู่ชั่วขณะก่อนจะตัดสินใจเอ่ยออกมา “ข้าต้องการบางสิ่ง... ที่จะช่วยให้สามีของข้าหันมาสนใจข้า”

เสี่ยวลี่ที่ยืนอยู่ข้างหลังรีบเสริม “คุณหนูหมายถึงสิ่งที่จะช่วยสามีขยันทำหน้าทีนะเจ้าคะ”

อาจารย์หลี่หัวเราะเบา ๆ อย่างรู้ทัน “อา ข้าคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งสำหรับหญิงเช่นเจ้า แต่เจ้าแน่ใจหรือว่าต้องการใช้วิธีนี้?”

ลี้หย่ามองอาจารย์หลี่ด้วยสายตามุ่งมั่น “ข้าต้องการให้ชีวิตแต่งงานของข้ามีความหมาย ข้ายอมเสี่ยง”

อาจารย์หลี่ยิ้ม “ถ้าเช่นนั้น ข้าจะให้เจ้าสิ่งที่คุณต้องการ”

หลี่ ซิงเหยาหยิบถุงสมุนไพรสีเทาออกมาช้าๆ แวตตาของนางเปล่งประกายด้วยความภาคภูมิใจ "นี่เป็นสมุนไพรพิเศษ หายากมาก ไม่มีสี ไม่มีกลิ่นผสมในเครื่องดื่มเพียงเล็กน้อย สามิเจ้าจะแข็งแรงเหมือนม้าศึก" นางหยุดมองลี้หยาก่อนจะยิ้มบางๆ "ไม่นานเจ้าจะมีบุตรแน่นอน ข้าไม่ได้ขายให้ใครง่าย ๆ ถ้าท่านไม่ใช่ลูกค้าที่ซื้อนิยายข้าเป็นประจำ ยากนักที่ข้าจะยอมขายให้"

ลี้หยามองถุงสมุนไพรตรงหน้าอย่างลังเล ก่อนจะหันไปมองเสี่ยวลี่ สาวใช้ที่ยืนอยู่ข้างๆ

เสี่ยวลี่เบิกตากว้างด้วยความตกใจที่ได้ยินราคา "100 ตำลึง!" นางกระซิบอย่างตื่นเต้น แต่ในใจกลับคล้ายมีบางอย่างดึงดูดใจ "นายหญิง ชื่อเกิดเจ้าคะ ข้าอยากมีนายน้อย" สายตาเสี่ยวลี่เต็มไปด้วยความหวังและตื่นเต้น

ลี้หยารู้สึกเขินอาย แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธความรู้สึกที่เหมือนจะถูกชักจูงนางสุดหายใจลึกลับ ก่อนจะพยักหน้าให้เสี่ยวลี่

เสี่ยวลี่รีบหยิบถุงเงินออกมาจากแขนเสื้อ ส่งให้หลี่ ซิงเหยาด้วยมือสั้นๆ "นี่เจ้าคะ เงิน 100 ตำลึง" นาง กล่าวด้วยเสียงแผ่วเบา

หลี่ ซิงเหยาได้เงินไปอย่างสงบ พร้อมกับมอบสมุนไพรให้กับลี้หย่า "ขอให้เจ้าโชคดีนะ" บัณฑิตกล่าวเบาๆ ก่อนจะโบกมือลา

ลี้หย่าและเสี่ยวลี่โค้งลาอย่างสุภาพ แล้วทั้งคู่ก็เดินออกจากบ้านหลี่ ซิงเหยาด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย ในใจของลี้หย่าที่นั่นเต็มไปด้วยความหวังที่ถูกจุดประกายขึ้นมา

chapter 28 : การบุกจับ

เสียงฝีเท้าของลี้หย่าและเสี่ยวลี่ดังก้องไปตามตรอกที่เงียบงัน พวกนางที่ออกจากบ้านของหลี่ ชิงเหยาด้วยใบหน้าแดงเรื่อจากความเขินอายที่เพิ่งซื้อสมุนไพรพิเศษมา เมื่อพวกนางกำลังจะเดินกลับไปทางบ้านของตน จู่ๆ เสียงฝีเท้าหนักๆ ก็สะท้อนเข้ามาใกล้

"นั่นเสียงอะไรหรือ?" เสี่ยวลี่หันมาถามด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ขณะที่ดวงตาของนางจับจ้องไปที่ต้นเสียง

ลี้หย่ามองไปยังทางตรอกแคบข้างหน้า แสงอาทิตย์ยามบ่ายที่ลอดผ่านรอยแตกของหลังคาบ้านหลังเก่าๆ ทำให้ทุกอย่างดูมืดมัว พวกนางยังคงเดินช้าๆ แต่ว่าเสียงฝีเท้าหนักนั้นใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว

"ข้าไม่แน่ใจ แต่...ข้ารู้สึกว่ามันไม่ปกติ" ลี้หย่าย่นคิ้ว นางยืนนิ่งฟังเสียงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมากล่าวกับเสี่ยวลี่ "เราอาจต้องรีบกลับแล้วล่ะ"

ก่อนที่ลี้หย่าจะได้เคลื่อนไหว เสียงคำสั่งของทหารก็ดังมาจากตรอกข้างหน้า "ค้นหาให้ทั่ว! ห้ามปล่อยให้ใครรอดไปได้!"

เสี่ยวลี่หันมามองลี้หย่าด้วยความตื่นตระหนก "นายหญิง! เราต้องรีบไปแล้วเจ้าค่ะ!"

"ใช่ เราต้องหลบออกจากที่นี่" ลี้หย่าตอบกลับอย่างเคร่งเครียด ความเย็นยะเยือกในอากาศทำให้นางรู้สึกเสียวสันหลัง พวกนางไม่อาจถูกจับได้ เพราะหากถูกจับได้ที่นี้ ชื่อเสียงของลี้หย่าจะถูกทำลายสิ้น

ทั้งคู่หันกลับไปยังบ้านของหลี่ ซิงเหยา แต่ทันทีที่พวกนางเดินกลับไป ถึงประตูของบ้าน เสียงปิดประตูดังโครมก็ดังขึ้น ประตูไม้โบราณที่ปิดลงด้วยความรุนแรงทำให้หลี่เหยาและเสี่ยวลี่สะดุ้ง ทั้งคู่พยายามวิ่งไปเคาะประตูเรียกหลี่ ซิงเหยา

"นางคงไม่ยอมเปิดให้เราเข้าไปแล้ว..." หลี่หยากกล่าวอย่างหมดหวัง นางหันไปมองเสี่ยวลี่ที่มีสีหน้าซีดเผือด

"ทำอย่างไรดีเจ้าคะ? เราจะถูกจับไหม?" เสี่ยวลี่ถามด้วยน้ำเสียงที่เริ่มสั่น นางกุมมือของตัวเองแน่น

หลี่หยายกมือขึ้นปรามให้เสี่ยวลี่สงบลง ก่อนจะมองไปรอบๆ ด้วยความรวดเร็ว "เราต้องหาทางหลบซ่อน อย่าตื่นตระหนก เสี่ยวลี่"

เสียงฝีเท้าทหารเริ่มดังใกล้เข้ามามากขึ้น เสียงเครื่องแบบทหารเสียดสีกับพื้นกรวด ทำให้ตรอกที่แคบอยู่แล้วดูน่ากลัวมากขึ้น หลี่หยาสูดหายใจลึก พยายามครุ่นคิดหาทางออกในสถานการณ์ที่กดดันนี้

"ไปทางนั้น!" หลี่หยาชี้ไปยังตรอกเล็กๆ ที่แยกออกไปจากถนนหลัก ตรอกนั้นมีมืดทึบและคดเคี้ยว แต่นั่นเป็นทางเดียวที่พวกนางจะสามารถหลบหนีได้โดยไม่ถูกจับตัว

เสี่ยวลี่พยักหน้าอย่างลนลาน ก่อนจะรีบก้าวเท้าตามหลี่หย่า ทั้งคู่วิ่งเร็วผ่านตรอกที่แคบและอึดอัด กลิ่นชื้นของกำแพงเก่าๆ และเสียงฝีเท้าที่ตามมาด้านหลังทำให้หัวใจของหลี่หยากระหน้าเต้นอย่างไม่เป็นจังหวะ แต่พวกนางยังคงต้องหนี

"เร็วขึ้น! ข้ารู้สึกว่าคุณทหารใกล้เข้ามาแล้ว" หลี่หยากล่าวด้วยน้ำเสียงที่

คุณไม่ให้สั้น ขณะเงี้ยวฟังเสียงฝีเท้าหนักๆ ของทหารที่ใกล้เข้ามาทุกที

ขณะที่พวกนางใกล้ถึงทางตัน ลีหยาก็เห็นช่องทางออกเล็กๆ ระหว่างสองกำแพงเก่าๆ ที่พอจะให้ร่างกายของพวกนางแทรกผ่านไป

"ตรงนี้!" ลีหยาดึงเสื้อวิ่งเข้าไปในช่องว่างนั้นโดยไม่ลังเล ทั้งคู่ซ่อนตัวในความมืดท่ามกลางความตื่นเต้น เสียงหายใจของพวกนางเบาแต่กระหน่ำแน่น เสียงทหารวิ่งผ่านไปทางด้านหน้าพวกนางอย่างรวดเร็ว แต่โชคดีที่พวกนางยังไม่ถูกพบ

"ท่านหญิง... ข้ากลัว..." เสี่ยวลี่กล่าวเสียงแผ่วเบาข้างหู

"อย่ากลัว ข้ายังอยู่กับเจ้า" ลีหยากลอบพร้อมกัมมือเสี่ยวลี่ไว้แน่น นางเงี้ยวฟังเสียงทหารที่ยังคงค้นหาต่อไป แต่ละนาที่ที่ผ่านไปนั้นดูเหมือนยาวนานชั่วชีวิต

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เสียงฝีเท้าของทหารเริ่มเบาลง ลีหยามองไปรอบๆ ก่อนจะค่อยๆ ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

"ข้าคิดว่าพวกเขาน่าจะไปไกลแล้ว" ลีหยากล่าวเบาๆ "เราต้องออกไปจากที่นี่โดยเร็ว"

"เจ้าคะ" เสี่ยวลี่พยักหน้า ทั้งคู่ค่อยๆ ลุกขึ้นจากที่ซ่อนแล้วก้าวออกมาจากช่องกำแพง

ขณะที่พวกนางเดินผ่านตรอกที่มีมืดและเงียบงัน เสียงฝีเท้าของพวกนางก้าวไปตามกำแพงที่เก่าและขึ้น นางต้องระมัดระวังไม่ให้ทหารกลับมาเจออีก พวกนางเดินต่อไปยังทางออกของตรอกที่ซับซ้อนนี้ ก่อนที่ความตึงเครียดจะเริ่มคลายลงเมื่อเสียงทหารหายไปไกล

"เรารอดแล้ว ท่านหญิง!" เสี่ยวลี่หันมากล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วย
ความโล่งใจ

ลี่หยายิ้มบางๆ นางพยักหน้า "ใช่ แต่ข้าคงต้องระวังตัวมากกว่านี้ในครั้ง
หน้า"

ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มอ่อนเมื่อดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลับไป พวกนาง
เดินออกจากตรอกอย่างช้าๆ และระมัดระวัง ทุกสิ่งรอบตัวเหมือนจะกลับเข้าสู่
ความสงบอีกครั้ง

chapter 29 : คุณหนูหนีไปเจ้าค่ะ

"เสี่ยวลี่ ข้าคิดว่าเราหนีพ้นแล้ว" ลีหยากกล่าวด้วยเสียงเบา ขณะที่นางหันมองรอบๆ ด้วยความระมัดระวัง ดวงตาของนางจับจ้องไปที่เงาไม้ในตรอกแคบๆ ที่ทอดยาวไปข้างหน้า

"ข้าก็หวังเช่นนั้นเจ้าค่ะ คุณหนู" เสี่ยวลี่ตอบกลับด้วยเสียงที่แฝงไปด้วยความกังวล นางเหลียวมองรอบตัวด้วยความระแวงระวัง "แต่ข้ารู้สึกเหมือนมีคนตามเราอยู่"

ลีหยากหยุดเดิน หัวใจเต้นแรงเมื่อได้ยินคำกล่าวของเสี่ยวลี่ นางพยายามฟังเสียงรอบข้าง แต่มีเพียงเสียงลมพัดผ่านและเสียงกระซิบของผู้คนที่เดินผ่านไปมา เสียงเหล่านั้นดูเหมือนจะกลืนหายไปในความเงียบของตรอกที่มีตสลับ

"เราไม่ควรหยุดที่นี่นาน" ลีหยากกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความเร่งรีบ "ไปกันเถอะ"

ทั้งสองเริ่มเดินต่อไป แต่ไม่ทันไร เสียงฝีเท้าหนักๆ ก็ดังขึ้นจากด้านหลัง ลีหยากหันกลับไปมอง เห็นกลุ่มทหารในชุดเกราะกำลังวิ่งตรงมาทางพวกนาง เสียงเกราะกระทบกันดังก้องในตรอกแคบๆ ทำให้บรรยากาศเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและความหวาดกลัว

"เร็วเข้า เสี่ยวลี่!" ลีหยากตะโกนพลางคว้ามือเสี่ยวลี่และเริ่มวิ่งไปข้างหน้า

หัวใจของนางเต้นแรงด้วยความกลัวและความตื่นเต้น

เสียงลี้พยายามวิ่งตามลี้หยาให้ทัน แม้จะรู้สึกเหนื่อยล้า แต่ความกลัวที่ถูกจับได้ทำให้นางมีแรงวิ่งต่อไป เสียงฝีเท้าของทหารที่ไล่ตามมาดังใกล้เข้ามาทุกที ทำให้นางรู้สึกเหมือนหัวใจจะหลุดออกมาจากอก

ลี้หยาวิ่งผ่านตรอกแคบๆ ที่เต็มไปด้วยร้านค้าเก่าๆ และบ้านเรือนที่ซ่อนอยู่ในเงามืด กลิ่นอับชื้นของตรอกผสมกับกลิ่นหอมของสมุนไพรที่ยังคงติดอยู่ในอากาศ ทำให้นางรู้สึกเหมือนอยู่ในฝันร้ายที่ไม่มีวันตื่น

"ข้าจะไม่ยอมให้พวกเขาจับเราได้" ลี้หยากล่าวกับตัวเอง ขณะที่นางพยายามวิ่งให้เร็วที่สุด

เสียงฝีเท้าของทหารที่ไล่ตามมาดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ทำให้ลี้หยา รู้สึกเหมือนเวลาหยุดนิ่ง นางหันมองไปข้างหลัง เห็นทหารในชุดเกราะวิ่งตามมาอย่างไม่ลดละ ความกลัวที่ถูกจับได้ทำให้นางรู้สึกเหมือนถูกบีบคั้นจากทุกทิศทาง

"เสียงลี้ เราต้องหาทางหนีให้ได้" ลี้หยากล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

เสียงลี้พยักหน้า แม้จะรู้สึกหวาดกลัว แต่นางก็ไม่ยอมแพ้ นางพยายามคิดหาทางหนีให้ได้ แม้จะรู้ว่ามันยากเพียงใด

ทั้งสองวิ่งผ่านตรอกแคบๆ ที่เต็มไปด้วยเงามืดและความลับ เสียงฝีเท้าของทหารที่ไล่ตามมาดังใกล้เข้ามาทุกที ทำให้บรรยากาศเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและความกดดัน

"คุณหนู! หนีไปก่อนเจ้าค่ะ !" เสี่ยวลี่ร้องบอก ขณะที่นางหยุดยืนขวางทางทหารเหล่านั้น

"แต่เสี่ยวลี่..." ลีหยาลังเล น้ำเสียงของนางเต็มไปด้วยความกังวลและความรู้สึกผิด

"ข้าไม่เป็นไรเจ้าค่ะ รีบไปเถอะ!" เสี่ยวลี่ตะโกนด้วยความมุ่งมั่น ดวงตาของนางเต็มไปด้วยความจงรักภักดี

ลีหยามองเสี่ยวลี่ด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย ก่อนจะตัดสินใจวิ่งหนีไปตามตรอกแคบๆ ที่ทอดยาวไปข้างหน้า เสียงฝีเท้าของนางสะท้อนก้องในตรอกที่เงียบสงบ

ขณะที่ลีหยาวิ่งไป นางรู้สึกถึงลมที่พัดผ่านใบหน้า กลิ่นหอมของดอกไม้ที่ปลุกอยู่ตามบ้านเรือนรอบข้างยังคงลอยมาแตะจมูก เสียงนกร้องจากที่ไกลๆ ทำให้นางรู้สึกถึงความสงบที่ขัดแย้งกับสถานการณ์ที่นางกำลังเผชิญ

"เสี่ยวลี่ ข้าจะกลับมาช่วยเจ้า" ลีหยากล่าวกับตัวเอง ขณะที่นางพยายามวิ่งให้เร็วที่สุด

ทหารกลุ่มนั้นไม่เสียเวลากล่าวคุยกับเสี่ยวลี่เลยแม้แต่น้อย พวกเขาองข้ามนางไปอย่างไร้เดี ราวกับว่านางเป็นเพียงเงาที่ไร้ความหมายในสายตาของพวกเขา ความสนใจทั้งหมดของพวกเขาจับจ้องไปที่ลีหย่า ซึ่งกำลังถือถุงห่อผ้าสีน้ำตาลวิ่งหนีไปข้างหน้า พวกเขามั่นใจว่าสิ่งที่อยู่ในถุงนั้นต้องเป็นของผิดกฎหมายแน่นอน

ด้วยความเร่งรีบและความมุ่งมั่นที่จะจับตัวลิหยาให้ได้ ทหารคนหนึ่ง ผลักเสี่ยวลืออย่างแรงจนนางล้มลงไปข้างทาง เสี่ยวลือพยายามลุกขึ้น แต่ทหารเหล่านั้นก็วิ่งผ่านไปอย่างรวดเร็ว เสียงฝีเท้าหนักๆ ของพวกเขาดังก้องในตรอกแคบๆ เสียงหายใจหอบของลิหยาที่วิ่งหนีไปข้างหน้าผสมกับเสียงตะโกนของทหารที่ไล่ตาม ทำให้บรรยากาศเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและความกดดัน

เสี่ยวลือมองตามหลังด้วยความกังวลใจ แต่นางรู้ดีว่าต้องทำทุกวิถีทาง เพื่อช่วยลิหยาให้รอดพ้นจากสถานการณ์นี้ แม้จะรู้สึกหวาดกลัว แต่ความจงรักภักดีที่มีต่อนายหญิงของนางทำให้นางไม่ยอมแพ้ นางพยายามลุกขึ้นยืนอีกครั้ง แม้จะรู้ว่าตนเองไม่อาจหยุดยั้งทหารเหล่านั้นได้ แต่นางก็ไม่ยอมให้ความกลัวครอบงำใจ

chapter 30 : ซ้ำคือหลิวฉาง

เสียงทุ้มของบุรุษดังขึ้นจากด้านหลังอย่างกะทันหัน ทำให้ลี่หยาสะดุ้งสุดตัว หัวใจเต้นระรัวด้วยความตกใจ "คุณหนูลี่หยาทตามเข้ามา!" นางหันขวับไปพบชายหนุ่มในชุดผ้าไหมหรูหรา ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเร่งรีบและจริงจัง "ตามเข้ามาหลบทางนี้ เดี่ยวพวกทหารวังหลวงจะตามมาทันอยู่แล้ว!"

ลี่หยายพยายามจะถามว่า "ท่านคือ..." แต่คำกล่าวของนางถูกกลืนหายไปในความวุ่นวาย

ชายหนุ่มไม่รอฟังคำตอบ เขาคคว้าข้อมือเล็กของนางอย่างรวดเร็วและดึงนางไปยังมุมอับของตรอก ความฉุกฉุนทำให้นางแทบจะเสียหลัก แต่เขาก็ประคองนางไว้ได้ทัน

เสียงฝีเท้าหนักแน่นของทหารกลุ่มใหญ่ดังขึ้นใกล้เข้ามา ลี่หยายหายใจไม่ทั่วท้อง ขณะที่พวกเขาวิ่งผ่านไป เสียงตะโกนดังลั่น

"นางไปทางนั้น! ตามไป! ตามไป!"

ความตึงเครียดรอบกายทำให้นางรู้สึกเหมือนเวลาหยุดนิ่ง ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วเกินกว่าจะตั้งตัวได้ นางได้แต่หวังว่าการตัดสินใจตามชายหนุ่มคนนี้จะไม่ใช่ความผิดพลาด

"คุณหนูลี่หยา ไม่ต้องกลัว ซ้ำหลิวฉางจะช่วยตัวเอง" หลิวฉางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลและมั่นคง เขาเข้ามาใกล้ลี่หยาอย่างระมัดระวัง

ลี่หยามองเขาด้วยความสงสัย "ท่านหลิวฉาง เหตุใดท่านจึงมาช่วยข้า?"

"ข้าเพียงต้องการช่วยเหลือเจ้า ไม่มีเจตนาแฝงใด ๆ" หลิวฉางตอบ

พร้อมรอยยิ้มที่ดูจริงใจ แต่ในใจลี้ภัยยังคงมีความไม่ไว้วางใจ

"ข้าเคยเห็นเจ้าหลายครั้งในงานเลี้ยง ข้าชื่นชมในความงามและความสง่างามของเจ้า" หลิวฉางกล่าวต่อ "ข้าเพียงต้องการให้เจ้าปลอดภัย"

ลี้หยารู้สึกถึงความสับสนในใจ นางไม่แน่ใจว่าแรงจูงใจของหลิวฉางคืออะไร แต่ในสถานการณ์นี้ นางไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมรับความช่วยเหลือของเขา

ขณะที่ลี้หย่าและหลิวฉางกำลังจะก้าวออกจากตรอกอันมืดมิด หวังหยางก็ปรากฏตัวขึ้นอย่างเงิบงัน แต่เต็มไปด้วยอำนาจ เขาสวมชุดองครักษ์ที่ดูสง่างามและน่าเกรงขาม

ดาบยาวในมือของเขาส่องประกายแวววาวในแสงจันทร์ที่สาดส่องลงมา หวังหยางก้าวเข้ามาใกล้หลิวฉางอย่างรวดเร็วและมั่นคง ก่อนจะยกดาบขึ้นจ่อที่คอของหลิวฉางด้วยท่าทีที่ไม่ลังเล

"เจ้ามาทำอะไรที่นี่?" หวังหยางเอ่ยถามลี้หย่าด้วยน้ำเสียงเย็นชาและไร้ความรู้สึก

แม้ในใจจะเต็มไปด้วยความหึงหวงที่พลุ่งพล่านจนแทบจะระเบิดออกมา แต่เขาก็พยายามเก็บซ่อนมันไว้ภายใต้ใบหน้าที่เรียบเฉย

ลี้หย่ารู้สึกถึงความตึงเครียดรอบกายอีกครั้ง นางหันไปมองหวังหยางด้วยความประหลาดใจ "ข้า...ข้าเพียงแค่อ..."

แต่หวังหยางกลับไม่ฟังคำตอบของนาง เขายังคงจ้องมองหลิวฉางด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความไม่พอใจและความระแวง เขาไม่เชื่อใจหลิวฉางแม้แต่น้อย และความหึงหวงที่เขามีต่อลี้หย่าก็ยิ่งทำให้เขาารู้สึกไม่พอใจมากขึ้น

หลิวฉางยีนึง ไม่แสดงความหวาดกลัวแม้ดาบจะจ่ออยู่ที่คอของเขา "ข้าเพียงมาช่วยคุณหนูลี่หย่า" เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่สงบและมั่นคง แต่หวังหยางไม่สนใจคำกล่าวของเขา

"ข้าไม่คิดว่าท่านจะมีเจตนาดี" หวังหยางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เย็นชาและเฉียบขาด เขาก้าวเข้ามาใกล้ลี่หย่าอีกก้าวหนึ่ง ราวกับต้องการปกป้องนางจากอันตรายใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้น

แม้ภายนอกหวังหยางจะดูสงบนิ่ง แต่ภายในใจของเขากลับเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อน เขารู้สึกหึงหวงและไม่พอใจที่เห็นลี่หย่าอยู่กับหลิวฉาง แต่เขาก็ไม่ต้องการแสดงออกให้ใครเห็น เขาเพียงต้องการให้ลี่หย่าปลอดภัยและอยู่ห่างจากหลิวฉางให้มากที่สุด

ลี่หย่ารู้สึกถึงความอบอุ่นที่แผ่อยู่ในความเย็นชาของหวังหยาง นางรู้ว่าเขาห่วงใยนาง แม้ว่าเขาจะไม่แสดงออกมาอย่างชัดเจนก็ตาม หวังหยางคือคนที่นางสามารถพึ่งพาได้ในยามที่นางต้องการความช่วยเหลือ

ในที่สุด หวังหยางก็ลดดาบลง แต่ยังคงจับจ้องหลิวฉางด้วยสายตาที่ไม่ไว้วางใจ "ข้าจะพาเจ้ากลับบ้านเอง" เขากล่าวกับลี่หย่า ก่อนจะหันหลังและเดินนำนางออกจากตรอก ทิ้งหลิวฉางไว้เบื้องหลังพร้อมกับความสงสัยในใจของเขาเอง

ลี่หย่าพยักหน้าและเดินตามหวังหยางออกจากตรอก ทิ้งหลิวฉางไว้เบื้องหลังพร้อมกับความสงสัยในใจของนาง

หวังหยางเดินนำลี่หย่าออกจากตรอกลับหยิ่น สถานที่ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นตลาดมืดของเมือง เต็มไปด้วยของผิดกฎหมายและตรอกซอกซอยที่ซับซ้อน

กลิ่นอับชื้นของที่นี่ทำให้บรรยากาศยิ่งน่าหวาดหวั่น ในยามเย็นเช่นนี้ แสงอาทิตย์ที่ลับขอบฟ้าไปแล้วทำให้ทุกอย่างดูมืดมนและน่ากลัวมากขึ้น

หวังหยางแสดงออกถึงไม่พอใจลึหยามาก เขาเย็นชากับนางอย่างเห็นได้ชัด เวลามองก็มองด้วยหางตาเท่านั้น ความหึงหวงที่มีต่อลึหยาก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกไม่พอใจที่เห็นนางอยู่กับหลิวฉาง แต่เขาก็ไม่แสดงออกมาให้เห็นชัดเจนหวังหยางเลือกที่จะเก็บความรู้สึกเหล่านั้นไว้ภายใน

ตลอดทางที่เดินออกจากตรอก หวังหยางไม่กล่าวอะไรกับลึหยาสักคำ ความเงียบงันระหว่างทั้งสองทำให้บรรยากาศยิ่งตึงเครียด ลึหยารู้สึกถึงความเย็นชาของหวังหยาง แต่ก็ไม่กล้ากล่าวอะไรออกมา นางรู้สึกผิดที่ทำให้เขาต้องมาช่วยในสถานการณ์เช่นนี้ แต่ก็ไม่รู้จะเริ่มต้นกล้าอย่างไร

เมื่อทั้งสองเดินออกมาจากตรอก ลมเย็นพัดผ่านใบหน้าของลึหย่า กลิ่นหอมของดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิที่ปลิวมาตามลมทำให้นางรู้สึกผ่อนคลายขึ้นเล็กน้อย แต่ความเงียบระหว่างนางกับหวังหยางยังคงอยู่ หวังหยางไม่เอ่ยคำขอโทษหรือคำปลอบโยนใด ๆ เขาเพียงแค่เดินเคียงข้างนางไปในความเงียบสงบ

ลึหยารู้สึกถึงความอบอุ่นในใจ แม้หวังหยางจะเย็นชาและไม่กล่าวอะไรกับนาง แต่การที่เขามาช่วยนางในยามคับขันก็ทำให้นางรู้ว่าเขาคือคนที่นางสามารถพึ่งพาได้

chapter 31 : ข้าจะไปหาคำตอบจากเขาเอง

ลีหยาก้าวตามหวังหยางมาถึงจวนตระกูลหวัง บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วยความเงียบงัน มีเพียงเสียงลมพัดผ่านใบไม้ที่แผ่วเบา หวังหยางไม่กล่าวอะไรเลยตลอดทาง ใบหน้าของเขาเย็นชาและไม่แสดงอารมณ์ใดๆ เมื่อมาถึงหน้าจวน หวางหลิน สหายสนิทของหวังหยาง ยืนรออยู่แล้ว

เป็นเวลาเดียวกับสาวใช้เสี่ยวลี่วิ่งกลับมาถึงประตูจวน หอบหายใจรัวราวกับจะขาดใจ ใบหน้าซีดเผือด มือไม้สั่นเทา เมื่อเห็นลีหยามายืนรออยู่ตรงนั้น น้ำตาที่กลั่นไว้ก็ไหลอาบแก้มทันที นางวิ่งเข้าไปกอดร่างบางของนายหญิงแน่น ร้องให้ฟูมฟาย

"คุณหนูบาดเจ็บตรงไหนหรือเจ้าคะ? ข้าเป็นห่วงคุณหนูเหลือเกิน" เสี่ยวลี่ร้องไห้สะอึกสะอื้น มือเล็ก ๆ เอื้อมไปสัมผัสร่างกายของลีหยาเบา ๆ เหมือนกลัวว่าจะทำให้นายหญิงเจ็บปวด

สาวใช้ผู้ซื่อสัตย์ที่ติดตามลีหยามาตั้งแต่วัยเยาว์และนางก็ตามมารับใช้ที่จวนสกุลหวังด้วย เป็นห่วงผู้เป็นนายหญิงมากกว่าชีวิตของตัวเอง ลีหยาจับมือนางแน่น แล้วกล่าวสั้น ๆ ว่า "ไม่เป็นไร ข้าปลอดภัยดี แต่สติของลีหยายังคงจับจอง ที่หวังหยาง และหวางหลิน"

หวังหยางเหลือบมองลีหยาด้วยสายตาที่เย็นชา ราวกับน้ำแข็งที่ไม่เคยละลาย ใบหน้าของเขาไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ ราวกับกำแพงที่สูงตระหง่านปิดกั้นทุกสิ่งที่อยู่ภายใน ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า "เจ้าเข้าไปข้างในเสียเถิด" คำกล่าวนั้นเหมือนสายลมหนาวที่พัดผ่านกลางใจของลีหยา ทำให้นาง

รู้สึกถึงความเย็นชาที่แผ่เข้ามาในหัวใจ

หวังหยางหันไปหาหวางหลิน สหายสนิทของเขา และกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความประชดประชัน "คืนนี้เราไปหานางโลมที่หอเสี้ยวเมฆากันเถอะ" คำกล่าวนั้นเหมือนคมมีดที่กรีดลงกลางใจลี่หย่า นางรู้สึกถึงความประชดประชันที่ซ่อนอยู่ในคำกล่าวนั้น หวังหยางกำลังประชดนางเพราะความหึงหวงที่นางไปอยู่กับหลิวฉางที่ตรอกลับหยิน

หวางหลินที่ยืนอยู่ข้างๆ ถึงกับสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำกล่าวของหวังหยาง เขามองสหายสนิทด้วยความตกใจและไม่เชื่อหูตัวเอง "หวังหยาง เจ้ากล่าวอะไรออกมา? ทำไมเจ้าถึงกล่าวเช่นนี้ต่อหน้าฮูหยินของเจ้า?" หวางหลินถามด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความกังวลและไม่เข้าใจ

หวังหยางยิ้มบางๆ แต่ในดวงตากลับไม่มีแววของความสุข "เจ้าเล่าให้ข้าฟังว่า คืนนี้จะมีการประมุขนางโลมที่หอเสี้ยวเมฆา ไม่ใช่หรือ?" เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่ยังคงเย็นชาและประชดประชัน

หวางหลินรู้สึกอึดอัดใจ เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี "ข้า... ข้าแค่กล่าวหยอกเจ้าเล่นเท่านั้น หวังหยาง เจ้าไม่ควรกล่าวเช่นนี้ต่อหน้าฮูหยินของเจ้า มันไม่เหมาะสมเลย" หวางหลินพยายามเตือนสหายด้วยความหวังดี

ลี่หย่าที่ได้ยินบทสนทนานั้น รู้สึกเหมือนหัวใจของนางถูกบีบคั้นจนแทบจะหายใจไม่ออก ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในใจของนางทำให้นางรู้สึกเหมือนถูกรยศ นางไม่เข้าใจว่าทำไมหวังหยางถึงได้ประชดประชันนางเช่นนี้ ทั้งที่นางไม่

ได้ทำอะไรผิด

หวังหยางหันกลับมาองลี่หยาด้วยสายตาที่เย็นชา "เจ้าไม่ต้องกังวล ข้าต้องการเช่นนั้นจริง ๆ " เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความประชดประชัน

ลี่หยารู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้อยู่ในความเงิบงันที่ไม่มีที่สิ้นสุด นางไม่เข้าใจว่าทำไมหวังหยางถึงได้ทำเช่นนี้กับนาง ทั้งที่นางเพียงแค่ต้องการคำตอบจากเขา แต่สิ่งที่นางได้รับกลับเป็นความเย็นชาและความประชดประชันที่ทำให้นางรู้สึกเหมือนถูกทรยศ

หวางหลินมองดูสถานการณ์ด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย เธอไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรเพื่อช่วยสหายและฮูหยินของเธอให้ผ่านพ้นความเข้าใจผิดนี้ไปได้ แต่เธอรู้ดีว่าความสัมพันธ์ระหว่างหวังหยางและลี่หยากำลังเผชิญกับความท้าทายที่ยิ่งใหญ่

ลี่หยารู้สึกเหมือนหัวใจของนางถูกบีบคั้น ความเจ็บปวดที่ไม่อาจบรรยายได้แผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย นางไม่เข้าใจว่าทำไมหวังหยางถึงได้เปลี่ยนไปเช่นนี้ ทั้งที่เธอเคยเป็นคนที่อบอุ่นและอ่อนโยน แต่บัดนี้เธอกลับกลายเป็นคนที่เย็นชาและห่างเหิน

ความเจ็บใจที่เกิดขึ้นในใจของลี่หย่าทำให้นางรู้สึกเหมือนถูกทรยศ นางไม่เข้าใจว่าทำไมหวังหยางถึงได้ประชดประชันนางเช่นนี้ ทั้งที่นางไม่ได้ทำอะไรผิด นางเพียงแค่ต้องการคำตอบจากเขา แต่สิ่งที่นางได้รับกลับเป็นคำกล่าวที่เต็มไปด้วยความประชดประชันและความเย็นชา

ลี่หยามองตามหลังหวังหยางและหวางหลินที่เดินจากไปด้วยความรู้สึกเจ็บปวดและโกรธ นางรู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้อยู่ในความมืดมิดที่ไม่มีทางออก ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในใจของนางทำให้นางรู้สึกเหมือนถูกบีบคั้นจนแทบจะ

หายใจไม่ออก

นางพยายามกลืนน้ำตาที่เอ่อคลออยู่ในดวงตา ไม่ให้ไหลออกมา นางไม่ต้องการให้หวังหยางเห็นความอ่อนแอของนาง แต่ในใจของนางกลับเต็มไปด้วยความสับสนและความเจ็บปวดที่ไม่อาจบรรยายได้

ลี้หยารู้สึกเหมือนถูกทิ้งให้อยู่ในความเงียบงันที่ไม่มีที่สิ้นสุด นางไม่เข้าใจว่าทำไมหวังหยางถึงได้ทำเช่นนี้กับนาง ทั้งที่นางเพียงแค่ต้องการคำตอบจากเขา แต่สิ่งที่นางได้รับกลับเป็นความเย็นชาและความประชดประชันที่ทำให้นางรู้สึกเหมือนถูกทรยศ

ในใจของลี้หยามีแต่ความเจ็บปวดและความสับสน นางไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป แต่นางรู้ว่านางจะต้องหาคำตอบจากหวังหยางให้ได้ ไม่ว่าจะเขาจะเย็นชาเพียงใดก็ตาม

ลี้หยามองตามหลังทั้งสองที่เดินจากไปด้วยความรู้สึกเจ็บปวดและโกรธเสียวลี สาวใช้ของนางเดินเข้ามาพอดี นางเข้ามาถามลี้หย่าและถามด้วยความห่วงใย "คุณหนูเป็นยังไงบ้าง?"

ลี้หย่าหันไปมองเสียวลีด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยความโกรธ "ข้าจะตามเขาไป" นางกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

"แต่คุณหนู..." เสียวลีพยายามจะห้าม แต่ลี้หย่ากลับส่ายหน้า "ข้าต้องการคำตอบ ข้าจะไม่ยอมให้เขาทำเช่นนี้กับข้า"

บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วยความตึงเครียด ลมพัดผ่านต้นไม้ใหญ่ที่ยืนตระหง่านอยู่หน้าจวน เสียงใบไม้กระทบกันเบาๆ เหมือนเสียงกระซิบของธรรมชาติที่พยายามปลอบประโลมใจลี้หย่า

"ข้าจะไปหาคำตอบจากเขาเอง" ลีหยากกล่าวด้วยความมุ่งมั่น ก่อนจะก้าวเดินไปยังทิศทางที่หวังหยางและหวางหลินจากไป

เสี่ยวลี่มองตามหลังคุณหนูของนางด้วยความกังวลใจ แต่ก็ไม่กล้าห้ามปรามอีกต่อไป นางรู้ว่าลีหยามีความตั้งใจแน่วแน่เพียงใด

ในขณะที่ลีหยาก้าวเดินไปข้างหน้า หัวใจของนางเต็มไปด้วยความสับสนและความเจ็บปวด นางไม่เข้าใจว่าทำไมหวังหยางถึงได้เย็นชาและห่างเหินเช่นนี้ ทั้งที่เขาเคยเป็นคนที่ยอบอุ่นและอ่อนโยน

เสียงฝีเท้าของลีหยาก้องกังวานในความเงียบงันของยามค่ำคืน นางรู้สึกถึงความหนาวเย็นที่แผ่ซ่านเข้ามาในใจ แต่ก็ยังคงเดินต่อไปด้วยความมุ่งมั่น

